POLIROM

Georges

SIMENON

Asta-i Félicie!

Maigret

Georges Simenon

Asta-i Félicie!

Seria MAIGRET

Georges Simenon, *Felice est la!, 1944*

Traducere: Nicolae Constantinescu
Editura POLIROM
2004

Capitolul 1
Înmormântarea lui Picior-de-Lemn

Trăise o secundă pur şi simplu extraordinară, căci totul durase probabil doar o secundă, atâta cât durează, se spune, şi visele care ni se par cele mai lungi. Maigret ar fi fost în stare, la mulţi ani după aceea, să arate locul exact, porţiunea de trotuar unde pusese piciorul, bucata de faţadă pe care se profilase umbra lui; ar fi putut nu doar să reconstituie cele mai mici detalii ale decorului, dar şi să regăsească mirosul risipit în jur şi vibraţiile aerului, care avea savoarea unei amintiri din copilărie.

Anul acela era prima dată când ieşea fără pardesiu, prima dată când se afla la ţară la zece dimineaţa. Chiar şi pipa lui mare avea o aromă de primăvară. Era încă răcoare. Maigret păşea greoi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Felicie mergea alături de el, parcă puţin înaintea lui, obligată să facă doi paşi repezi de fiecare dată când comisarul făcea doar unul.

Treceau pe lingă o faţadă nouă, din cărămidă roşie. În vitrină puteai vedea câteva legume, două-trei feluri de brânză şi caltaboşi pe o farfurie de ceramică.

Felicie păşi mai repede, întinse braţul, deschise o uşă cu geam, şi atunci, probabil din cauza soneriei care se declanşase, se produsese fenomenul.

Soneria prăvăliei nu era una oarecare. În spatele uşii atârnau tuburi din metal uşor şi, când intra cineva, tuburile se loveau unul de altul, cu sunet de clopoţei, producând o muzică aeriană.

Pe vremuri, când Maigret era copil, cârnăţarul din satul lui, care îşi renovase prăvălia, avea o sonerie la fel.

Şi astfel, secunda prezentă rămase parcă suspendată, un timp imposibil de determinat. Maigret se află cu adevărat în afara scenei ce se petrecea, trăind-o ca şi cum nu ar fi fost în pielea voluminosului comisar pe care Felicie îl târa după ea.

Ai fi zis că acolo era acum puştanul de altădată, ascuns undeva, ferit vederii, uitându-se la ei şi venindu-i să pufnească în râs.

Nuu! Povestea asta nu era deloc serioasă! Ce căuta acel domn grav, masiv, într-un decor care nu avea mai multă consistenţă decât o jucărie, în spatele acelei Felicie cu pălăria ei roşie ridicolă, ivită parcă din paginile unei cărţi ilustrate pentru copii?

O anchetă? Se ocupa de un asasinat? Căuta un vinovat? Şi asta în timp ce păsărelele cântau, iarba era de un verde fraged, iar cărămizile de un roz de bomboană fondantă, când peste tot era plin de flori abia înflorite, când până şi prazul din vitrină arăta a floare?

Da, avea să-şi amintească mai târziu de acea clipă, şi nu totdeauna cu plăcere. Ani de-a rândul, cei de pe Quai des Orfevres îl vor tachina, în unele dimineţi de primăvară zâmbăreaţă, anunţându-l cu o seriozitate prefăcută:

— Auzi, Maigret...

— Ce?

— Uite-o pe Felicie!

Şi revedea atunci silueta subţire, cu haine fistichii, nişte ochi mari ca două flori de nu-mă-uita, un nas obraznic, dar mai ales, cocoţată pe creştetul capului, o pălăriuţă năstruşnică de un roşu aprins, în care era înfiptă, ca un cuţit, o pană de un verde cu nuanţe cafenii.

— Uite-o pe Felicie!

Mormăia enervat. Ştiau că Maigret începe să mormăie ca un urs de fiecare dată când îi reaminteau de Felicie, care îi dăduse de furcă mai

mult decât toţi „durii" trimişi la închisoare de anchetele comisarului.

Dar, în dimineaţa aceea de mai, Felicie chiar era acolo, în pragul prăvăliei. Deasupra reclamelor transparente pentru amidon şi pentru o pastă de curăţat obiectele din metal, puteai să citeşti, scris cu litere galbene: Melanie Chochoi, băcănie. Felicie aştepta ca Maigret să bine- voiască să iasă din visare.

În sfârşit, comisarul făcu un pas, reveni în viaţa reală şi reluă firul anchetei despre asasinarea lui Jules Lapie, zis Picior-de-Lemn.

Cu trăsăturile ascuţite, agresivă din prea multă ironie, Felicie îi aştepta întrebările, aşa cum făcea încă de dimineaţă. În spatele tejghelei, o cumătră mică de statură, Melanie Chochoi, cu mâinile încrucişate pe burta ei mare, se uita curioasă la cuplul ciudat pe care îl formau comisarul de la Poliţia Judiciară şi servitoarea lui Picior-de-Lemn.

Maigret trăgea scurt din pipă, se uita în jur la rafturile maro pline de conserve, apoi, prin fereastră, privea strada neterminată, cu copaci recent plantaţi care nu erau încă decât nişte vlăstari plăpânzi. Scoase ceasul din buzunarul vestei, oftă şi zise în cele din urmă:

— Ai intrat aici la zece şi cincisprezece minute. Aşa mi-ai spus, nu? De unde ştii ora exactă?

Felicie schiţă un zâmbet dispreţuitor.

— Veniţi să v-arăt, răspunse ea.

Şi, când ajunse lângă ea, îi arătă încăperea din spatele prăvăliei, care îi servea drept bucătărie numitei Melanie Chochoi. În penumbră, puteai zări un fotoliu din palmier împletit, cu o pisică roşcată ce stătea făcută ghem pe o pernă roşie; exact deasupra, pe o etajeră, un ceas deşteptător arăta ora zece şi şaptesprezece minute.

Felicie avea dreptate. Avea totdeauna dreptate. Iar patroana băcăniei se întreba ce căutau oamenii aceia în prăvălia ei.

— Ce-ai cumpărat?

— Cinci sute de grame de unt... Daţi-mi cinci sute de grame, doamnă Chochoi... Domnul comisar vrea neapărat să fac exact cum am făcut alaltăieri... Uşor sărat, da?... Staţi... Mai vreau şi un pliculeţ de piper, o cutie de tomate şi două cotlete...

Totul era ciudat în lumea în care Maigret trăia în acea dimineaţă, şi trebuia să facă un efort ca să se convingă că nu era el însuşi un fel de uriaş bâjbâind în mijlocul unui joc de construit.

La câţiva kilometri de Paris, părăsise malul Senei; la Poissy, urcase colină şi, brusc, în realitatea concretă a ogoarelor şi livezilor, descoperise o lume aparte anunţată de o pancartă aşezată pe marginea unui drum nou: Loturile Jeanneville.

Probabil că, în urmă cu câţiva ani, acolo erau aceleaşi câmpuri, aceleaşi pajişti, aceleaşi tufişuri ca şi în alte părţi. Dar trecuse prin zonă un om de afaceri, a cărui soţie sau amantă se numea probabil Jeanne, de unde şi numele de Jeanneville dat acelei lumi pe cale să se nască.

Fuseseră trasate străzi, alei plantate cu copaci încă firavi, cu trunchiul subţire înconjurat de paie, ca să fie protejaţi de frig.

Ici şi colo, fuseseră construite vile, pavilioane; dar toate acestea nu formau nici un sat, nici un oraş, ci un univers aparte, incomplet; între construcţii erau locuri goale, palisade, terenuri virane şi felinare cu gaz ridicol de inutile pe străzi ce erau doar un nume pe o placă albastră.

Visul meu... Ultima Etapă... Fără Portar..., fiecare magherniţă avea un nume înconjurat cu ornamente, iar în vale puteai vedea localitatea Poissy, panglica argintie a Senei, pe care alunecau şlepuri cât se poate de reale, şi linii de cale ferată pe care treceau trenuri adevărate. Puţin mai departe, pe platou, puteau fi zărite fermele şi clopotniţa de la Orgeval.

Aici nu părea a fi adevărată decât bătrâna Melanie Chochoi, descoperită într-un târguşor vecin de către iniţiatorii proiectului, care îi dăduseră o prăvălie nouă şi frumoasă, comerţul fiind astfel şi el prezent în acel univers nou.

— Şi mai ce, draga mea?

— Staţi puţin... Ce-am mai luat luni?...

— Ace de păr... În prăvălia bătrânei Melanie găseai de toate: periuţe de dinţi şi pudră de orez, gaz şi cărţi poştale...

— Cred că atât, nu?

De la prăvălie - Maigret verificase - nu se putea zări casa lui Picior-de-Lemn, nici ulicioara din jurul grădinii.

— Laptele! exclamă Felicie. Era să uit laptele!

Şi îi explică lui Maigret, cu acelaşi aer suveran:

— Mi-aţi pus atâtea întrebări, că am uitat să iau oală de lapte... În orice caz, luni o aveam... Am lăsat-o în bucătărie... O oală albastră cu picăţele albe, pe care o veţi vedea lingă aragaz... Nu-i aşa, doamnă Chochoi?

Şi, de fiecare dată când amintea un detaliu, îi vorbea de sus, ca o mare doamnă ce nu poate fi bănuită că spune neadevăruri.

Chiar ea insistă, ca să nu fie uitat nici un amănunt.

— Ce v-am spus luni, doamnă Chochoi?

— Parcă mi-ai spus că Zouzou al meu are viermişori, pentru că se linge mereu la coadă...

Evident, Zouzou era motanul care moţăia pe perna roşie din fotoliu.

— Stai... Ai mai luat un Cine-Journal şi un roman de douăzeci şi cinci de pitaci...

Pe un capăt de tejghea se etalau copertele împestriţate ale unor publicaţii populare, dar Felicie dădu din umeri, fără să se uite la ele.

— Cât face?... Grăbiţi-vă, căci domnul comisar vrea ca totul să se petreacă la fel că luni, şi n-am stat aici aşa mult.

Maigret interveni:

— Spuneţi-mi, doamnă Chochoi... Fiindcă veni vorba de luni dimineaţă.... În timp ce o serveaţi pe domnişoara, n-aţi auzit cumva zgomotul unei maşini?

Femeia privi decorul însorit de dincolo de geam.

— N-aş putea să spun... Staţi... Nu c-ar veni mulţi pe-aici... Îi auzi trecând doar pe drumul naţional... Ce zi era?... Îmi amintesc de o maşină mică şi roşie care a trecut pe lângă alde Sebile, prin spatele casei... Acuma, ce zi o fi fost...

Pentru orice eventualitate, Maigret notă în carneţel: Maşină roşie, Sebile.

Şi se trezi afară, cu Felicie care mergea legănat şi purta pardesiul pe umeri, ca o capă, lăsând mânecile să fluture în urma ei.

— Pe-aici... La întoarcere, o iau totdeauna pe scurtătură...

O potecă îngustă, printre grădini de zarzavaturi.

— Nu te-ai întâlnit cu nimeni?

— Staţi aşa... O să vedeţi...

Şi văzu. Avea dreptate. Exact când intrau pe altă stradă, factorul poştal, care urcase coasta, trecu pe bicicletă, întoarse capul spre ei şi strigă:

— N-aveţi nimic, domnişoară Felicie!

Ea se uită la Maigret şi zise:

— Luni m-a văzut aici, la aceeaşi oră, ca aproape în fiecare dimineaţă...

Ocoliră o casă oribilă, cu o tencuială albastră, în jur cu o grădină mică în care stăteau încremenite animale din ceramică, apoi merseră pe lângă un gard viu; Felicie deschise portiţa şi atinse uşor cu pardesiul fluturând un şir de coacăzi.

— Gata... Am ajuns în grădină... Îndată o să zăriţi bolta...

La zece fără câteva minute, ieşiseră din casă pe cealaltă poartă, care dădea spre o alee. Ca să ajungă la băcănie şi să se întoarcă, descriseseră un cerc aproape complet. Mergeau pe lângă rânduri de garoafe ce urmau să înflorească în scurt timp şi răzoare de salată tânără de un verde palid.

— El ar fi trebuit să fie aici..., spuse cu fermitate Felicie, arătând o sfoară bine întinsă şi un băţ ascuţit înfipt în pământ. Începuse să răsădească roşiile. Rândul e doar pe jumătate... Când nu l-am mai văzut, am crezut că s-a dus să bea o duşcă de roze...

— Bea mult?

— Când îi era sete... Îi veţi găsi paharul cu gura în jos pe butoi, în beci...

O grădină de mic rentier grijuliu, o casă aşa cum visau mii de nevoiaşi să-şi construiască pentru bătrâneţe. Ieşiră din zona însorită şi pătrunseră în umbra albăstruie a curţii, care venea după grădină. La dreapta era o boltă. Pe masa de sub boltă se aflau o carafă cu alcool şi un pahar mic cu fundul gros.

— Ai zărit sticla şi paharul. Dar azi-dimineaţă mi-ai spus că stăpânul tău nu bea niciodată tărie, mai ales din carafa mică, atunci când era singur.

Ea îl privi sfidător. Părea că îi arată totdeauna, nu fără ostentaţie, albastrul curat al ochilor, ca să poată citi în ei totala sa nevinovăţie.

— Nu era stăpânul meu...., replică ea totuşi.

— Ştiu... Mi-ai mai spus... Dumnezeule, ce enervant era să ai de-a face cu o persoană ca Felicie! Şi continuase cu vocea ei ascuţită, care îl călca pe nervi. Ce spusese? A, da! Spusese:

— N-am dreptul să dezvălui secrete care nu-mi aparţin. Pentru unii, poate că eram servitoarea lui. Dar el nu mă considera aşa, şi probabil că într-o zi se va afla...

— Ce se va afla?

— Nimic!

— Vrei să insinuezi că erai amanta lui Picior-de-Lemn?

— Drept cine mă luaţi? Maigret riscă o întrebare:

— Atunci, fiica lui?

— Degeaba mă întrebaţi. Într-o zi, poate că... Asta era Felicie! Ţeapănă ca o masă de călcat,

arţăgoasă, originală, cu faţa ei ascuţită pudrată şi rujată cu stângăcie, o mică servitoare care îşi dădea aere de prinţesă la o serbare câmpeneasca, având, brusc, în privire o fixitate neliniştitoare sau, pe buze, un fel de zâmbet distant, de o ironie dispreţuitoare.

— Nu mă priveşte pe mine, dacă el a băut singur...

Numai că bătrânul Jules Lapie, zis şi Picior-de-Lemn, nu băuse singur, Maigret era convins. Un om care lucrează în grădina lui, cu pălăria de păi pe cap şi saboţii în picioare, nu-şi lasă pe nepusă masă răsadurile de roşii ca să ia o carafă cu alcool vechi din bufet şi să-şi toarne un pahar sub boltă.

La un moment dat, pe masa de grădină vopsită în verde se mai aflase un pahar. Cineva îl luase. Nu cumva Felicie?

— Ce-ai făcut când nu l-ai mai văzut pe Lapie?

— Nimic. Am intrat în bucătărie, am aprins aragazul ca să fierb laptele şi am pompat apă ca să spăl legumele.

— Pe urmă?

— M-am urcat pe un scaun vechi şi am schimbat hârtia de prins muşte...

— Cu pălăria pe cap? Pentru că, nu-i aşa, nu te duci niciodată la cumpărături fără pălărie?

— Nu sunt o îngălată.

— Când ţi-ai scos pălăria?

— După ce am luat laptele de pe foc. Am urcat...

Totul era nou şi proaspăt în casa pe care bătrânul o botezase Capul Horn. Scara mirosea a brad lăcuit. Treptele trosneau.

— Urcă... Te urmez...

Deschise uşa camerei sale, unde o somieră acoperită cu un creton imprimat cu flori ţinea loc de divan, iar pereţii erau împodobiţi cu fotografiile unor artişti de cinema.

— Aşa... Îmi scot pălăria... Şi îmi zic: „Ia uite! Am uitat să deschid fereastră la domnul Jules..."

Traversez palierul... Deschid uşa şi ţip...

Maigret trăgea în continuare din pipă, pe care o umpluse din nou când trecuse prin grădină. Contemplă, pe podeaua ceruită, un desen făcut cu cretă, conturul corpului lui Picior-de-Lemn, aşa cum fusese descoperit în dimineaţa zilei de luni.

— Şi revolverul? întrebă el.

— Nu era nici un revolver. Ştiţi foarte bine, că doar aţi citit raportul jandarmeriei.

Deasupra căminului se afla o corabie cu trei catarge în miniatură, iar pe pereţi, tablouri care reprezentau toate ambarcaţiuni cu pânze. Te-ai fi putut crede în casa unui bătrân marinar retras din activitate, dar locotenentul de jandarmi care făcuse prima anchetă îi povestise lui Maigret ciudata aventură a lui Picior-de-Lemn.

Jules Lapie nu fusese niciodată marinar, ci contabil la o societate din Fecamp care vindea furnituri pentru Marină, pânze, parâme, scripeţi, precum şi alimente pentru călătoriile lungi.

Un celibatar greoi, meticulos, poate şi maniac, posac, al cărui frate era dulgher la şantierul naval.

Într-o dimineaţă, Jules Lapie, pe atunci în vârstă de vreo patruzeci de ani, a urcat la bordul vasului Sainte-Therese, o corabie cu trei catarge, care a ridicat ancora chiar în aceeaşi zi, plecând spre Chile, unde trebuia să încarce fosfaţi. Lapie avea misiunea foarte prozaică să verifice că toată marfa a fost livrată şi să ceară căpitanului plata.

Ce s-a întâmplat atunci? Marinarii din Fecamp îl luau de obicei în râs pe contabilul tipicar care, de fiecare dată când meseria îl obliga să urce la bordul unui vas, nu părea deloc în largul său. Au ciocnit un păhărel, după cum era obiceiul. I-au dat să bea. Dumnezeu ştie ce-au putut să-i dea de l-au îmbătat în asemenea hal!

Dar, la reflux, când Sainte-Therese aluneca printre digurile portului normand ca să ajungă în largul mării, Jules Lapie, beat mort, sforăia într-un

colţ al calei, în timp ce toată lumea îl credea pe uscat - cel puţin aşa au pretins toţi!

Marinarii au închis calele. Contabilul a fost descoperit abia după două zile. Căpitanul a refuzat să întoarcă, să se abată de la rută, şi uite-aşa, Lapie, care pe-atunci încă mai avea amândouă picioarele, s-a pomenit în drum spre Capul Horn!

A rămas fără un picior în această aventură, într-o zi când, într-o încăierare, a fost aruncat printr-un tambuchi.

Ani de zile mai târziu, avea să fie împuşcat cu un revolver, într-o zi de luni, primăvara, la puţin timp după ce îşi părăsise răsadurile de roşii, în timp ce Felicie se dusese să târguiască la prăvălia cea nouă a bătrânei Melanie Chochoi.

— Să coborâm..., zise Maigret, oftând.

Locuinţa era foarte calmă, foarte agreabilă, datorită curăţeniei - ca într-o casă de păpuşi - şi mirosului plăcut. Sufrageria, aflată în dreapta, fusese transformată în cameră mortuară. Comisarul doar întredeschise uşa spre penumbră; obloanele erau închise şi lumina abia dacă pătrundea în interior. Sicriul era aşezat pe masa acoperită cu un cearceaf; alături, o farfurie lungă, plină cu apă sfinţită, în care fusese pus puţin merişor.

Felicie aştepta în pragul bucătăriei.

— În concluzie, nu ştii nimic, n-ai văzut nimic, n-ai nici cea mai mică idee despre persoana pe care stăpânul dumitale... mă rog, pe care Jules Lapie ar fi putut s-o primească cât ai lipsit...

Ea îi înfruntă privirea fără să răspundă.

— Şi eşti sigură că, atunci când te-ai întors, pe masa din grădină era un singur pahar?

— N-am văzut decât unul singur... Acuma, dacă dumneavoastră vedeţi două...

— Lapie primea vizite?

Maigret se aşeză lângă aragaz şi ar fi băut bucuros ceva, de preferinţă un pahar din vinul roze despre care Felicie îi vorbise mai înainte, căci

zărise butoiul în umbra răcoroasă a pivniţei. Soarele urca pe cer, alungind ceaţa dimineţii.

— Nu-i plăceau vizitele...

Ciudat, acest individ a cărui existenţă trebuie să fi fost complet bulversată de călătoria în jurul Capului Horn! întors la Fecamp, unde.

În pofida piciorului său de lemn, oamenii nu se puteau abţine să nu zâmbească cu gândul la aventura lui, a trăit mai singur ca niciodată şi a început o luptă lungă cu armatorii vasului Sainte-Therese. A pretins că a fost prejudiciat de către companie, că a fost îmbarcat împotriva voinţei sale şi că, în consecinţă, armatorii sunt răspunzători de accident. Şi-a evaluat la o sumă cât mai mare piciorul pierdut şi a obţinut câştig de cauză, un tribunal recunoscându-i dreptul Ia o pensie importantă.

Cei din Fecamp s-au amuzat de toată povestea asta. El însă a fugit de ei, s-a depărtat şi de marea pe care o ura, numărându-se printre primii seduşi de prospectele ademenitoare ale creatorilor aşezării Jeanneville.

Apoi şi-a adus ca servitoare o fată din Fecamp, pe care o cunoscuse de mică.

— De câţi ani eşti la el?

— De şapte ani...

— Ai douăzeci şi patru de ani... Deci aveai şaptesprezece ani când...

Se lăsă în voia gândurilor, apoi întrebă brusc:

— Ai un iubit?

Ea îl privi fără să răspundă.

— Te-am întrebat dacă ai un iubit.

— Viaţa mea particulară mă priveşte doar pe mine.

— Îl primeai aici?

— Nu sunt obligată să răspund.

Da, îţi venea să-i arzi o palmă! Şi erau momente când abia se abţinea să nu o pălmuiască sau să nu o scuture de umeri.

— Mă rog! O să aflu eu...

— N-o să aflaţi absolut nimic...

— A, n-am să aflu nimic...

Se opri. Era o prostie! Doar nu era să se ia la ceartă cu fata asta!

— Eşti sigură că n-ai nimic să-mi spui? Gândeşte-te bine cât mai ai timp.

— M-am gândit.

— Nu-mi ascunzi nimic?

— M-aş mira. Se pare că sunteţi foarte şiret!

— Ei bine, mai vedem noi!

— Nu mai e nimic de văzut!

— Ce ai de gând să faci după ce va sosi familia şi Jules Lapie va fi înmormântat?

— Nu ştiu.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Poate.

— Speri să-l moşteneşti?

— E foarte posibil.

Maigret nu reuşea să-şi păstreze calmul până la capăt.

— În orice caz, drăguţă, te-aş ruga să reţii ceva. Atâta timp cât va dura ancheta, îţi interzic să pleci undeva fără să anunţi poliţia.

— N-am dreptul să părăsesc casa?

— Nu!

— Şi dacă vreau să mă duc undeva?

— Ceri încuviinţarea mea.

— Credeţi că eu l-am omorât?

— Cred ce-mi place mie şi asta nu te priveşte.

Era sătul. Era furios. Era supărat pe el însuşi că se lăsase enervat de o Felicie oarecare. Douăzeci şi patru de ani? Haida-de! Era o puştoaică de doisprezece-treisprezece ani, care Dumnezeu ştie ce joc făcea şi se luă în serios.

— La revedere.

— La revedere.

— Şi ce-ai să mănânci?

— Nu vă faceţi griji pentru mine. N-am să stau să mor de foame.

Era sigur de asta. Şi-o imagina, după plecarea lui, cum se aşeza la masa din bucătărie şi mânca fără grabă orice, citind unul dintre micile romane cumpărate de la doamna Chochoi.

Maigret era furios la culme. Fusese tras pe sfoară, acolo, de faţă cu toată lumea, şi culmea, fusese tras pe sfoară de otrava aceea de Felicie!

Era joi. Sosise familia lui Lapie: fratele Ernest Lapie, dulgherul din Fecamp, un bărbat aspru, cu părul tuns perie şi faţa ciupită de vărsat; soţia lui, enormă şi cu mustaţă; doi copii, pe care îi împingea în faţa ei aşa cum mini gâştele la câmp. Apoi un nepot, un tânăr de nouăsprezece ani, Jacques Petillon, care venise de la Paris, bolnav şi cu febră, şi pe care grupul Lapie îl privea cu suspiciune.

La Jeanneville încă nu era cimitir. Cortegiul pornise spre Orgeval, de care ţinea noua aşezare. Marea senzaţie fusese voalul de crep al lui Felicie. De unde îl scosese? Maigret a aflat abia mai târziu că îl împrumutase de la Melanie Chochoi.

Felicie nu aşteptase să i se indice locul, era în primul rând, mergea în faţa familiei, ţeapănă, adevărată statuie a durerii, ştergându-şi ochii cu o batistă brodată cu negru, luată probabil tot de la Melanie, şi pe care o stropise cu colonie ieftină.

Brigadierul Lucas, care îşi petrecuse noaptea la Jeanneville, se afla acolo împreună cu Maigret.

Amândoi urmau cortegiul pe drumul plin de praf şi ciocârliile cântau sub cerul albastru.

— E clar că ştie ceva. Cât de şireată s-ar crede, până la urmă tot se va da de gol...

Lucas încuviinţă. Porţile bisericuţei rămâneau deschise în timpul rugăciunilor de după slujba morţilor, astfel că înăuntru mirosea mai mult a primăvară decât a tămâie. Nu era nevoie să mergi mult ca să ajungi la marginea gropii.

După ceremonie, familia trebuia să se întoarcă la vilă ca să se ocupe de testament.

— De ce ar fi. făcut fratele meu un testament? zisese cu mirare Ernest Lapie. În familia noastră nu se obişnuieşte aşa ceva.

— Felicie pretinde...

— Felicie! Felicie! Mereu Felicie...

Dădeau din umeri fără să vrea.

Nu vedeau că se strecoară şi reuşeşte să arunce prima lopată de pământ peste sicriu? După care, plângând în hohote, se depărtă atât de grăbită, încât părea că va cădea lată negreşit.

— N-o scăpa din ochi, Lucas.

Merse, merse, coti cu repeziciune pe străzile şi ulicioarele din Orgeval şi, la un moment dat, Lucas, care se afla doar la vreo cincizeci de metri de ea, ajunse, prea târziu, pe o stradă aproape pustie, la capătul căreia dispărea o camionetă.

Deschise uşa unui han.

— Spuneţi-mi... Camioneta care a plecat adineauri...

— Da... E camioneta lui Louvet, mecanicul... A fost adineauri aici, a băut o halbă de bere...

— Nu a luat pe nimeni?

— Nu ştiu... Nu cred... N-am ieşit să văd...

— Ştiţi unde se duce?

— La Paris, ca în fiecare joi...

Lucas se repezi spre oficiul poştal care, din fericire, se afla aproape în faţă.

— Alo... Da... Aici, Lucas... Repede... O camionetă destul de hodorogită... Staţi puţin...

Întrebă funcţionara:

— Ştiţi ce număr are camioneta domnului Louvet, mecanicul?

— Nu... Îmi amintesc doar că se termină cu 8...

— Alo... Un număr care se termină cu 8... O tânără în doliu... Alo... Nu închideţi... Nu... Nu cred că trebuie arestată... Să fie doar urmărită... Aţi înţeles?... Domnul comisar va telefona personal.

Se întoarse apoi la Maigret, care mergea singur în urma familiei, pe drumul care lega Orgeval de Jeanneville.

— A şters-o...

— Ce spui?

— A sărit probabil în camionetă chiar în momentul în care demara... Până să fac colţul... s-a dus. Am telefonat la Quai des Orfevres... Brigăzile intră în alarmă... Supraveghează porţile Parisului...

Prin urmare, Felicie dispăruse! Simplu, în plină zi, cum s-ar spune de sub nasul lui Maigret şi al celui mai bun brigadier al lui! Dispăruse, în ciuda unui voal mare de doliu după care ar fi putut fi recunoscută de la un kilometru!

Membrii familiei, care întorceau din când în când capul spre cei doi poliţişti, erau miraţi că nu o mai zăresc pe Felicie. Cheia casei era la ea. Se văzură obligaţi să treacă prin grădină. Maigret ridică jaluzelele de la sufragerie, unde pe masă încă se mai aflau un cearceaf şi un fir de merişor, iar în aer mai stăruia mirosul de lumânare.

— Parcă tot aş bea ceva..., spuse Ernest Lapie, oftând. Etienne!... Julie!... Nu alergaţi pe răzoare! Trebuie să fie vin pe undeva...

— În pivniţă..., îl informă Maigret.

Soţia lui Lapie se dusese la Melanie ca să cumpere prăjituri pentru copii şi, dacă tot se dusese, luase pentru toată lumea.

Nu există nici un motiv, domnule comisar, ca fratele meu să fi făcut un testament... Ştiu foarte bine că era un om original... Trăia ca un urs şi nu prea mai aveam relaţii cu el... Dar de aici şi până la...

Maigret scotoci prin micul birou aflat într-un colţ al încăperii. Găsi teancuri de facturi, rânduite cu mare grijă, şi ajunse la un portofel vechi, cenuşiu, în care se afla doar un plic galben.

Să fie deschis după moartea mea.

— Ei bine, domnilor, cred că am găsit ce căutam!

Subsemnatul Jules Lapie, în deplinătatea facultăţilor fizice şi mintale, în prezenţa lui

Forrentin Ernest şi a lui Lepape Frangois, ambii domiciliaţi la Jeanneville, comuna Orgeval...

Vocea lui Maigret devenea din ce în ce mai gravă.

— Felicie a avut dreptate! conchise el. Ea moşteneşte casa şi tot ce se află în ea...

Familia era stupefiată. Testamentul conţinea o mică frază care nu putea fi uitată prea repede:

... Având în vedere atitudinea pe care fratele meu şi soţia lui au avut-o faţă de mine după accident...

— I-am spus doar că era ridicol să facă atâta tevatură pentru că..., explică Ernest Lapie.

... Având în vedere comportarea nepotului meu Jacques Petillon...

Tânărul venit de la Paris avea o faţă de elev nesilitor la serbarea de împărţire a premiilor.

Nu avea importanţă. Moştenitoarea era Felicie. Şi numai Dumnezeu putea şti de ce dispăruse!

Capitolul 2
Metroul de la ora şase

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Maigret se oprise în faţa cuierului din bambus de pe coridor, cu o oglindă în formă de romb la mijloc; se vedea în oglinda aceea, contempla o faţă care ar fi trebuit să-l facă să râdă, pentru că semăna cu a unui copil care doreşte ceva, dar căruia îi e ruşine. Totuşi, Maigret nu râse şi întinse, în sfârşit, mâna ca să ia şi să-şi pună pe cap pălăria de păi cu boruri largi, agăţată în cuier.

Ia te uită! Bătrânul Picior-de-Lemn avea capul şi mai mare decât al lui, deşi comisarul trebuia totdeauna să treacă pe la doi-trei pălărieri până să-şi găsească pălăria potrivită. Rămase pe gânduri. Cu pălăria pe cap, se întoarse în

sufragerie ca să privească din nou fotografia lui Jules Lapie, găsită într-un sertar.

Într-o zi, când un criminolog străin întreba despre metodele lui Maigret, directorul Poliţiei Judiciare răspunsese, zâmbind enigmatic:

Maigret? Ce să vă spun? începe o anchetă aşa cum şi-ar pune papucii...

Astăzi, puţin mai lipsea ca Maigret să încalţe, dacă nu papucii, cel puţin saboţii victimei. Căci se aflau acolo, în dreapta pragului, unde se vedea bine că era locul lor! Toate erau la locul lor. Dacă n-ar fi lipsit Felicie, Maigret ar fi putut să creadă că viaţa continua ca înainte în acea casă, că el însuşi era Lapie, că se va îndrepta cu pas domol spre răzorul neterminat, ca să sfârşească de răsădit rândul de roşii.

Soarele apunea grandios în spatele caselor ce puteau fi zărite din grădină. Ernest Lapie, fratele mortului, spusese că va petrece noaptea la Poissy şi îşi trimisese familia înapoi la Fecamp. Ceilalţi, vecinii şi cei câţiva ţărani din Orgeval care urmaseră cortegiul, probabil că plecaseră la casele lor sau beau un păhărel la hanul Anneau d'Or.

Brigadierul Lucas se afla şi el acolo, pentru că Maigret îi ceruse să-i ducă valiza la han şi să ţină legătura telefonică cu Parisul.

Picior-de-Lemn avusese un cap mare, o faţă pătrată, sprâncene groase, cărunte, şi o barbă sură ce-i acoperea obrajii şi pe care şi-o bărbierea doar o dată pe săptămâna... Era avar... Era de ajuns să-ţi arunci ochii pe socotelile lui... Se vedea bine că pentru el banul era ban... Nu spusese fratele lui:

— Bineînţeles că era destul de econom...

Şi când un normand spune despre alt normand că era „econom"...

Vremea era plăcută. Cerul devenea treptat violet. Adieri răcoroase veneau dinspre câmp şi Maigret se surprinse, cu pipa între dinţi, stând puţin adus de spate, aşa cum stătea Lapie. Ba chiar, îndreptându-se spre pivniţă, tira uşor

piciorul stâng. Răsuci robinetul butoiului de vin roze, clăti paharul şi îl umplu... La ora aceea, Felicie ar fi trebuit să fie în bucătărie şi probabil că mirosul de tocană ajungea până în grădină... Nu era ceasul potrivit pentru stropitul brazdelor...? în grădinile din jur, oamenii îşi udau răsadurile... Întunericul cuprindea treptat Capul Horn, unde, pe timpul bătrânului, probabil că lumină erau aprinsă doar când se făcea aproape beznă...

De ce fusese ucis? Maigret nu putu să nu se gândească la faptul că, într-o zi, şi el se va retrage din activitate, va avea o căsuţă la ţară, o grădină, o pălărie mare de pai...

Probabil că Picior-de-Lemn nu fusese omorât ca să fie jefuit, căci, după spusele fratelui său, aproape că nu avea nimic în afară de faimoasă lui rentă. Găsiseră un carnet de la Casa de Economii, două mii de franci în bancnote într-un plic şi câteva obligaţiuni emise de primăria din Paris. Fusese găsit şi ceasul lui din aur.

Da! Trebuia căutat în altă parte! Trebuia să intre şi mai mult în pielea individului. Era bombănitor, ursuz, taciturn, chiţibuşar. Un singuratic. Avea obiceiurile lui şi probabil că până şi cel mai mic deranj îl înfuria. Nu se gândise niciodată să se căsătorească, să aibă copii şi nu i se cunoştea nici cea mai mică aventură.

Ce vrusese să insinueze Felicie? Ba nu! Felicie minţea! Minţea aşa cum respiră! Sau îşi crea adevăruri spre folosul ei. Ar fi fost prea simplu, prea banal să fie servitoarea bătrânului. Prefera să lase să se înţeleagă că, dacă o chemase alături de el...

Maigret se întoarse spre fereastra bucătăriei. Ce relaţii existau între acele două fiinţe care trăiau într-o asemenea izolare? Avea impresia, ba era chiar sigur, că se aveau precum câinele cu pisica.

Deodată... Maigret tresări... Tocmai ieşea din pivniţă, unde băuse încă un pahar de vin... Stătea acolo, în lumina crepusculului, cu pălăria de păi pe

cap, şi se întrebă dacă nu cumva visează. Un bec electric se aprinsese în spatele perdelelor de dantelă cu ochiuri mari de la bucătărie; se zăreau cratiţele care luceau pe pereţii daţi cu ripolin şi se auzea zgomotul înfundat al gazului aprins. Ceasul comisarului arăta opt fără zece minute.

Deschise uşa şi o văzu pe Felicie, care îşi agăţase deja pălăria şi voalul în cuier şi acum punea apă la fiert.

— Ia te uită! Te-ai întors?

Ea nu tresări, ci îl privi din cap până în picioare, zăbovind asupra pălăriei de pai, la care Maigret nu se mai gândea.

Comisarul se aşeză. Probabil că acela era locul bătrânului, lângă fereastră, şi acum, în timp ce el îşi întindea picioarele, Felicie se mişca de colo-colo ca şi cum Maigret nu ar fi fost prezent, pregătea masa, scotea untul, pâinea şi salamul din dulap.

— Auzi, drăguţă...

— Nu sunt drăguţa dumneavoastră...

— Ascultă, Felicie...

— Aţi putea să-mi spuneţi domnişoară!

Dumnezeule mare, ce dezagreabilă era fata asta! Maigret simţea acea enervare care te apucă atunci când vrei să prinzi un animal mic şi el îţi scapă tot timpul printre degete, o şopârlă, de exemplu, sau o năpârcă. Era jenat că o lua în serios, şi totuşi nu putea să facă altfel; avea impresia că de la ea şi numai de la ea va afla adevărul.

— Ţi-am cerut să nu pleci nicăieri...

Ea zâmbi cu satisfacţie, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Şi totuşi, am plecat! Vedeţi!"

— Poţi să-mi spui de ce te-ai dus la Paris?

— Să mă plimb!

— Serios? Să ştii că, foarte curând, voi afla şi cea mai mică mişcare pe care ai făcut-o!

— Ştiu. Idiotul m-a urmărit.

— Care idiot?

— Un roşcovan înalt, care a schimbat de şase ori metroul tot ţinându-se după mine.

Probabil inspectorul Janvier, care trebuie să fi început să o urmărească de la sosirea camionetei mecanicului la Poarta Maillot.

— Cu cine te-ai întâlnit?

— Cu nimeni.

Se aşeză să mănânce. Mai mult, îşi trase în faţă unul dintre micile ei romane, în care îşi pusese semn un cuţit, şi începu liniştită să citească.

— Ascultă, Felicie...

O frunte de capră, asta îl frapase pe comisar de cum o văzuse. Abia acum îşi dădea seama. O frunte bombată de capră care se repede cu îndărătnicie în orice pare a fi un obstacol.

Ai de gând să stai la noapte singură în casa asta?

— Dar dumneavoastră? Aveţi de gând să rămâneţi aici?

Ea mânca, citea, iar el îşi ascundea proasta dispoziţie sub o atitudine ironică ce se dorea paternă.

— Mi-ai spus azi-dimineaţă că eşti în mod sigur moştenitoarea lui...

— Şi?

— De unde ştiai?

— Ştiam!

Îşi pregăti cafeaua şi bău o ceaşcă; se vedea bine că îi plăcea cafeaua, pe care o savură fără să-i ofere şi interlocutorului ei.

— Voi veni mâine să stăm de vorbă.

— Dacă vreţi...

— Sper că până atunci ai să te gândeşti mai bine.

Ea îl înfruntă cu ochii ei albaştri, în care nu puteai citi nimic, şi, ridicând din umeri, zise:

— La ce?

La poarta casei Capul Horn, Maigret dădu de inspectorul Janvier, care îşi continuase urmărirea până la Jeanneville. Vârful ţigării sale lucea în

noapte. Totul era liniştit. Cerul era plin de stele şi se auzea orăcăitul broaştelor.

Am recunoscut-o imediat, şefule, după semnalmentele transmise de Lucas prin telefon. Când camioneta a ajuns la barieră, domnişoara stătea lângă mecanic şi părea că se înţeleg cum nu se poate mai bine. A coborât. A pornit pe jos pe Bulevardul Marii Armate şi s-a uitat la vitrine. În capătul străzii Villaret-de-Joyeuse, a intrat într-o patiserie, unde a mâncat vreo şase prăjituri cu frişcă şi a băut un pahar de porto.

— Te-a simţit?

— Nu cred.

— Ba da.

Janvier nu ştia ce să zică.

— S-a îndreptat spre metrou, a luat un bilet de clasa a doua, a schimbat prima dată la Concorde, apoi încă o dată la Saint-Lazare... Vagoanele erau aproape goale... Se aşeza pe scaun şi citea un roman popular pe care îl scotea din geantă... Am schimbat metroul de cinci ori...

— N-a vorbit cu nimeni?

— Cu nimeni... Treptat, numărul călătorilor a crescut... La şase, ora de închidere a magazinelor şi birourilor, a fost un iureş... Ştiţi cum e...

— Spune mai departe.

La staţia Ternes, eram blocaţi în mulţime la mai puţin de un metru unul de celălalt... Recunosc că în acel moment mi-am dat seama că ştia că e urmărită... Se uita la mine... Şi mi s-a părut, şefule... Cum să spun... Preţ de câteva clipe, faţa ei nu a mai fost aceeaşi... S-ar fi zis că îi era teamă... Sunt sigur că un moment i-a fost frică de mine, sau de ceva... Totul a durat doar câteva clipe, după care a început brusc să dea din coate ca să ajungă pe peron...

— Eşti sigur că n-a vorbit cu nimeni?

— Sigur... Pe peron, a aşteptat să se depărteze metroul, uitându-se fix la vagonul înţesat de lume...

— Părea că e interesată de cineva anume?

— N-aş putea să spun asta... Ştiu doar că s-a luminat la faţă şi că, după ce trenul a dispărut în bezna tunelului, nu s-a putut abţine să nu-mi arunce o privire triumfătoare... A urcat vioaie la suprafaţă... Presupun că nu ştia unde coborâse... A băut un aperitiv la barul din colţul străzii Ternes, apoi a consultat mersul trenurilor şi a luat un taxi până la gara Saint-Lazare... Asta e tot... Am luat acelaşi tren până la Poissy, după care am urcat coasta unul în spatele celuilalt...

— Ai mâncat?

— Un sandviş luat în fugă la gară.

— Rămâi aici să-l aştepţi pe Lucas...

Maigret se depărtă, ieşi din paşnica localitate Jeanneville, unde se vedeau doar câteva lumini trandafirii la ferestre, ajunse curând la Orgeval şi îl găsi pe Lucas la Anneau-d'Or. Lucas nu era singur. Bărbatul de lângă el, în salopetă albastră, nu putea fi decât Louvet, mecanicul, care era foarte în vervă, căci băuse deja cu patru-cinci păhărele mai mult.

— Şeful meu, comisarul Maigret..., îl prezentă Lucas, care mirosea şi el a alcool.

— După cum îi spuneam brigadierului, domnule comisar, nu bănuiam nimic când m-am urcat în maşină... În fiecare joi după-amiaza mă duc la Paris, ca să-mi iau ce-am nevoie.

— La aceeaşi oră?

— Aproape...

— Felicie ştia asta?

— La drept vorbind, nu o cunoşteam prea bine, doar din vedere, pentru că nu vorbisem cu ea niciodată... În schimb, îl cunoşteam pe Picior-de-Lemn, care venea în fiecare seară să joace o partidă cu Forrentin şi Lepape... Al patrulea eram uneori eu, alteori patronul... Uitaţi... Forrentin şi Lepape sunt acolo, în colţul din stânga, cu primarul şi zidarul...

— Când ai descoperit că aveai pe cineva în maşină?

— Cu puţin timp înainte să ajung la Saint-Germain... Am auzit un oftat exact în spatele meu. Am crezut că e vântul, pentru că era un vânticel care făcea prelata să fâlfâie... Deodată, am auzit o voce: „N-ai cumva un foc?" Am întors capul şi am văzut-o, cu voalul ridicat şi o ţigară în gură... Şi vă asigur că nu râdea... Era foarte palidă şi ţigara îi tremura între buze... „Ce faci acolo?" i-am zis eu. Şi atunci a început să vorbească, să tot vorbească... Mi-a spus că trebuie neapărat să ajungă la Paris fără să piardă nici un minut, că e o problemă de viaţă şi de moarte, că cei care l-au ucis pe Picior-de-Lemn vor s-o omoare şi pe ea, că poliţia nu înţelege nimic. Am oprit un moment, ca să urce lângă mine pe banchetă, pentru că se aşezase pe o ladă veche, cam murdară. „Mai târziu... Mai târziu...", îmi repeta ea. „După ce voi face ce am de făcut, poate că îţi voi povesti totul... În orice caz, îţi voi fi veşnic recunoscătoare că m-ai salvat..." Apoi, când am ajuns la barieră, mi-a spus mulţumesc şi a coborât, demnă ca o prinţesă...

Lucas şi Maigret se uitară unul la altul.

— Acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, o să bem ultimul pahar - ba da! e rândul meu - şi pe urmă mă duc să îmbuc ceva... Sper că n-o să am necazuri, nu? Noroc...

Era zece seara. Lucas se dusese să stea de pândă în faţă la Capul Horn, în locul lui Janvier, care se întorsese la Paris. Sala de la Anneau-d'Or era albastră de fum. Maigret mâncase prea mult şi acum era la al treilea sau al patrulea pahar de rachiu de ţară.

Stătea călare pe scaunul cu fund de pai, cu coatele sprijinite pe spetează, şi în unele momente ai fi putut să crezi că moţăia, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce un firicel de fum se ridică drept din pipă. Patru bărbaţi jucau cărţi în faţa lui.

În timp ce mânuiau cărţile soioase pe masa acoperită cu material grena, vorbeau, răspundeau la întrebări şi mai povesteau câte o anecdotă. Patronul cafenelei, domnul Joseph, juca în locul bătrânului Lapie, iar mecanicul se întorsese după ce se dusese să-şi mănânce supa.

— În concluzie, zise Maigret, oftând, trăia ca belferul... Ca un preot de treabă cu servitoarea lui... Probabil că se lăsa răsfăţat şi...

Lepape, care era adjunctul primarului din Orgeval, făcu cu ochiul spre ceilalţi. Partenerul său, Forrentin, era administratorul loturilor de teren şi stătea în cea mai frumoasă casă de la şosea, lingă panoul care îi anunţa pe trecători că încă mai puteau cumpăra spaţii la Jeanneville.

— Un preot şi servitoarea lui! He! He!.., rânji adjunctul primarului.

Forrentin se mulţumi să zâmbească sarcastic.

— Lăsaţi! Se vede bine că nu-l cunoşteaţi..., replică patronul bistroului, anunţând terţă şi belotă. Deşi e mort, se poate spune că avea cel mai frumos cap de porc care s-a văzut vreodată...

— Ce înţelegeţi prin cap de porc?

— Că tot timpul grohăia, bombănea pentru te miri ce. Nu era niciodată mulţumit... Dacă luăm numai povestea cu paharele...

Îi lua pe ceilalţi drept martori.

— Mai întâi, a zis că paharele mele de lichior au fundul prea gros şi a găsit el, pe raftul de sus, un pahar desperecheat mai pe gustul lui. Pe urmă, într-o zi, a băgat de seamă, turnând dintr-un pahar în altul, că era exact acelaşi conţinut, şi s-a înfuriat. „Păi, n-ai ales tu paharul ăsta!?" i-am zis. Ei bine, s-a dus să cumpere un pahar de la oraş şi a venit cu el la mine. Asta conţinea cu o treime mai mult decât paharele mele. „Nu mă interesează", i-am replicat. „O să plăteşti cu cinci pitaci mai mult..." Atunci, n-a mai călcat pe-aici o săptămână. Într-o seară, îl văd în picioare în cadrul uşii. „Paharul meu?" „Cinci pitaci în plus!" i-am strigat.

A plecat din nou. Chestia asta a durat o lună şi, până la urmă, am cedat, fiindcă ne lipsea al patrulea om pentru partida noastră de cărţi.

Putem sau nu să spunem că avea un cap de porc? Cu servitoarea era la fel. Se certau de dimineaţa până seara. Îi auzeai de departe. Stăteau supăraţi săptămâni întregi. Cred că, până la urmă, ea avea ultimul cuvânt, căci, nu vă fie cu supărare, era mai normandă decât el... În fine!... Tare sunt curios să ştiu cine l-a omorât pe bietul om... În definitiv, nu avea nici pic de răutate... Aşa era firea lui... N-a fost partidă la care să nu fi pretins, la un moment dat, că încercăm să-l înşelăm.

— Se ducea des la Paris? întrebă Maigret, puţin mai târziu.

— Ca să zic aşa, niciodată... O dată pe trimestru, ca să-şi ridice pensia... Pleca dimineaţa şi se întorcea seara...

— Şi Felicie?

— Ia spuneţi voi, Felicie se ducea la Paris?

Domnii aceia habar nu aveau. Dar fusese văzută destul de des dansând duminica într-o crâşmă de pe malul apei, la Poissy.

Ştiţi cum îi zicea bătrânul?... Când vorbea despre ea, îi zicea „papagalul meu moţat"... Pentru că felul original în care se îmbracă... Vedeţi, domnule comisar - prietenul nostru Forrentin o să se supere iar, dar eu nu ascund ce gândesc -, toţi cei care locuiesc la Jeanneville sunt mai mult sau mai puţin ţicniţi... Nu-i un loc pentru oameni cu frica lui Dumnezeu... Amărâţi care au muncit pe brânci toată viaţa, visând că într-o zi să se retragă la ţară... Bun! Vine şi ziua mult aşteptată... Se lasă încântaţi de prospectele frumoase ale lui Forrentin... Nu zi nu, Forrentin, se ştie că nu te-ntrece nimeni când e să duci pe cineva cu zăhărelul... Şi iată-i, în sfârşit, în paradisul terestru! Atunci, bagă de seamă că se plictisesc... cu o sută de franci ora... Numai că e prea târziu... Şi-au băgat aici bănuţii şi musai să se distreze cum

pot sau să încerce să creadă că se distrează... Sunt unii care se judecă prin tribunale pentru o creangă de copac care le ţine umbră grădinii sau pentru un câine care face pipi pe begoniile lor... Alţii...

Maigret nu dormea. Ca dovadă că întinse mâna ca să ducă paharul la gură. Dar căldura îl toropea; se împotmolea pe nesimţite în lumea aceea pe care o recrea încetul cu încetul, revedea străzile neterminate din Jeanneville, puieţii de arbori, casele care semănau cu un joc de cuburi, grădinile prea bine greblate, animalele din ceramică şi globurile de sticlă... - Nimeni nu venea la el în vizită? Nu era cu putinţă! Totul era prea calm, prea simplu, prea monoton. Era imposibil, dacă viaţa era aşa cum îi fusese descrisă, ca într-o dimineaţă, nu mai târziu decât luni, în timp ce Felicie făcea cumpărături de la băcănia bătrânei Melanie Chochoi, Picior-de-Lemn să-şi fi părăsit brusc răsadurile de roşii ca să ia carafa şi paharul din bufetul din sufragerie, să bea singur sub boltă alcoolul păstrat pentru marile ocazii, apoi...

Avea pălăria de grădinar pe cap când urcase în camera sa cu podeaua bine cernită. Ce căutase în cameră?

Nimeni nu a auzit detunătura, şi totuşi fusese tras un foc de revolver, de aproape, de la mai puţin de doi metri de pieptul victimei, după cum spuneau experţii.

Dacă revolverul ar fi fost găsit, s-ar fi putut crede că Picior-de-Lemn, devenit neurastenic... Adjunctul primarului nu mergea însă atât de departe şi, numărându-şi punctele, murmură, cu aerul că asta ar răspunde la toate întrebările:

— Ce vreţi? Era un original...

Asta era clar! Dar murise! Cineva îi luase viaţa! Iar Felicie, cu aerul ei de mironosiţă, ştiuse să alunece printre mâinile poliţiei, imediat după înmormântare, ca să se ducă la Paris, să se uite la vitrine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să

mănânce prăjituri cu frişcă, să bea un porto şi apoi să se plimbe cu metroul!

— Mă întreb cine va locui în casă...

Jucătorii de cărţi vorbeau verzi şi uscate, iar Maigret, fără să asculte, auzea un fel zgomot de fond. Nu răspunse că Felicie va locui acolo. Totul i se părea vag. Imaginile se conturau şi se ştergeau. Abia dacă mai avea noţiunea timpului şi a locului... Felicie probabil că acum citea întinsă în pat. Nu-i era frică să stea singură în casa unde fusese ucis stăpânul ei... Ernest Lapie, fratele, era ofensat din pricina testamentului... Nu că ar fi avut nevoie de bani, dar nu putea înţelege cum fratele lui...

—... Casa cea mai bine construită din Jeanne viile...

Cine vorbea? Probabil Forrentin!

— De plăcută, e plăcută... Mare atât cât trebuie ca să ai totul la îndemână şi...

Maigret revedea scara dată cu ceară. Putea să se spună orice despre Felicie, ştia însă să ţină casa curată ca o floare. După cum spunea mama lui Maigret: ai fi putut mânca pe duşumea...

O uşă la dreapta: camera bătrânului... O uşă la stânga: camera în care dormea Felicie... Camera ei dădea spre o altă încăpere destul de mare, în care erau înghesuite tot felul de mobile...

Maigret se încruntă. Nu se putea numi un presentiment, cu atât mai puţin o idee. Simţea vag că acolo putea fi ceva anormal.

— Pe vremea tânărului..., rosti Lepape.

Maigret tresări.

— E vorba de nepot?

— Da... A trăit în casa unchiului şase luni sau chiar mai mult, în urmă cu aproape un an... Era cam costeliv... Se pare că-i fusese recomandat aerul de la ţară, dar nu ieşea din Paris...

— În ce cameră stătea?

— Păi, tocmai asta e hazliu...

Lepape făcea cu ochiul. Lui Forrentin nu-i era pe plac. Se vedea că administratorului nu-i plăcea să audă tot felul de poveşti despre Jeanneville, al cărui stăpân atotputernic se considera.

— Asta nu înseamnă nimic, protestă el.

— În fine, da sau nu, bătrânul şi Felicie... Auziţi, domnule comisar.... Cunoaşteţi casa...

La dreapta scării e doar o cameră, cea a lui Picior-de-Lemn... De cealaltă parte sunt două, dar trebuie să treci prin una ca să ajungi la cealaltă... Ei bine, când a sosit tânărul, unchiul i-a dat propria lui cameră, iar el s-a instalat în partea cealaltă, altfel spus cu Felicie. El stătea în prima şi servitoarea se culcă în a doua, astfel încât trebuia să treacă prin camera stăpânului ca să ajungă în camera ei sau ca să iasă de-acolo...

Forrentin obiectă:

— Ar fi fost mai bine să pună împreună o fată cu un tânăr de optsprezece ani?

— Nu ştiu, nu ştiu... repetă Lepape, cu un aer şiret. Eu nu insinuez nimic... Constat doar că bătrânul stătea în aceeaşi parte cu Felicie, în timp ce nepotul era băgat în partea cealaltă a palierului... Acum, dacă e să spui că se petrecea ceva, cumva...

Maigret nu se gândea la asta. Nu că şi-ar fi făcut iluzii despre bărbaţii de o anumită vârsta sau chiar despre bătrâni. De altfel, Picior-de-Lemn nu avea decât şaizeci de ani şi se ţinea încă bine.

Chestia era că nu se potrivea cu ideea pe care şi-o făcuse despre el. Avea impresia că începe să-l înţeleagă pe ursuzul singuratic a cărui pălărie o încercase ceva mai devreme.

Nu-l preocupau deloc relaţiile lui cu Felicie. Dar ce? îl deranja povestea asta cu camerele!

Şi repetă în gând, ca un şcolar care vrea să reţină lecţia: „Nepotul la stânga... singur... Unchiul la dreapta, apoi Felicie..."

Aşadar, unchiul se instalase între cei doi. Vrusese să-i împiedice pe tineri să se întâlnească

fără ştirea lui? Vrusese să nu o lase pe Felicie să-şi facă de cap? Nu, pentru că, după plecarea nepotului, o lăsase iar singură de partea cealaltă a palierului.

— Încă un rând, patroane...

Se ridică. Se va duce la culcare. Ar fi dorit să vină mai repede ziua de mâine, să revină în satul-jucărie, să revadă casele roz în bătaia soarelui şi să cerceteze cele trei camere. Înainte de orice, va telefonă la Paris, ca să-i ceară lui Janvier să se ocupe de tânăr.

Maigret nu se prea ocupase de el. Nimeni nu-l văzuse în dimineaţa crimei la Jeanneville. Era un băiat înalt, slab şi nervos, care nu făcea mare brânză, dar nici nu părea să aibă stofă de asasin.

După rapoartele primite de Maigret,- mama lui, sora lui Lapie, se căsătorise cu un violonist care cântă în braseriile de cartier. Murise tânăr. Ca să-şi poată creşte copilul, se angajase casieră la o firmă de stofe de pe strada Sentier, după care murise şi ea în urmă cu doi ani.

La câteva luni după acest deces, Lapie îl luase la el pe tânăr. Nu se înţeleseseră. Logic. Jacques Petillon era muzician ca şi tatăl său, iar Picior-de-Lemn nu era omul care să suporte în casa lui pe cineva scârţiind la vioară sau suflând în saxofon!

Acum, ca să-şi câştige pâinea, Jacques Petillon era saxofonist într-un local de pe strada Pigalle. Locuia cu chirie într-o cameră mobilată, la etajul şase al unui imobil de pe strada Lepic.

Maigret adormi într-un pat de puf, în care parcă se cufundă, şi şoarecii îi jucară toată noaptea tontoroiul deasupra capului. Mirosea frumos ca la ţară, a fi^n şi mucegai, iar mugetul vacilor îl trezi din somn; autobuzul de dimineaţă oprea în faţă la Anneau-d'Or, şi Maigret trase pe nas aroma cafelei stropite cu alcool.

Povestea cu camerele... Mai întâi, să-i telefoneze lui Janvier...

— Alo... Strada Lepic... Hotelul Beausejour... La revedere, bătrâne...

Şi se îndreptă greoi spre Jeanneville, ale cărui acoperişuri păreau să răsară dintre lanurile unduitoare de ovăz. În timp ce mergea aşa, în el se produse un fenomen ciudat. Grăbea pasul, aştepta cu nerăbdare apariţia ferestrelor de la Capul Horn... Ei, da! Era nerăbdător s-o revadă pe Felicie, şi-o imagina deja în bucătărie, cu trăsăturile ei ascuţite, întorcându-şi spre el fruntea aceea de capră, primindu-l cum nu se poate mai rău şi privindu-l cu ochii ei albaştri într-un mod imposibil de descris prin cuvinte.

Îi şi simţea lipsa?

Înţelegea, ghicea, era sigur că Picior-de-Lemn avea tot atâta nevoie de inamica lui intimă că de paharul de vin umplut din butoiul aflat în pivniţă, ca de aerul pe care îl respira, ca de partida de cărţi jucată seara şi de certurile sale cu partenerii pentru o terţă sau un atu.

Îl zări de departe pe Lucas, căruia i se urâse de când aştepta la capătul străzii şi probabil că nu-i fusese prea cald noaptea trecută. Apoi, prin fereastra deschisă a camerei sale, zări părul negru acoperit cu un fel de turban, o siluetă nervoasă care scutură aşternutul. Îl văzuse. Îl recunoscuse. Probabil că se gândea deja la primirea pe care avea să i-o facă.

Zâmbi fără să vrea: asta era Felicie!

Capitolul 3
Agenda

— Alo! Şefu'?... Aici, Janvier...

O zi urâtă. Dar faţa lui Maigret se acoperea uneori de o sudoare imperceptibilă, iar degetele

comisarului se agitau de nerăbdare nu doar din cauza vremii de afară... Situaţia îi amintea oarecum de angoasele din copilărie, când se află undeva unde n-ar fi trebuit să fie, ştiind foarte bine că locul lui era în altă parte.

— Unde eşti, bătrâne?

— Pe strada Blancs-Manteaux... Telefonez din prăvălia unui ceasornicar... Tipul e chiar în faţă, singur într-un bistrou mizerabil... Pare că aşteaptă pe cineva sau ceva... Şi iar a băut...

Urmă o tăcere. Maigret ştia foarte bine ce-i va spune inspectorul...

— Poate că ar fi mai bine să veniţi...

Povestea dura de dimineaţă, iar Maigret rezistă cu încăpăţânare.

— Urmăreşte-l mai departe! Şi sună-mă când apare ceva nou...

Se întreba dacă nu greşea, dacă chiar aşa trebuia să conducă ancheta; şi totuşi, nu avea curajul să plece, ceva îl reţinea, dar i-ar fi fost tare greu să spună ce anume.

Ciudată anchetă, zău! Bine că jurnaliştii nu se ocupau de moartea lui Picior-de-Lemn! Cel puţin de douăzeci de ori i se întâmplase să murmure pentru sine:

— Şi totuşi, bătrânul a fost ucis!...

Ca şi cum crimă ar fi trecut pe planul doi, ca şi cum, fără să vrea, se gândea mereu la altceva. Or, acest altceva era Felicie!

Patronul de la Anneau-d'Or îi împrumutase o bicicletă veche şi, cocoţat pe ea, Maigret semăna cu un urs dresat. Putea să se mişte astfel în voie, de la Orgeval la Jeanneville şi de la Jeanneville la Orgeval.

Timpul era în continuare superb. Era imposibil să-ţi imaginezi acel decor altfel decât luminat de razele unui soare primăvăratic, cu flori de-a lungul zidurilor joase din cărămidă şi pe marginea răzoarelor, cu mici rentieri care se ocupau cu grădinăritul şi întorceau leneş capul la trecerea

comisarului sau a brigadierului Lucas, pe care Maigret îl ţinuse cu el.

Lucas, deşi nu sufla o vorbă, găsea şi el că era o anchetă ciudată. Se plictisea plimbându-se prin faţa casei. De fapt, ce era pus să facă? Să o supravegheze pe Felicie? Toate ferestrele casei erau deschise. Servitoarea putea fi văzută umblând încoace şi-ncolo. Făcuse piaţa ca de obicei. Ştia că brigadierul o urmărea. Se temeau oare că ar fi putut să dispară din nou?

Lucas îşi punea această întrebare, dar nu îndrăznea să-i facă vreo observaţie lui Maigret, se stăpânea cu greu şi fuma pipă după pipă; ba chiar i se întâmpla, din lipsă de ocupaţie, să dea câte un şut într-o piatră.

Totuşi, încă de dimineaţă, interesul anchetei părea să se fi deplasat în altă parte. Primul telefon fusese dat din stradă Lepic. Maigret îl aştepta, pe terasa hanului, aşezat lângă un laur plantat într-un hârdău vopsit în verde.

Îşi făcuse deja obiceiuri. Aşa se întâmplă peste tot unde se ducea. Aranjase cu funcţionara de la poştă să-l strige pe fereastră dacă era sunat de la Paris.

— Şefu'?... Aici, Janvier... Vă sun de la cafeneaua din colţul străzii Lepic...

Maigret îşi imagina strada în pantă, şaretele negustorilor de zarzavaturi, gospodinele cu papuci vechi în picioare, vânzoleala colorată din Piaţa Blanche şi intrarea, încadrată de două prăvălii, a hotelului Beausejour, unde făcuse pe vremuri o anchetă.

— Jacques Petillon s-a întors acasă la şase dimineaţa, frânt de oboseală. S-a aruncat în pat îmbrăcat. M-am dus la Pelican, localul unde cântă. Nu şi-a făcut apariţia în cursul nopţii. Ce fac?

— Aşteaptă... Şi urmăreşte-l dacă pleacă de-acasă...

Nu cumva nepotul nu era chiar atât de nevinovat pe cât părea? Iar Maigret, în loc să stea agăţat de

Felicie, n-ar fi făcut mai bine să se ocupe în mod serios de el? Asta gândea Janvier, era lesne de ghicit. Ceea ce va şi insinua, la a doua convorbire telefonică.

— Alo... Aici, Janvier... Tânărul a intrat în debitul de pe strada Fontaine... Arată la faţă ca o lămâie stoarsă... Pare nervos, îngrijorat... S-a uitat în jur ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmărit, dar cred că nu m-a observat...

Prin urmare, Petillon dormise doar câteva ceasuri şi o luase iar din loc. Debitul de tutun de pe strada Fontaine era frecventat mai ales de băieţi dubioşi.

— Ce face?

— Nu vorbeşte cu nimeni... Supraveghează uşa... S-ar zice că aşteaptă pe cineva...

— Ţine-l sub urmărire...

Între timp, Maigret primise câteva informaţii despre nepotul bătrânului Lapie. De ce nu era interesat de acest tânăr care voia să ajungă un mare violonist şi, ca să aibă din ce trăi, cânta la saxofon într-un local din Montmartre?

Petillon trecuse prin momente grele. Ajunsese să încarce noaptea legume la Hale. Nu mâncase totdeauna pe săturate. De câteva ori fusese nevoit să-şi amaneteze vioara.

— Nu vi se pare bizar, şefule, că-şi petrece întreaga noapte bătând străzile, fără să pună piciorul la Pelican, iar acum... Ar trebui să-l vedeţi... Aş vrea să-l puteţi vedea... Se simte că-l chinuie ceva, că-i e frică... Poate că dacă aţi fi aici...

Dar răspunsul fusese mereu acelaşi.

— Ţine-l sub urmărire!

Între timp, Maigret, cocoţat pe bicicletă, făcea naveta între terasa de la Anneau-d'Or, unde aştepta telefoanele, şi casa roz, unde o găsea pe Felicie.

Intră, se plimba ca la el acasă; ea se prefăcea că nu-l bagă în seamă, îşi vedea de treburile ei, pregătea masa; dimineaţă, se dusese la Melanie

Chochoi să cumpere de-ale gurii; uneori îl privea pe comisar drept în faţă, dar era cu neputinţă să citeşti vreun sentiment în ochii ei.

Maigret voia să o sperie. Era prea sigură de ea, de la început. Nu se putea ca această atitudine să nu ascundă ceva, iar el pândea momentul de slăbiciune.

— Şi totuşi, bătrânul a fost ucis...

Tot timpul se gândea la ea, doar la ea, ei voia să-i smulgă secretul. Dăduse târcoale prin grădină. Intrase în pivniţă de cinci-şase ori, unde băuse câte un pahar de vin roze, devenindu-i şi asta o obişnuinţă. Făcuse şi o descoperire. Răscolind cu furcă prin grămada de mraniţă de la poalele gardului viu, scosese la iveală un pahar de lichior, asemenea celui găsit în prima zi pe masa de sub boltă. I-l arătase şi ei.

— N-aveţi decât să căutaţi amprentele digitale! îi zisese Felicie, dispreţuitoare, fără să se tulbure câtuşi de puţin.

Când urcase în încăperile de sus, nu venise după el. Scotocise camera lui Lapie până în cele mai mici unghere. Trecuse de partea cealaltă a palierului şi, la Felicie, începuse să deschidă sertarele. Probabil că îl auzea mergând de colo-colo, deasupra capului ei. Oare îi era teamă?

Vremea era tot superbă; aerul era călduţ, iar pe fereastră intrau adieri parfumate şi cântec de păsărele.

Pusese mâna pe agenda aflată în şifonierul lui Felicie, printre ciorapii şi lenjeria în dezordine. Nu degeaba îşi numea Picior-de-Lemn servitoarea „papagal moţat". Şi lenjeria intimă o prefera colorată, roz agresiv, verde tare, cu dantele late de o palmă, chiar dacă bentiţele intercalate erau false.

Ca să o scoată din sărite, Maigret coborâse în bucătărie să citească paginile agendei, care era pe anul dinainte. Felicie curăţa cartofi şi îi lăsa să cadă într-o găleată albastră emailată.

13 ianuarie. — De ce n-a venit?

15 ianuarie. — Să-l implor.

19 ianuarie. — Chinul nesiguranţei. Să fie nevasta lui?

20 ianuarie. — Bosumflată.

23 ianuarie. — În sfârşit!

24 ianuarie. — Beţia reîncepe.

25 ianuarie. — Beţie.

26 ianuarie. — Tot el. Buzele lui. Fericire.

27 ianuarie. — Lumea e prost făcută.

29 ianuarie. — Ah! Să plec... să plec...

Din când în când, Maigret ridica ochii, iar Felicie se prefăcea că nu-l bagă în seamă.

Se străduise să râdă, dar râsul lui sunase fals, ca al unui călător care încearcă să mângâie o servitoare de la han şi se scuză apoi cu glume deocheate.

— Cum îl cheamă?

— Nu vă priveşte.

— E căsătorit?

Privire mânioasă de felină care îşi apără puii.

— E marea ta dragoste?

Ea nu răspundea, iar el se încăpăţâna să insiste; Maigret era supărat pe el însuşi că se încăpăţâna, îşi repeta că greşeşte, se gândea la strada Lepic, la strada Fontaine, la tânărul speriat care umbla năuc de ieri seară, lovindu-se de ziduri ca un bondar înnebunit.

— Auzi, drăguţo, aici te întâlneai cu bărbatul ăsta?

— De ce nu?

— Stăpânul tău ştia?

Nu! Nu putea continua să-i mai pună astfel întrebări acelei fete care îl lua peste picior. E adevărat că nici faptul că se dusese la Melanie Chochoi nu fusese o idee mai deşteaptă. Sprijinise bicicleta lingă vitrină şi aşteptase plecarea unei femei care cumpărase o conservă de mazăre.

— Auziţi, doamnă Chochoi, servitoarea domnului Lapie avea mulţi iubiţi?

— Probabil că avea...

— Ce vreţi să spuneţi?

— În orice caz, de vorbit, vorbea... Totdeauna despre acelaşi... Dar asta e treaba ei... Deseori era tare tristă, biata fată...

— Un bărbat căsătorit?

— S-ar putea... Probabil că de aceea vorbea tot timpul de piedici... Atât îmi spunea... Posibil să-i fi spus mai multe servitoarei domnului Forrentin, Leontine.

Un om fusese ucis, şi iată că Maigret, om serios, în puterea vârstei, se ocupa de iubirile unei puştoaice romanţioase! După cum se putea vedea şi din paginile carnetului:

17 iunie. — Melancolie.

18 iunie. — Tristeţe.

21 iunie. — Lumea e un paradis fals, unde nu-i destulă fericire pentru toţi.

22 iunie. — Îl iubesc.

23 iunie. — Îl iubesc.

Maigret sunase apoi la uşa familiei Forrentin. Leontine, servitoarea administratorului, era o fată de vreo douăzeci de ani, cu o faţă mare şi rotundă. Se speriase imediat. Nu voia să-i facă rău prietenei sale.

— Bineînţeles că-mi povestea tot... Mă rog, tot ce voia să-mi spună... Venea deseori la mine, ca o vijelie...

Şi le închipuia foarte bine pe amândouă, una cu gura căscată de admiraţie, iar Felicie cu pardesiul aruncat neglijent pe umeri.

„Eşti singură?... Dacă ai şti, fată..."

Şi vorbeau, vorbeau, aşa cum vorbesc tinerele între ele.

„Ne-am întâlnit... Sunt atât de fericită..."

Biata Leontine nu ştia ce să răspundă la întrebările lui Maigret.

— N-am s-o vorbesc niciodată de rău... Felicie a suferit atât de mult!...

— Din cauza unui bărbat?

— De câteva ori a vrut să se omoare...

— N-o iubea?

— Nu ştiu... Nu mă chinuiţi...

— Ştii cum îl cheamă?

— Nu mi-a spus niciodată.

— L-ai văzut?

— Nu...

— Unde se-ntâlnea cu el?

— Nu ştiu...

— Era amanta lui?

Leontine bâigui, roşind:

— Odată, mi-a mărturisit că, dacă ar avea un copil...

Ce legătură avea asta cu asasinarea bătrânului? Maigret plecase mai departe, stăpânit din ce în ce mai mult de acea temere vagă care anunţă gafă.

Asta e! Iată-l din nou pe terasa hanului. Funcţionara de la poştă îi face semn.

— Cei de la Paris au telefonat deja de două ori... Or să vă sune dintr-un moment în altul...

Tot Janvier. Nu, nu era vocea lui, ci un glas necunoscut.

— Alo! Domnul Maigret?

Nu era de la Quai des Orfevres.

— Sunt un ospătar de la bufetul gării Saint-Lazare... Un domn m-a rugat să vă telefonez ca să vă spun... Staţi puţin... Na, că i-am uitat numele!... Parcă Fevrier...

— Janvier...

— Exact... A luat trenul spre Rouen. Nu putea să aştepte... Credea că poate o să fiţi la Rouen când va sosi trenul... Spunea că, dacă luaţi o maşină...

— Altceva?

— Nimic, domnule... M-a rugat să-i fac acest serviciu... I l-am făcut...

Ce mai însenina şi asta? Dacă Janvier luase brusc trenul spre Rouen, însemna că Petillon plecase spre acel oraş Un moment de ezitare. Ieşi din cabina telefonică, unde se sufocă, şi îşi şterse sudoarea de pe faţă, sub privirile curioase ale funcţionarei. O maşină... Ar putea găsi o maşină...

— Ei, la naiba! bombăni el. Janvier să se descurce cum ştie...

Inspectarea celor trei camere nu dăduse nici un rezultat în afară de descoperirea agendei. Lucas se plictisea de moarte în faţă la Capul Horn, iar oamenii din casele vecine se uitau uneori la el de după perdele.

În loc să se repeadă pe urmele ciudatului nepot, Maigret mânca la terasa hanului, îşi savură cafeaua şi păhărelul de rachiu vechi, după care urcă, oftând, pe bicicletă. În trecere, îi dădu lui Lucas un pachet cu sandvişuri, apoi coborî coasta până la Poissy.

Descoperi repede crâşma unde se ducea Felicie duminica. Era o construcţie din lemn, pe malul Senei. Nu era nimeni la ora aceea, şi patronul însuşi, un vlăjgan în pulover, îl întrebă ce doreşte. După cinci minute, aşezaţi la masă, la un păhărel, cei doi îşi dădură seama că se cunosc. Lumea e mică! Omul, care strângea banii duminică, între dansuri, fusese un fel de luptător la bâlciuri şi avusese ceva necazuri cu poliţia. El îl recunoscuse primul pe comisar.

— Nu cumva pentru mine aţi venit? Să ştiţi că duc o viaţă cât se poate de liniştită!

— Sigur!... Sigur!... răspunse Maigret, zâmbind.

— Cât priveşte clientelă... Nu, domnule comisar, nu cred că veţi găsi ceva la mine... Midinete, slujnicuţe, tineri simpli şi de treabă care...

— O cunoşti pe Felicie?

— Pe cine?

— O fată cam ciudată, slabă ca un tir, cu un nas ascuţit şi fruntea bombată, tot timpul îmbrăcată pestriţ...

— Papagaliţă!

Ia uite! Bătrânul Lapie îi spunea papagal moţat.

— Ce-a făcut?

— Nimic... Aş vrea să ştiu doar cu cine se întâlnea aici...

— Ca să zic aşa, cu nimeni... Nevastă-mea - nu, n-o cunoaşteţi, e o persoană serioasă -, nevastă-mea, zic, îi spunea Prinţesa, din cauză că-şi dădea aere... N-am putut să aflu niciodată cine era femeiuşcă asta... Chiar că-şi dădea aere de prinţesă când venea pe aici... Dansa ţeapănă ca un ţăruş... Dacă îi puneai întrebări, lăsa să se înţeleagă că nu era ce se credea, că venea aici incognito... Vrăjeală, ce mai!... Să vedeţi! Se aşeza totdeauna la masa asta, singură. Şi sorbea din pahar cu degetul mic ridicat... Domnişoara nu dansa cu oricine... Mi-aduc aminte că duminică...

Maigret îşi imagina mulţimea dansând pe podeaua care tremura, vacarmul făcut de acordeon şi pe patron, cu mâinile în şolduri, aşteptând să treacă printre perechi ca să ia banii.

— Dansa cu un tip pe care l-am mai văzut undeva... Dar zău că nu-mi amintesc unde!... Unul mic, voinic, cu nasul puţin strâmb... N-are importanţă... Dar ştiu că o cam strângea în braţe... La un moment dat, în mijlocul dansului, i-a ars o palmă!... Am crezut c-o să iasă cu scandal... M-am dus spre ei... Nici vorbă... Tipu' a şters-o fără să zică pis, iar Prinţesa s-a aşezat cu demnitate la locul ei şi a început să se pudreze...

Probabil că Janvier ajunsese de mult la Rouen. Maigret îşi lăsă bicicletă la terasa hanului şi se întoarse la umbra răcoroasă a oficiului poştal.

— Nu m-a sunat nimeni?

Doar un mesaj... Să telefonaţi la Brigada Centrală de la Rouen... Vă fac legătura?

Îi răspunse însă un inspector, nu Janvier.

— Comisarul Maigret?... Iată ce-am fost rugaţi să vă transmitem... Tânărul a ajuns la Rouen, după ce a intrat prin vreo zece baruri din Montmartre... Se pare că n-a vorbit cu nimeni... De fiecare dată părea că aşteaptă pe cineva... La Rouen, s-a îndreptat imediat spre cartierul cazărmilor... A intrat într-o braserie cu femei, pe care cu siguranţă că o cunoaşteţi, Tivoli... A stat acolo cam o oră,

după care a rătăcit pe străzi şi a ajuns la gară... Pare din ce în ce mai obosit, mai descurajat... Acum aşteaptă trenul spre Paris şi inspectorul Janvier continuă să-l fileze...

Maigret dădu ordinele obişnuite: să fie interogat patronul braseriei; să se afle cu ce femeie se întâlnise acolo Petillon, ce voia etc. Încă se mai afla în cabină când auzi un zgomot înăbuşit, ca la trecerea unui autobuz. Dar, când ajunse în birou, îşi dădu seama că era semnul prevestitor al furtunii care se apropia.

— Mai aşteptaţi vreun telefon? întrebă funcţionara, care nu se mai distrase niciodată atât de bine.

— Posibil. Îl voi trimite aici pe brigadier.

— Ce pasionant e să fiii poliţist! Noi, în colţul nostru uitat de lume, nu vedem niciodată nimic!

Maigret zâmbi maşinal, în loc să dea din umeri cum fusese tentat să facă, apoi porni din nou spre Jeanneville. Şi tot drumul repetă:

— Va trebui să vorbească!

Se apropia furtuna. Orizontul devenea de un mov ameninţător, razele oblice ale soarelui păreau ascuţite şi muştele pişcau.

— Du-te la Anneau-d'Or, Lucas... Răspunde tu la telefon, dacă sună cineva...

Apoi deschise uşa casei, cu aerul hotărât al unui om care s-a lăsat prea mult tras pe sfoară. Acum s-a terminat! Se va duce la afurisita de Felicie şi o va scutura zdravăn ca s-o intimideze.

— Gata, drăguţo!... S-a terminat cu joaca!...

Ştia că era acolo. Văzuse perdeaua mişcându-se la parter, în momentul în care îi spunea lui Lucas să plece la Orgeval. Intră. Tăcere. În bucătărie, cafeaua fierbea. În grădină nu era nimeni. Maigret se încruntă.

— Felicie! o chemă el cu glas scăzut. Felicie!...

Începea să ridice tonul. Apoi strigă furios:

— Felicie!

O clipă, se întrebă dacă nu cumva îl păcălise din nou şi îi scăpase printre degete. Nu, căci auzi un zgomot uşor la etaj, ca hohotul de plâns al unui copilaş. Urcă treptele câte patru o dată, se opri în pragul camerei lui Felicie şi o zări întinsă cât era de lungă pe divan.

Plângea, cu faţa în pernă, şi chiar în acel moment începură să cadă picături mari de ploaie, iar curentul trânti o uşă rămasă deschisă undeva în casă.

— Ce-ai? mormăi el.

Ea nu făcu nici o mişcare. Spatele i se agita sacadat. O atinse pe umăr cu mâna.

— Ce-ai, drăguţo?

Prin cap îi trecu o idee, dar o alungă: totul era numai teatru! Felicie şi-a ales momentul. Ba chiar şi poziţia. Şi cine ştie dacă numai întâmplător avea rochia ridicată mult deasupra genunchilor?

— Ridică-te, drăguţo...

Ia te uită! îi dădea ascultare. Felicie îi dădea ascultare fără să se împotrivească, ceea ce era cel puţin neaşteptat. Acum se ridicase în capul oaselor, avea ochii scăldaţi în lacrimi, faţa plină de urme roşii, şi se uita la el cu o expresie atât de necăjită, încât Maigret se simţea o brută.

— Ce-ai păţit? Ei, haide, spune...

Ea scutură din cap. Nu putea să vorbească. Îi dădea de înţeles că ar vrea să-i spună totul, dar că e imposibil, şi îşi ascundea iar faţa în mâini.

Maigret rămăsese în picioare şi, părându-i-se că stă prea sus faţă de ea, luă un scaun, se aşeză la căpătâiul patului, apoi, după o scurtă ezitare - căci încă nu era sigur pe deplin -, o prinse de o mână ca să i-o îndepărteze de faţa plină de lacrimi. Nu s-ar fi mirat prea mult dacă, sub degetele crispate, ar fi descoperit o faţă ironică.

Dar Felicie chiar plângea. Plângea ca un copil, fără să-i pese de cochetărie. Şi tot cu o voce de copil bâigui:

— Sunteţi un rău...

— Eu sunt rău?... Ba nu, drăguţo... Linişteşte-te... Chiar nu înţelegi că-i în interesul tău?...

Ea scutură din cap în semn că nu.

— Înţelege, fir-ar să fie, că a avut loc o crimă! Iar tu eşti singura persoană care cunoştea destul de bine locuinţa ca să... Nu spun că ţi-ai ucis stăpânul...

— Nu era stăpânul meu...

— Ştiu... Mi-ai zis... Să spunem că era tatăl tău... Pentru că asta ai vrut să insinuezi, nu?... Să spunem că bătrânul Lapie, cândva, a făcut nişte prostii şi că pe urmă te-a luat la el... Tu moşteneşti totul... Tu profiţi de pe urma morţii lui.

O luase prea repede. Felicie se ridică dreaptă în faţa lui, ca o statuie a indignării.

— Chiar aşa, drăguţo!.. Stai jos... În mod logic, ar fi trebuit deja să te arestez...

— Sunt pregătită...

Ce pacoste! Maigret ar fi preferat de o mie de ori să aibă în faţă cel mai viclean escroc, cel mai îngrozitor recidivist! Pur şi simplu nu putea să-şi dea seama când juca teatru şi când era sinceră! Dar era vreodată sinceră? Simţea că Felicie îl observă, îl observa tot timpul cu o luciditate înspăimântătoare.

— Nu e vorba de asta. E vorba să ne ajuţi. Omul care a profitat de momentul când te aflai la băcănie ca să-ţi ucidă stăpânul... mă rog, ca să-l ucidă pe Jules Lapie, cunoştea destul de bine obiceiurile casei ca să...

Se aşează epuizată pe marginea patului şi murmură:

— Vă ascult...

— De altfel, de ce ar fi adus Lapie în camera lui un necunoscut?... A fost ucis în camera lui... Nu avea nici un motiv să urce în cameră la acea oră... Avea treabă în grădină... Şi l-a cinstit cu băutură pe vizitator, el, care era cam zgârcit...

Erau momente în care Maigret trebuia aproape să strige ca să acopere zgomotul tunetului. Deodată, bubuitul răsună atât de puternic, încât Felicie îl prinse instinctiv de mină.

— Mi-e frică...

Tremura. Chiar tremura.

— N-are de ce să-ţi fie frică... Sunt aici...

Era o idioţenie ce spunea, iar Maigret ştia asta foarte bine. Ea profită imediat de tulburarea lui, pe faţa ei se accentuă expresia de suferinţă şi zise cu un glas tânguitor:

— Îmi faceţi atâta rău!... Şi puteţi să faceţi şi mai mult rău!... Sunt nefericită... Dumnezeule, ce nefericită sunt!.. Iar dumneavoastră... dumneavoastră...

Îl privi cu ochii mari şi rugători.

— V-a căşunat pe mine pentru că sunt slabă, pentru că n-am pe nimeni să mă apere... Un om a stat toată noaptea şi toată ziua în faţa casei, şi la noapte va fi iar acolo...

— Cum îl cheamă pe individul pe care l-ai pălmuit duminică la dans?

Ea se pierdu o clipă, apoi rânji şi zise:

— Vedeţi!

— Ce să văd?

— Pe mine mă urmăriţi... Pe mine mă urmăriţi cu înverşunare ca şi cum... ca şi cum m-aţi urî... Ce v-am făcut?... Da, vă implor, spuneţi-mi ce v-am făcut?

Ar fi fost momentul să se ridice în picioare, să sfârşească o dată, să vorbească serios. Asta şi voia să facă Maigret. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să-l poată vedea cineva în clipa aceea de pe palier! Prea târziu! Nu reacţionase destul de repede, iar Felicie devenise mai vehementă, profitând de bubuitul tunetului ca să-l prindă de mână, să vină mai aproape de el. Îi simţea răsuflarea caldă în obraz şi îi vedea faţa aproape lipită de a lui.

— Pentru că sunt femeie? Sunteţi ca Forrentin?...

— Ce-are a face Forrentin?

— Mă vrea... Mă urmăreşte... Mi-a spus că voi fi a lui într-o zi, că până la urmă voi...

Poate că era adevărat. Maigret îşi aminti de faţa administratorului, de zâmbetul lui oarecum ciudat, de mâinile lui mari şi senzuale.

— Asta vreţi? Spuneţi!... Mai bine decât...

— Nu, drăguţo, nu...

De data asta, se ridică şi o respinse.

— Te rog să cobori!... N-avem nici o treabă în camera asta...

— Dumneavoastră aţi venit...

Nu-i un motiv să mai rămânem aici şi mai ales să-ţi bagi în cap astfel de idei... Te rog să cobori...

— Să mă aranjez puţin...

Se pudră uitându-se dintr-o parte în oglindă.

— Veţi vedea că o să provocaţi o nenorocire! zise ea, smiorcăindu-se.

— Ce nenorocire?

— Nu ştiu... În orice caz, dacă voi fi găsită moartă...

— Nu fi proastă... Haide...

O împinse înaintea lui. Furtuna întunecase atât de mult cerul, încât Maigret trebui să aprindă lampa de la bucătărie. Cafeaua fierbea pe aragaz.

— Cred că prefer să plec, zise ea, oprind gazul.

— Unde?

— Oriunde... Habar n-am... Da, voi pleca şi n-o să mă mai găsească nimeni... Am greşit că m-am întors...

— N-ai să pleci.

Ea bombăni printre dinţi, prea încet ca să fie sigur că auzise bine.

— Rămâne de văzut!

Maigret aruncă o nadă:

— Dacă vrei să te întâlneşti cu tânărul Petillon, pot să-ţi spun imediat că se află într-o braserie cu femei din Rouen.

— Nu-i adev...

Se opri la timp şi zise:

— Ce mă priveşte pe mine?

— El e?

— Cine? Ce vreţi să spuneţi?

— El e amantul tău?

Ea râse, dispreţuitoare.

— Un puştan care n-a-mplinit douăzeci de ani?

— În orice caz, biata de tine, pe el încerci să-l salvezi...

— Nu încerc să salvez pe nimeni... Şi să ştiţi că nici nu vă mai răspund... N-aveţi dreptul să vă ţineţi de mine toată ziua şi să mă tracasaţi... Am să mă plâng.

— Plânge-te!

— Vă credeţi deştept, nu?... Şi aveţi putere!... Vă luaţi de o biată fată pentru că ştiţi foarte bine că nu e în stare să se apere...

Maigret îşi puse pălăria şi, deşi afară ploua, se îndreptă spre uşă, hotărât să se întoarcă la Anneau-d'Or. Nu-i spuse nici măcar la revedere. Se săturase de ea. Greşise. Trebuia să ia totul de la început, să abordeze ancheta altfel!

Atâta pagubă dacă avea să-l ude ploaia! Dădu să iasă şi Felicie se repezi după el.

— Nu plecaţi...

— De ce?

— Ştiţi foarte bine... Nu plecaţi... Mi-e teamă de furtună...

Şi era adevărat. De data asta, nu minţea. Tremura toată, îl imploră să rămână, îi era recunoscătoare dacă revenea în bucătărie, să stea jos, chiar dacă era bosumflat, dar să stea jos totuşi. Apoi îi propuse, ca un fel de mulţumire:

— Vreţi o ceaşcă de cafea?... Vreţi şi un păhărel?...

Se strădui să zâmbească şi, servindu-l, repetă:

— De ce sunteţi atât de rău cu mine, care nu v-am făcut nimic?

Capitolul 4

Figura cu taxiul

Maigret mergea la deal pe strada Pigalle, fără grabă, cu mâinile în buzunarele pardesiului, căci era trecut de miezul nopţii şi furtuna răcorise aerul, iar pe trotuare stăruiau, din loc în loc, dâre de umezeală. Sub firmele luminoase, portarii localurilor de noapte îl recunoscuseră imediat când trecuse, iar clienţii, în picioare în jurul tejghelei în formă de potcoavă din prăvălia de tutun şi băuturi de la colţul străzii Notre-Dame-de-Lorette, se priviseră întrebători. Un profan nu ar fi observat nimic. Totuşi, de la un căpăi la celălalt al cartierului Montmartre, unde mişună noctambulii, avea loc o mişcare imperceptibilă, precum freamătul prevestitor de vijelie deasupra apei unui iaz.

Maigret ştia asta. Era mulţumit. Cel puţin aici nu mai avea de-a face cu o fată care plângea sau îl sfida. Trecea pe lângă siluete cunoscute, ghicea consemne care se răspândeau din gură în gură, ajungând până şi în toaletele localurilor de dans, unde, alertate, femeile de serviciu ascundeau la iuţeală pliculeţe de cocaină.

Pelican era acolo, la stânga, cu firma lui albastră de neon şi cu negrul ce stătea la intrare.

Cineva se ivi din întuneric, îşi potrivi pasul cu al comisarului şi o voce rosti, ca un oftat:

— Ce bine-mi pare că v-aţi întors!

Era Janvier, care explica, cu o indiferenţă pe care unii ar fi putut-o lua drept cinism, deşi sentimentul nu era atât de profund pe cât părea:

— Era terminat, şefule... Nu-mi era teamă decât că se va porni să mărturisească singur... Era praf...

Cei doi bărbaţi se opriră la marginea trotuarului, ca şi cum s-ar fi bucurat de răcoarea de după ploaie, iar Maigret îşi umplu încă o pipă.

— De la Rouen, nu mai era în stare să reziste... În timp ce aşteptam trenul la bufet, de zece ori am crezut că se va repezi la mine ca să spună tot... E un păcălici...

Maigret nu scăpa nimic din tot ce se întâmpla în jurul lui. Câţi indivizi cu conştiinţa încărcată o luau discret din loc sau puneau la adăpost lucruri compromiţătoare din cauza prezenţei sale la marginea trotuarului?

În tren, pur şi simplu s-a prăbuşit... La gara Saint-Lazare, nu ştia ce să facă. Poate că era şi puţin ameţit, pentru că a băut mult începând de ieri... Până la urmă, s-a întors la el acasă, pe strada Lepic... Probabil că s-a spălat şi a îmbrăcat un smoching... A mâncat fără tragere de inimă într-un restaurant modest din Piaţa Blanche şi apoi s-a dus la muncă... Vă duceţi acolo?... Mai aveţi nevoie de mine?

— Du-te la culcare, dragă Janvier...

Dacă Maigret avea nevoie de cineva, lăsase doi oameni la dispoziţia lui pe Quai des Orfevres.

— Haide! zise Maigret, oftând.

Şi intră la Pelican, dădu din umeri când văzu cum negrul se repezea spre el crezând că trebuia să zâmbească cu gura până la urechi şi refuză să lase pardesiul femeii de la garderobă. Muzica orchestrei se auzea prin perdelele de catifea ce mascau intrarea în sală. Un mic bar la stânga. Două femei care căscau, un băiat de bani gata deja beat. Patronul îi ieşi grăbit în întâmpinare:

— Salut! mormăi comisarul.

Patronul era, evident, îngrijorat.

— Auziţi... Sper că nu e nimic rău?

— Nu, nu!

Şi Maigret îl dădu la o parte, apoi se aşeză într-un colţ, nu departe de podiumul pe care cânta orchestra.

— Whisky?

— O bere...

— Ştiţi foarte bine că nu avem bere...

— Atunci, un coniac cu apă...

Atmosfera din jur era lamentabilă. Căutai clienţii cu lumânarea! Oare era măcar un client adevărat în sala îngustă, unde lămpile, discrete, răspândeau doar o lumină roşiatică, lumină ce se preschimbă în violet când orchestra cânta un tango? Doar animatoare. Acum, când ştiau cine era noul venit, nu-şi mai dădeau osteneala să danseze între ele, iar una chiar îşi continua croşetatul.

Pe estradă, Petillon, în smoching, părea mai slab şi mai tânăr decât era în realitate. Era tras la faţă, avea părul lung, blond, ochii îi erau înroşiţi de oboseală şi de nelinişte şi, deşi se străduia, nu putea să-şi ia privirea de la comisar, care aştepta.

Janvier avea dreptate: era terminat. Există semne care nu înşală, care arată cu claritate că un om e la capătul puterilor, că maşinăria s-a stricat, că e cuprins de un soi de ameţeală şi că nu-şi mai doreşte să facă decât un singur lucru: să sfârşească, să scape de tot ce are pe suflet. Era atât de evident, încât, un moment, ai fi putut crede că Jacques Petillon va lăsa jos telefonul şi se va repezi spre Maigret.

Un om în culmea spaimei nu arată deloc frumos. Maigret mai văzuse şi alţii, el însuşi condusese cu mare pricepere unele interogatorii - care durau câteodată douăzeci şi patru de ore şi chiar mai mult -, ca să-şi aducă interlocutorul, sau mai curând pacientul, la această prăbuşire fizică şi morală.

De data asta nu făcuse nimic. Nu crezuse în „pista" Petillon. Nu o mirosise. Nu-i acordase atenţie, hipnotizat de acea ciudată Felicie la care se gândea întruna.

Bău. Probabil că Petillon se miră că era atât de indiferent. Mâinile sale cu degete lungi şi subţiri tremurau, iar colegii din orchestră se uitau la el pe furiş.

Ce rost avusese căutarea îndârjita din cursul celor patruzeci şi opt ore de adevărată nebunie? De

ce speranţă se agăţa? Pe cine aştepta în cafenelele şi barurile în care intrase rând pe rând, cu privirea aţintită spre uşă, alegându-se doar cu decepţii, mergând apoi să caute în altă parte, pentru ca în cele din urmă să plece la Rouen, unde se repezise spre o braserie cu femei din cartierul cazărmilor?

Era stors. Chiar dacă Maigret nu ar fi fost acolo, ar fi venit el singur, ar fi urcat, împiedicându-se, scara plină de praf de la Quai des Orfevres şi ar fi cerut să stea de vorbă cu cineva...

Gata! Orchestra făcea o mică pauză. Acordeonistul se îndreptă spre bar ca să bea un păhărel. Ceilalţi vorbeau între ei cu glas scăzut, în timp ce Petillon aşeză instrumentul pe un suport şi coborî cele două trepte.

— Trebuie să vă vorbesc..., bâigui el.

Iar comisarul îi răspunse cu o voce tare blândă:

— Ştiu, dragule.

Acolo? Maigret se uită scârbit la decorul din jur. Nu era nevoie să-l lase pe tânăr să se dea în spectacol, pentru că probabil avea să izbucnească în plâns.

— Nu ţi-e sete?

Petillon făcu semn că nu.

— Atunci, să plecăm...

Maigret plăti consumaţia, deşi patronul se apropiase în mare grabă ca să-i spună că nu costă nimic.

— Auzi... Cred că va trebui să te lipseşti de saxofon în noaptea asta... Ne ducem să facem o plimbare în doi... Ia-ţi pălăria şi pardesiul, Petillon.

— N-am pardesiu...

Ajuns pe trotuar, trase cu putere aer în piept, ca şi cum s-ar fi aruncat în apă, şi începu:

— Domnule comisar... E mai bine să vă mărturisesc totul... Nu mai pot...

Tremura din tot corpul. Probabil că vedea luminile străzii dansând în jurul lui. Patronul de la Pelican şi portarul cel negru se uitau în urma lor.

— Ai tot timpul, băiete...

Îl va duce la Quai, era cel mai simplu. Câte anchete nu se terminaseră la ora aceea, în biroul lui Maigret, când sediul Poliţiei Judiciare era pustiu, când omul de pază veghea pe culoar, iar lampa cu abajur verde lumina straniu faţa interlocutorului căruia îi cedaseră nervii?

Dar omul de lângă el era doar un puştan. Maigret era morocănos. Hotărât lucru, în cazul ăsta avea de-a face doar cu adversari de doi bani!

— Intră...

Îl împinse într-o braserie din Piaţa Pigalle, pentru că avea poftă să bea o bere înainte de a chema un taxi.

— Ce bei?

— Mi-e indiferent... Jur, domnule comisar, că n-am...

Sigur... Sigur... O să-mi povesteşti totul...

Chelner, două beri!

Dădu din umeri. Doi clienţi, recunoscându-l, preferară să-şi lase supa de ceapă şi să dispară. Altul intrase în cabina telefonică şi, prin geamul în formă de romb, putea fi văzut cum stă cu umerii aplecaţi spre aparat.

— E amanta ta?

— Cine?

Măi! Măi! Puştiul era sincer mirat! Există intonaţii care nu te pot înşela.

— Felicie...

Şi Petillon repetă, ca un om căruia această idee nu i-a trecut niciodată prin minte şi nu mai înţelege nimic:

— Felicie, amanta mea?

Nu înţelegea. Era pe punctul de a începe o confesiune dramatică, şi iată că omul ce avea în mâini soarta lui, acest Maigret care îşi trimisese haită de inspectori pe urmele lui, îi vorbea de servitoarea unchiului său!

— Jur, domnule comisar...

— Bine... Hai să mergem...

Erau ascultaţi. Două femeiuşti trăgeau la ei cu urechea, prefăcându-se că-şi pudrează nasul, şi nu era cazul să se dea în spectacol.

Erau din nou afară. La câţiva metri de ei, în întunericul din Piaţa Pigalle, se zărea un şir de taxiuri, iar Maigret ridică braţul ca să facă semn. Foarte aproape, la colţul trotuarului, un agent de poliţie privea în gol.

Şi, chiar în acel moment, răsună o detunătură. Comisarul avu impresia că se mai aude una, aproape în acelaşi timp cu prima, şi un taxi demară brusc în direcţia bulevardului Rochechouart.

Totul se petrecu atât de rapid, încât, o secundă, nu văzu că însoţitorul său dusese o mină la piept şi se clătina, căutând să se prindă de ceva cu cealaltă mână.

— Te-a nimerit? întrebă el maşinal.

Agentul de poliţie se repezise spre şirul de taxiuri. Se urcă în unul dintre ele, care demară la rândul lui. Un şofer binevoitor sări să dea o mina de ajutor.

Petillon căzu, cu mâna la plastron, încercând să strige, dar se auzi doar un zgomot ciudat, ridicol de slab.

A doua zi dimineaţă, ziarele se vor mulţumi să publice un mic anunţ:

Noaptea trecută, în Piaţa Pigalle, un instrumentist, numitul Jacques P..., a fost împuşcat în piept; glonţul a fost tras de un necunoscut care a fugit cu taxiul. S-a organizat imediat o urmărire, dar ucigaşul nu a putut fi prins.

Se presupune că este vorba de o reglare de conturi sau de un act de gelozie.

Rănitul, aflat în stare gravă, a fost transportat la Beaujon. Poliţia a deschis o anchetă.

Nu era adevărat. Poliţia nu dă presei în mod obligatoriu comunicate exacte. Sigur, Jacques Petillon se afla la Beaujon. Sigur, starea sa era gravă, atât de gravă, încât doctorii nu erau siguri

că îl vor putea salva. Avea plămânul sting perforat de un glonţ de calibru mare.

Cu urmărirea era altă poveste. Maigret, aflat în biroul directorului Poliţiei Judiciare, la ora raportului, vorbea despre asta cu amărăciune:

— E vina mea, şefule... Aveam poftă de o bere... Şi mai voiam ca puştiul să-şi revină puţin înainte de a-l aduce aici... Era la capătul puterilor... Fusese hăituit toată ziua... Evident, am greşit... Dar pot să jur că cel care a profitat de asta ştie meserie... Când am auzit detunătura, m-am ocupat de băiat... L-am lăsat pe agent să conducă urmărirea... Aţi citit raportul?... Taxiul a mers în mare viteză până la căpătui celălalt al oraşului, în Piaţa Italiei, unde s-a oprit brusc, iar înăuntru nu era nici un pasager... Şoferul a fost arestat, cu toate protestele lui... Totuşi, am fost tras pe sfoară urât de tot...

Aruncă o privire furioasă pe procesul-verbal cu interogatoriul şoferului:

„Staţionam în Piaţa Pigalle, când un necunoscut mi-a oferit două sute de franci că să joace o festă unui prieten, după cum s-a exprimat el... Avea să facă o petardă să bubuie - astea sunt cuvintele lui - şi, la acest semnal, eu trebuia doar să demarez brusc şi să mă îndrept în mare viteză spre Piaţa Italiei..."

Cam naiv pentru un şofer de noapte! Totuşi, ar fi fost greu să dovedească pe deplin că minţise.

„Nu l-am văzut bine pe client, pentru că stătea în umbră, pe partea cu rondul, şi ţinea capul în jos. Era un om lat în umeri, cu haine închise la culoare şi pe cap cu o pălărie gri."

Semnalmente care se puteau potrivi oricui!

— O figură pe care vă asigur că n-am s-o uit, bombăni Maigret. Cui i-a trecut prin minte aşa ceva... S-a strecurat între două taxiuri sau în vreun colţ întunecos... A tras... În acel moment, maşina a plecat în trombă şi, pe bună dreptate, toată lumea şi-a imaginat că asasinul era înăuntru; s-a pornit în urmărirea ei, iar ce omul nostru a avut timp s-o

şteargă sau poate chiar să se amestece prin mulţime... Ceilalţi şoferi care staţionau acolo au fost interogaţi... N-au văzut nimic... Unuia singur, un bătrân pe care îl cunosc de mult timp, i s-a părut că zăreşte o siluetă care ocolea bazinul...

Când te gândeşti că saxofonistul era gata să vorbească, era dispus să spună totul chiar la Pelican, iar Maigret nu-l lăsase! Acum, Dumnezeu ştia când vor putea să-l interogheze, dacă va mai fi posibil!

— Ce ai de gând să faci?

Exista metoda clasică. Incidentul se petrecuse în Montmartre, într-un perimetru bine determinat. Puteau fi interogaţi vreo cincizeci de indivizi, oameni cunoscuţi de poliţie şi care se aflau în noaptea aceea în sector, toţi cei ce se agitaseră ca peştii în plasă atunci când prezenţa comisarului Maigret fusese semnalată pe strada Pigalle.

Unii dintre ei nu erau deloc curaţi. Forţând puţin, ameninţându-i că poliţia îşi va băga nasul în micile lor afaceri, s-ar fi putut obţine unele informaţii.

— O să pun un om sau doi să se ocupe de asta... Iar eu...

Degeaba se străduia: aţa îl trăgea în altă parte! încă de la început! De când pusese piciorul în lumea aceea de mucava din Jeanneville.

Oare ezitarea aceea de a se depărta de Capul Horn şi de incoerenţă Felicie nu fusese un fel de presentiment?

Dar evenimentele îi arătaseră că se înşelase. Acum totul lăsa să se creadă că secretul morţii bătrânului Lapie trebuia căutat în jurul Pieţei Pigalle.

— O să mă întorc totuşi acolo...

Petillon avusese timp să-i spună doar un singur lucru: Felicie nu era amanta lui. Păruse uluit când Maigret îi vorbise despre ea, ca şi cum nici măcar nu-şi imaginase aşa ceva vreodată...

Era opt şi jumătate. Maigret îi telefonă soţiei sale.

— Tu eşti?... Nu, nimic deosebit... Nu ştiu când voi veni.

Era obişnuită. Maigret puse rapoartele în buzunar. Printre altele, şi unul din Rouen, cu informaţii despre toate femeile care lucrau la Tivoli. Petillon nu urcase cu nici una dintre ele. După ce intrase, se aşezase într-un colţ şi două dintre doamnele cu pricina se instalaseră alături de el, pe bancheta acoperită cu catifea stacojie.

— E aici una pe care o cheamă Adele? întrebase el.

Ai rămas în urmă, scumpule... Adele nu mai e de mult la noi... Te referi la una mică şi brunetă, cu ţâţele ca două pere, nu?

Nu avea habar. Ştia doar că voia să găsească o Adele care fusese cu un an în urmă în acea braserie. Dar ea plecase de luni de zile. Nimeni nu ştia unde. Nu putea să caute toate femeile numite Adele din toate casele de toleranţă din Franţa!

Un inspector avea să cerceteze metodic camera saxofonistului de pe strada Lepic. Janvier, care nu se bucurase de prea multă odihnă, avea să-şi petreacă ziua în preajma Pieţei Pigalle.

Cât despre Maigret, el luase iar trenul din gara Saint-Lazare, coborâse la Poissy şi pornise pe drumul în pantă care ducea la Jeanneville.

După furtună din ajun, pajiştile păreau şi mai verzi, iar cerul era de un albastru delicat; zări curând casele roz şi o salută prin vitrină pe Melanie Chochoi, care îl privi absentă cum trecea pe drum.

De ce-i făcea plăcere să o reîntâlnească pe Felicie? De ce grăbea fără să vrea pasul? Zâmbi, gândindu-se la proasta dispoziţie a lui Lucas, după o noapte de pândă în faţă la Capul Horn. Îl zări de departe, aşezat pe marginea drumului.

CU pipa stinsă în gură. Probabil că îi era somn. Probabil că îi era foame.

— Ceva nou, Lucas?

— Nimic, şefule... Tânjesc după o cafea şi un pat... Dar mai întâi cafeaua...

Avea ochii umflaţi de nesomn, pardesiul şifonat, iar pantofii şi partea de jos a pantalonilor îi erau murdare de noroi roşiatic.

— Du-te totuşi la Anneau-d'Or... Am noutăţi.

— Ce?

— Muzicantul a fost împuşcat...

L-ai fi putut acuza pe comisar de indiferenţă, dar brigadierul Lucas nu se lăsă înşelat şi plecă dând din cap.

Ei! Maigret privi în jur cu satisfacţia cuiva care regăseşte un decor familiar, apoi se apropie de uşa vilei... Ba nu... Preferă să dea ocol casei şi să intre prin grădină... Deschise portiţa... Uşa de la bucătărie era deschisă...

Şi rămase un moment înmărmurit de uimire, întrebându-se dacă nu cumva are să izbucnească în râs.

La zgomotul paşilor săi, Felicie venise până în prag, unde stătea dreaptă, cu faţa la el, privindu-l cu severitate.

Dar ce avea. Dumnezeule mare? De ce arăta atât de neobişnuit? Nu din cauza plânsului avea ochii umflaţi şi obrajii presăraţi cu pete roşii.

În timp ce Maigret se apropia de ea, Felicie rosti cu o voce mai acră ca niciodată:

— Ei bine, sunteţi mulţumit?

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut pe scară?

— Nu merita să puneţi un poliţist să stea zi şi noapte în faţa casei! Câinele dumneavoastră de pază probabil că dormea!

— Haide, Felicie, vorbeşte mai clar... Doar n-ai să-mi spui...

— Că asasinul a intrat peste mine! Ba da! Nu asta doreaţi?

Maigret intenţiona să-i vorbească despre Petillon şi despre drama din noaptea trecută, dar

mai întâi voia să afle mai multe despre ce se petrecuse la Capul Horn.

— Hai şi stai jos... Da, aici, în grădină... Nu face mutra asta!... Acum, fii calmă, nu te uita urât la mine şi spune-mi frumos ce s-a întâmplat... Ieri seară, când am plecat, erai foarte agitată... Ce-ai făcut?

Ea răspunse dispreţuitoare:

— Nimic.

— Bine, presupun că ai mâncat... Apoi ai închis uşile şi ai urcat în camera ta... Am dreptate?... Eşti sigură că ai închis uşile?

— Totdeauna închid uşile înainte să mă culc...

— Aşadar, te-ai culcat... Cât era ceasul?

— Am aşteptat jos până s-a oprit furtuna...

Era adevărat că avusese cruzimea să o lase singură, deşi ştia că îi e frică de tunete şi de fulgere!

— Ai băut ceva?

— Cafea...

— Probabil ca să dormi... Pe urmă?

— Am citit...

— Mult timp?

— Nu ştiu... Poate până pe la miezul nopţii... Am stins lumina... Eram sigură că se va întâmpla o nenorocire... V-am prevenit...

— Acum, povesteşte-mi nenorocirea...

— Râdeţi de mine... N-aveţi decât... Vă credeţi mare şmecher!... La un moment dat, am auzit un zgomot uşor în camera domnului Lapie...

La drept vorbind, Maigret nu credea o iotă din tot ce-i spunea şi, în timp ce o asculta, o privea cu atenţie şi se întreba unde voia să ajungă cu această nouă minciună. Pentru că minţea aşa cum respiră. Comisarul de poliţie din Fecamp transmisese telefonic informaţiile cerute.

Maigret ştia acum că insinuările lui Felicie legate de relaţiile ei cu Jules Lapie erau pure invenţii. Avea o mamă şi un tată. Mama sa era spălătoreasă, iar tatăl, un bătrân beţiv care bântuia

cheiurile, dădea o mină de ajutor ici şi colo, mai ales când putea să tragă la şnapsuri. Fuseseră interogaţi vecinii, gospodinele cele mai vorbăreţe, dar nimeni nu spusese că bătrânul Lapie ar fi avut relaţii cu spălătoreasă. Când îşi căutase o servitoare, Jules Lapie fusese sfătuit chiar de fratele său, dulgherul, să o ia pe Felicie, care venea uneori pe la el să-l ajute la treburile casei.

— Aşadar, drăguţo, ai auzit un zgomot uşor... Fireşte, ai deschis imediat fereastră ca să alertezi poliţistul care stătea de pază afară...

Spusese asta cu ironie, iar ea dădu din cap în semn că nu.

— De ce?

— Aşa!

— Pentru că, bănuiesc, nu voiai să fie arestat omul care presupuneai că se află în camera vecină?

— Poate!

— Continuă...

— M-am dat jos din pat fără să fac zgomot...

— Şi, probabil, fără să aprinzi lumina. Pentru că, dacă ai fi aprins lumina, brigadierul Lucas ar fi băgat de seamă. Obloanele nu se închid ermetic... Prin urmare, te-ai dat jos din pat...

Nu-ţi era frică, deşi tremuri la o amărâtă de furtună... Apoi?... Ai ieşit din cameră?

— Nu imediat... Am lipit urechea de uşă şi am ascultat... Era cineva de partea cealaltă a palierului... Am auzit cum mişca un scaun... Apoi, parcă o înjurătură înfundată... Am înţeles că omul nu găsea ce căuta şi că se pregătea să plece...

— Uşa camerei tale era încuiată?

— Da...

— Şi ai deschis-o ca să te repezi, neînarmată, în faţa răufăcătorului, care era probabil asasinul lui Jules Lapie?

— Da...

Ea îl înfruntă sfidătoare. El fluieră uşor, admirativ.

— Prin urmare, erai sigură că nu-ţi va face nici un rău? Evident, n-aveai cum să bănuieşti că, la ora aceea, tânărul Petillon era departe de-aici, la Paris...

Ea nu se putu abţine să nu strige:

— Ce tot spuneţi?

— Ei!... Cât era ceasul?

— După, m-am uitat la ceas... Era trei şi jumătate dimineaţa... De unde ştiţi că Jacques...?

— A! îi spui pe numele mic?

Ia daţi-mi pace, la urma urmelor!... Dacă nu mă credeţi, plecaţi de-aici!...

— Fie, n-am să te mai întrerup... Ai ieşit din cameră, fără teamă, înarmată doar cu curaj, şi...

— Am primit un pumn în faţă!

— Omul a fugit?

— Pe poarta grădinii... Tot pe acolo a şi intrat...

Maigret ar fi vrut să-i spună, cu toate vânătăile de pe faţa ei: „Ei bine, drăguţo, nu cred o iotă!"

Dacă, dimpotrivă, i-ar fi spus că se rănise singură, Maigret nu s-ar fi îndoit. De ce?

Dar, în acel moment, privirea lui se opri asupra pământului încă umed al unui răzor. Ea observă, privi în aceeaşi direcţie, zări urmele şi, schiţând un zâmbet, zise:

— Poate că picioarele mele au făcut asta?

Maigret se ridică.

— Vino...

Intră în casă. Urmele de pământ lăsate pe treptele ceruite ale scării erau încă uşor de văzut. Deschise uşa de la camera bătrânului.

— Ai intrat aici?

— Da... Dar n-am atins nimic...

— Scaunul ăsta?... Era în acelaşi loc ieri seară?

— Nu... Era lângă fereastră...

Felicie se afla acum în faţa marelui şifonier de nuc şi, pe fundul de pai împletit, se vedeau clar urme de noroi.

Prin urmare, nu minţise. Un om intrase într-adevăr în casă noaptea trecută, dar nu putea fi

Petillon, care, la aceeaşi oră, bietul de el, se afla întins pe o masă de operaţie la spitalul Beaujon.

Dacă Maigret mai avea nevoie de vreo dovadă, o găsi în momentul în care se urcă şi el pe scaun şi privi deasupra şifonierului, unde nişte degete se plimbaseră pe stratul gros de praf şi, cu ajutorul unei scule, fusese ridicată o scândurica.

Va trebui să cheme experţii de la Identitatea Judiciară, ca să fotografieze totul şi să caute amprente, dacă erau.

Mai grav acum, încruntat, Maigret murmură parcă numai pentru el:

— Şi n-ai strigat!... Ştiai că sub fereastra ta se afla un inspector şi ai tăcut... Ba chiar ai avut grijă să nu aprinzi lumina...

— Ba am aprins-o în bucătărie, unde mi-am umezit faţa cu apă rece.

— Pentru că, nu-i aşa, din stradă nu se poate vedea lumina de la bucătărie?... Cu alte cuvinte, nu voiai să dai alarma... În ciuda loviturii primite, voiai să-i laşi agresorului timp să fugă... Iar în dimineaţa asta te-ai sculat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi nici atunci nu i-ai suflat o vorbă brigadierului...

— Eram convinsă că veţi veni...

Lucru ciudat - era ceva copilăresc, şi asta îl supăra -, se simţea parcă flatat că aşteptase sosirea lui în loc să i se adreseze lui Lucas. Ba chiar îi era recunoscător în sinea lui pentru: „Eram convinsă că veţi veni!"

Ieşi din cameră şi încuie uşa. În orice caz, hoţul acela ciudat nu căutase decât pe şifonier. Nu deschisese nici un sertar, nu scotocise prin cotloane. Aşadar, ştia...

În bucătărie, Felicie aruncă o privire în oglindă.

— Mi-aţi spus adineauri că noaptea trecută aţi fost cu Jacques...

Maigret o privi îndelung. Era emoţionată, se vedea clar. Aştepta cu teamă. Iar el îi zise pe un ton detaşat:

— Mi-ai spus ieri că nu e amantul tău, că e doar un puştan...

Ea nu răspunse.

— Noaptea trecută a avut un accident... Un necunoscut a tras în el, în plină stradă...

— A murit?... Spuneţi!... Jacques a murit? izbucni ea.

O momeală! Ce, ea se jena să mintă? Oare poliţia nu are dreptul să folosească toate mijloacele ca să descopere un vinovat? îi stătea pe limbă să-i spună că da. Cine ştie ce reacţie ar fi avut? Cine ştie dacă...

Dar nu avu curajul. O văzu prea tulburată şi, întorcând capul, mormăi:

— Nu, stai liniştită... N-a murit... E doar rănit...

Ea izbucni în hohote. Cu fruntea în mâini, cu privirea rătăcită, strigă disperată:

— Jacques!... Jacques!... Dragul meu Jacques!

Apoi, brusc, îşi întoarse faţa spre omul acela placid care evita să o privească.

— Şi eraţi acolo, nu-i aşa?... Şi n-aţi făcut nimic!... Vă urăsc! Auziţi? Vă urăsc!... Din cauza dumneavoastră, da, din cauza dumneavoastră...

Se trânti pe un scaun şi continuă să plângă, frânta în două, cu capul pe masa din bucătărie, lingă râşniţă de cafea.

Din când în când, se auzeau aceleaşi silabe:

—... Jacques... Dragul meu Jacques...

Oare pentru că avea inimă împietrită, Maigret, care nu ştia ce să mai spună, rămase o clipă în cadrul uşii, făcu câţiva paşi în grădina pustie, ezită, se uită la umbra lui pe pământ şi, în cele din urmă, deschise uşa pivniţei şi trase din butoi un pahar de vin?

Felicie plânsese şi cu o zi înainte. Dar nu la fel.

Capitolul 5
Clientul nr.13

În dimineaţa aceea, Maigret era mai răbdător ca niciodată. Şi totuşi!... Nu o putuse împiedica pe Felicie să-şi pună hainele de doliu, cu o pălărie plată ridicolă şi voalul de crep de care se folosea ca de o draperie antică. Cu ce-şi dăduse pe faţă? O făcuse ca să-şi ascundă vânătăile? întrebarea era îndreptăţită, ştiind că avea o înclinaţie deosebită pentru punerile în scenă. Oricum, era albă la faţă ca hârtia, după ce se dăduse cu cremă şi pudră ca un clovn. În trenul care îi ducea la Paris, stătea nemişcată, ţeapănă, cu privirea întristată pierdută în depărtare. Se simţea că voia ca cei din jur să-şi zică: „Doamne! Cât de mult suferă!... Şi cum se stăpâneşte!... E o adevărată statuie a durerii, o adevărată Mater Dolorosa..."

Dar Maigret nu zâmbi nici măcar o dată. Când Felicie vru să intre într-un magazin de trufandale, pe strada Faubourg-Saint-Honore, el îi murmură încetişor:

— Nu cred că poate mânca ceva, drăguţă!

Chiar nu înţelegea? Ba da, înţelegea, aşa că îi dădu pace, pentru că ea se încăpăţâna şi vru să cumpere cei mai frumoşi struguri de Spania, portocale şi o sticlă de şampanie. Ţinu neapărat să se încarce cu flori, un buchet enorm de liliac alb, ducând singură tot ce cumpărase, fără să-şi piardă expresia tragică şi absentă.

Maigret o urmă, resemnat, ca un tătic indulgent. Şi i se luă o piatră de pe inimă când văzu că nu era ora de vizită la Beaujon, căci, aşa cum era, Felicie ar fi făcut senzaţie. Obţinu totuşi de la medicul de gardă permisiunea ca Felicie să arunce o privire în camera unde Jacques Petillon era izolat, la capătul unui culoar lung dat cu ripolin, plin de mirosuri fade, cu uşi deschise prin care puteai descoperi paturi, feţe mohorâte, mult alb, prea mult alb, care devenea aici culoarea suferinţei.

Aşteptară destul de mult, şi ea rămase în picioare, ţinând toate pachetele. În sfârşit, se apropie de ei o infirmieră, care avu o mică tresărire.

— Daţi-mi mie toate astea... Le voi da unui copil... Ssst... Să nu vorbiţi... Să nu faceţi zgomot...

Întredeschise puţin o uşă şi îi dădu voie doar lui Felicie să arunce o privire în cămăruţa învăluită în penumbră unde Petillon stătea nemişcat ca un mort.

După ce uşa se închise, Felicie găsi de cuviinţă să spună:

— Îl veţi salva, nu-i aşa?... Vă implor, faceţi tot ce se poate ca să-l salvaţi...

— Dar, domnişoară...

— Fără nici o reţinere... Uitaţi...

Maigret nu râse, nu zâmbi văzând-o cum scotea din poşetă o bancnotă de o mie de franci, împăturită de câteva ori, şi o întindea infirmierei.

— Dacă e nevoie de bani, orice sumă...

Maigret nu mai râdea acum de ea, deşi niciodată nu fusese atât de ridicolă. Mai mult decât atât, pe când străbăteau din nou culoarul, iar voalul ei negru plutea fastuos, un copil apăru în calea ei, iar Felicie se aplecă şi vru să-l sărute pe micul bolnav.

— ...Bietul micuţ! zise ea, oftând.

Oare nu suntem mai sensibili la durerile altora atunci când noi înşine suferim? La câţiva paşi de ea se afla o infirmieră tânără, cu părul platinat, cu bustul bine strâns într-o bluză albă care i se mula pe corp. Infirmiera se uită, fu gata să pufnească în râs şi o strigă pe una dintre colegele ei, aflată într-un salon, ca să-i arate tabloul.

— Eşti o gâscă, domnişoară! îi zise Maigret.

Şi continuă să o însoţească pe Felicie, cu expresia gravă a unui membru al familiei. Ea auzise dojana adresată infirmierei şi îi era recunoscătoare. Pe trotuar, în lumina puternică a soarelui, se simţi că era mai puţin încordată, că i se

părea natural să fie alături de el, iar Maigret profită ca să-i murmure:

— Cunoşti tot adevărul, nu-i aşa?

Ea nu negă. Se uită în altă parte, în chip de mărturisire.

— Vino...

Mai era puţin până la ceasul amiezii. Maigret se hotărî să facă la dreapta, spre îmbulzeala zgomotoasă din Piaţa Ternes, şi ea îl urmă, cocoţată pe tocurile prea înalte.

— Totuşi, n-am să vă spun nimic, zise ea după câţiva paşi, oftând.

— Ştiu...

Acum ştia multe lucruri. Încă nu-l cunoştea pe asasinul bătrânului Lapie, nu ştia nici numele celui care, noaptea trecută, trăsese în saxofonist, dar toate aveau să vină la timpul lor.

Şi mai ales ştia că Felicie... Cum să exprime asta? De exemplu, în tren, celor câţiva călători care o văzuseră încremenită într-o durere teatrală li se păruse ridicolă; la spital, infirmiera aceea prea cochetă nu se putuse abţine să nu pufnească în râs; patronul localului de dans de la Poissy îi zicea Papagaliţă... alţii îi spuneau Prinţesa, Lapie o poreclise Papagaliţă Moţată, iar Maigret însuşi avusese mult timp o atitudine de respingere în faţa atâtor artificii puerile.

Şi chiar acum, oamenii întorceau capul după perechea ciudată pe care o formau, iar când Maigret deschise uşa unui mic restaurant de cartier, gol încă la acea oră, surprinse privirea pe care chelnerul o aruncă patroanei ce stătea la casă.

Maigret descoperise însă acea simplă palpitaţie umană care se ascunde şi sub aparenţele celor mai extravagante fantoşe.

— O să luăm frumuşel prânzul amândoi. Da?

Ea crezu de cuviinţă să repete:

— Totuşi, n-am să vă spun nimic...

— Ne-am înţeles, micuţo... N-o să-mi spui nimic... Ce mănânci?

Sala restaurantului era învechită, familiară, cu pereţii vopsiţi într-un alb ca de smântână, cu oglinzi mari, puţin cam înnegrite, şi globuri nichelate în care chelnerul punea cârpele, dar şi cu un stelaj vopsit astfel încât să imite lemnul, unde obişnuiţii localului îşi aveau, flecare, şervetul lui. Meniul zilei era afişat: tocană de berbec. În meniu erau trecute suplimente aproape la fiecare fel de mâncare.

Maigret comandă. Felicie îşi ridicase voalul şi greutatea lui îi trăgea părul pe spate.

— Erai tare nefericită la Fecamp?

Ştia ce face. Aştepta acel freamăt al buzelor, acea expresie de sfidare pe care ea reuşea să o confere automat fizionomiei sale.

— De ce-aş fi fost nefericită?

Chiar aşa! De ce? Cunoştea Fecamp, cu căsuţele sale modeste, înghesuite una în alta, la picioarele falezei, cu străduţele şiroind de apă murdară, cu copiii care se zbenguiau într-un miros dezgustător de peşte.

— Citi fraţi şi câte surori aveai?

— Şapte...

Tatăl beţiv. Mama spăla rufe toată ziua. Parcă vedea fetiţă prea înaltă, cu picioarele subţiri şi goale. Plasată ca servitoare într-un mic restaurant din port, la Arsene, unde dormea la mansardă. Dată afară pentru că şterpelise câţiva bănuţi din casă de bani şi muncind cu ziua la Ernest Lapie, cel care era dulgher pe şantierul naval...

Acum mânca în mod delicat, puţin mai lipsea să nu ţină degetul mic în sus, dar Maigret nu râdea de ea.

— Numai de mine a depins ca să mă căsătoresc cu fiul unui armator...

— Sigur, drăguţo... Nu l-ai vrut, nu-i aşa?

— Nu-mi plac roşcovanii... Ca să nu mai zic că tatăl lui se uita la mine.... Bărbaţii sunt nişte porci...

Era ceva ciudat: când o priveai dintr-un anumit unghi, uitai că avea douăzeci şi patru de ani, vedeai doar o faţă de fetiţă nervoasă şi te întrebai cum a putut să o ia cineva fie şi pentru o clipă în serios.

— Auzi, Felicie... Stăpânul tău..., adică... Picior-de-Lemn era gelos?

Era mulţumit. Prevăzuse mişcarea bruscă a bărbiei, privirea surprinsă şi totodată neliniştită, fulgerarea de mânie din pupile.

— Niciodată nu a fost nimic între noi...

— Ştiu, drăguţo... Totuşi, era gelos, nu? Pun prinsoare că îţi interzicea să te duci duminica să dansezi la Poissy şi că erai obligată să fugi de-acasă...

Nu răspunse. Probabil că se întreba cum de ghicise această gelozie ciudată a bătrânului, care o aştepta, duminică seara, ba chiar venea să o pândească pe drumul de costişă şi îi făcea nişte scene îngrozitoare.

— Îl făceai să creadă că aveai amanţi...

— Ce m-ar fi împiedicat să am amanţi?

— Evident! îi vorbeai şi despre asta! Iar el te făcea cum îi venea la gură. Mă întreb dacă nu cumva i se întâmpla să te şi bată.

— Nu i-aş fi permis să mă atingă...

Minţea! Maigret şi-i imagină foarte bine pe amândoi! Erau la fel de izolaţi în vila aceea nouă, în mijlocul localităţii, ca pe o insulă pustie. Nimic nu-i lega de nimic. De dimineaţa şi până seara, se ciocneau unul de altul, se spionau, se certau, însă aveau nevoie unul de celălalt, formau împreună un univers.

Dar dacă Picior-de-Lemn evada din acest univers, la oră fixă, doar pentru partida de cărţi de la Anneau-d'Or, Felicie prefera evadări mai zgomotoase.

Ar fi trebuit să o închidă în casă şi să stea de pază la fereastra ei ca să o împiedice să se ducă duminica să facă pe prinţesa incognito la balul de

la Poissy. Cum avea un moment liber, dădea fuga la Leontine şi îi făcea confidenţe pătimaşe.

Era foarte simplu! Micii funcţionari care intrau în restaurant şi luau masa citind ziarul se uitau uimiţi la personajul extravagant apărut în decorul lor familiar. Nici unul nu se putea abţine să nu arunce, din când în când, o privire spre Felicie. Tuturor le venea să zâmbească şi toţi îi făceau cu ochiul chelnerului.

Totuşi, era doar o femeie... Un copil-femeie!... Asta înţelesese Maigret, şi de aceea îi vorbea acum cu blândeţe, cu o indulgenţă afectuoasă.

Reconstituia în jurul ei existenţa de la Capul Horn. Dacă bătrânul Lapie ar mai fi fost în viaţă, Maigret era sigur că l-ar fi scandalizat dacă i-ar fi spus direct: „Eşti gelos pe servitoarea dumitale..."

Gelos, el care nici măcar nu era îndrăgostit de ea, el care nu fusese în viaţa lui îndrăgostit! Da, gelos, pentru că Felicie făcea parte din universul lui, dintr-un univers atât de limitat, încât, dacă cea mai mică părticică ar fi lipsit...

Oare vindea legumele care îi prisoseau? Vindea fructe din livadă? Le dăruia? Nu! Erau proprietatea lui. La fel şi Felicie. Nu lăsa pe oricine să-i intre în casă. Bea singur vinul din pivniţă.

— Cum de l-a adus pe nepot la el în casă?

L-a întâlnit la Paris... Era să-l ia la Capul

Horn după moartea surorii sale, dar nu a vrut Jacques... E mândru...

— Şi, odată, când Lapie s-a dus la Paris să-şi ia pensia trimestrială, şi-a întâlnit nepotul într-o stare jalnică, nu?

— De ce jalnică?

— Petillon a descărcat legume în Hale...

— Nu-i nici o ruşine!

— Sigur că nu! Nici o ruşine! Dimpotrivă! L-a adus cu el şi i-a dat propria lui cameră, pentru că...

Felicie era furioasă.

— Nu-i ce credeţi...

— Totuşi, stătea cu ochii pe voi... Ce-a descoperit?

— Nimic...

— Erai amanta lui Petillon?

Ea îşi lăsă nasul în farfurie şi nu zise nici da, nici ba.

— Adevărul e că viaţa a devenit insuportabilă, iar Jacques Petillon a plecat...

— Nu se înţelegea cu unchiul lui...

— Asta spuneam şi eu...

Maigret era mulţumit. Avea să-şi amintească de prânzul acela simplu, într-o atmosferă atât de liniştită, de banală, de mic restaurant de cartier. O rază de soare cădea oblic pe faţa de masă şi pe carafă cu vin roşu. Intimitatea dintre el şi Felicie devenise mai blândă, aproape cordială. Ştia că, dacă i-ar fi spus asta, ar fi protestat şi l-ar fi privit iar dispreţuitoare, dar era şi ea la fel de mulţumită că şi el că se afla acolo, că scăpa de singurătatea pe care o umplea instinctiv cu gânduri haotice.

— Ai să vezi că totul o să se aranjeze...

Felicie era aproape gata să-l creadă. Apoi, neîncrederea se dovedi mai puternică. Încă se mai temea Dumnezeu ştie de ce capcană! Existau momente - din păcate, nu durau foarte mult - în care o simţeai pe punctul de a deveni o persoană ca oricare alta. Puţin mai lipsea că trăsăturile să i se destindă complet şi privirea să se oprească simplu asupra lui Maigret, fără să exprime lucruri pe care ea nu le gândea. Lacrimile îi umezeau ochii şi un fel de osteneală îi destindea faţa...

Urma să vorbească, iar Maigret nu voia decât să o ajute, părinteşte...

Din păcate, totul se năruia! în aceeaşi clipă puteai ghici gândul ascuns sub fruntea sa încăpăţânata, gând care o domină din nou şi o făcu să rostească cu vocea ei caustică:

— Dacă vă-nchipuiţi că nu-mi dau seama ce urmăriţi...

Se simţea singură, rămasă numai ea să poarte pe umeri întreaga greutate a dramei. Era centrul lumii. Dovadă, faptul că un comisar de la Poliţia Judiciară, un om ca Maigret, nu o slăbea deloc, pe ea şi numai pe ea!

Nu bănuia că însoţitorul ei, chiar în acel moment, acţiona un număr considerabil de pârghii. Câţiva inspectori trudeau pe strada Pigalle şi în împrejurimi. Pe Quai des Orfevres probabil că erau interogaţi anumiţi indivizi, luaţi din păturile lor dis-de-dimineaţă, din hoteluri suspecte. În mai multe oraşe, domnii de la Moravuri se interesau de o anume Adele, care lucrase, mai demult, câteva luni la o braserie din Rouen.

Toate acestea constituiau munca de rutină a poliţiei, care trebuia inevitabil să dea rezultate.

Dar, în acel mic restaurant unde obişnuiţii se salutau cu o mişcare discretă a capului - căci, chiar dacă mâncau zilnic unul în faţa altuia, nu fuseseră niciodată prezentaţi unul altuia! comisarul căuta altceva, căuta sensul dramei, nu reconstituirea ei mecanică.

— Îţi plac căpşunile?

În lădiţele de pe etajeră erau primele căpşuni de anul acela.

Chelner... Dă-ne...

Era pofticioasă, şi asta îl distra. Sau, mai curând, îi plăceau lucrurile rare. Nu avea importanţă că Jacques Petillon nu era în stare să mănânce struguri sau portocale şi să bea şampanie. Gestul conta, spectacolul boabelor mari şi violacee, al sticlei cu dop aurit... Ar fi mâncat căpşuni chiar dacă nu i-ar fi plăcut...

— Ce-ai, drăguţă?

— Nimic...

Devenise brusc foarte palidă şi, de data aceasta, nu juca teatru. Încasase o lovitură. Nu mai putea să înghită fructul şi ai fi putut crede că se va ridica şi se va repezi afară. Tuşi şi îşi ascunse faţa în batistă, ca atunci când înghiţi greşit.

— Ce ai...

Maigret întoarse capul şi zări un domn mic de statură care, în ciuda vremii calde, îşi scotea un pardesiu gros şi un fular, le agăţa în cuier şi lua un prosop rulat dintr-o căsuţă a rastelului, cea cu numărul 13.

Era un bărbat între două vârste, cărunt, un om oarecare, unul dintre acele personaje terne aşa cum întâlneşti din belşug la oraş, singuratici, tipicari, cârcotaşi, văduvi sau celibatari convinşi, a căror viaţă este doar o reţea de mici obişnuinţe. Chelnerul îl servi fără să-l întrebe ce dorea, puse în faţa lui o sticlă începută de apă minerală, iar omul, desfăcându-şi ziarul, se uită la Felicie încruntându-se, încercând să-şi amintească de ceva...

— Nu mai mănânci?

— Nu-mi mai e foame... Să plecăm...

Îşi pusese deja şervetul pe masă. Mâna îi tremura.

— Linişteşte-te, drăguţă...

— Eu?... Sunt liniştită... N-am nimic!..

Din locul unde se afla, Maigret putea să-l observe pe nr. 13 în oglinda din faţa lui, aşa că urmări efortul pe care îl făcea să-şi amintească, efort ce se zugrăvea foarte bine pe faţa necunoscutului... Îşi adusese aminte... Nu... Nu era asta... Ia să vedem!... Se gândea din nou... Era aproape... Da, acum găsise... Făcea ochii mari... Era uimit... Părea că îşi zice: „Ca să vezi!... Ce coincidenţă..."

Însă nu se ridică de la masă ca să se apropie şi să o salute. Nu-i adresă nici cel mai mic semn. Cum o cunoscuse? Ce relaţii fuseseră între ei? îl examină pe Maigret din cap până-n picioare, chemă chelnerul şi îi şopti câteva cuvinte; chelnerul îi răspunse probabil că nu ştie, că era prima dată când cei doi...

Iar Felicie, în acest timp, bolnavă de nelinişte, se ridică brusc şi se îndreptă spre toaletă. Oare

spaima era atât de mare, încât o făcea acum să vomite căpşunile pe care le mâncase cu o plăcere atât de gingaşă?

În absenţa ei, Maigret şi necunoscutul se priviră mai hotărât: poate că nr. 13 dorea să vină să stea de vorbă cu însoţitorul lui Felicie?

Uşa cu geam mat care dădea spre toaletă dădea şi spre bucătărie. Chelnerul intra şi ieşea. Era roşcovan! Că fiul armatorului care voia să se căsătorească cu Felicie, când aceasta era la Fecamp. Putea să nu zâmbească? Felicie se inspiră din ce vedea pe moment. Văzuse un chelner roşcovan. Fusese întrebată dacă era foarte nefericită. Mintea ei lucrase cu o viteză extraordinară şi chelnerul se transformase într-un fiu de armator care...

Maigret îşi zise că Felicie stătea prea mult la toaletă. Chelnerul dispăruse şi el de câteva momente. Nr. 13 se gândea, se gândea, ca un om aflat pe punctul de a lua o hotărâre.

În sfârşit, Felicie îşi făcu din nou apariţia. Era aproape zâmbitoare. Îşi lăsă, din mers, voalul peste faţă şi nu se mai aşeză pe scaun.

— Mergem?

Am cerut să ne servească o cafea... Îţi place cafeaua, nu?

— Nu acum... M-ar face prea nervoasă...

El se prefăcu a o crede, chemă chelnerul şi îl privi în ochi în timp ce achita nota de plată; chelnerul roşi uşor. Era clar! îi ceruse să-i transmită ceva necunoscutului. Poate că scrisese câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, cerând să-i fie înmânata destinatarului doar după ce va pleca ea.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, privirea comisarului se opri asupra pardesiului gros care atârnă în cuier, cu buzunarele căscate.

— Ne întoarcem la Jeanneville, nu?

Îl prinse de braţ cu un gest ce putea să pară spontan.

— Mă simt atât de obosită!... Toate emoţiile astea...

Îşi pierdea răbdarea, pentru că el rămăsese nemişcat pe marginea trotuarului, ca un om care nu ştie ce hotărâre să ia.

— La ce vă gândiţi?... De ce nu veniţi?... Avem un tren peste o jumătate de oră...

Îi era cumplit de frică. Mâna îi tremura pe braţul lui Maigret, iar Maigret simţi o dorinţă ciudată să o liniştească şi ridică din umeri.

Sigur. Hei!... Taxi!... La gara Saint-Lazare... Liniile spre periferie...

Ce spaimă o stăpânise! în taxiul descoperit, erau mângâiaţi de soare, iar Felicie simţea nevoia să vorbească întruna.

— Aţi spus că n-o să mă părăsiţi... Aţi spus, nu-i aşa?... Nu vă e teamă că vă compromiteţi?... Sunteţi însurat?... Ce proastă sunt!... Purtaţi verighetă...

O mică emoţie la gară. Maigret luă un singur bilet de tren. O va urca într-un compartiment şi el va rămâne la Paris? Felicie uitase că Maigret avea un permis de liberă circulaţie pe tren! Se instală calm pe banchetă şi se uită la ea cu o vagă remuşcare.

Pe domnul în vârstă, nr. 13, îl va găsi când va dori, pentru că era un obişnuit al micului restaurant. Trenul se puse în mişcare şi Felicie se crezu eliberată. La Poissy, trecură amândoi prin faţa localului, iar patronul, în picioare în faţa construcţiei din scânduri, îl recunoscu pe Maigret şi îi făcu cu ochiul.

Comisarul nu rezistă dorinţei să o tachineze pe Felicie.

— Ia! Parcă l-aş întreba dacă Picior-de-Lemn a venit vreodată să te spioneze pe când dansai...

Ea îl trase mai departe.

Nu-i nevoie... A venit de câteva ori...

— Vezi bine că era gelos...

Urcară panta. Ajunseră apoi în faţa prăvăliei bătrânei Melanie Chochoi şi Maigret continuă jocul:

— Ce-ar fi s-o întreb de câte ori te-a văzut plimbându-te seară împreună cu Jacques Petillon?

— Nu ne-a văzut niciodată!

De data aceasta, era sigură pe ea.

— Vă ascundeaţi atât de bine?

Zăriră casa chiar în momentul în care se depărta de ea o maşină mare de la Identitatea Judiciară. Lucas rămăsese în prag, ca un mic proprietar cumsecade.

— Cine a fost?

— Fotografi, specialişti...

A, da!... Amprentele digitale...

Era bine informată. Citise multe romane, probabil şi romane poliţiste.

— Ceva nou, Lucas?

— Nu mare lucru, şefule... Tipul purta mănuşi de cauciuc, după cum aţi presupus... Au luat mulajul urmelor de pantofi... Pantofi nou-nouţi, pe care individul probabil că nu i-a purtat mai mult de trei ori...

Felicie urcase în camera ei, ca să-şi scoată hainele de doliu şi voalul.

— Noutăţi, şefule?... Aşa s-ar zice...

Îl cunoştea bine! Maigret avea un fel al lui de a se împăuna, de a se lumina la faţă, de a respira viaţă prin toţi porii... Se uita în jur la acel decor care îi devenise atât de familiar, încât, printr-un fel de mimetism, se comportă la fel ca oamenii locului...

— Bei un strop?

Se duse să ia carafa din bufetul aflat în sufragerie, umplu două păhărele şi se proţăpi în prag, cu faţa la grădină.

— În sănătatea ta... Auzi, drăguţo...

Felicie coborâse. Îşi pusese şorţul şi era curioasă să vadă dacă nu cumva cei de la Identitatea Judiciară lăsaseră dezordine în bucătărie.

— Fii bună şi fă o cafea pentru prietenul meu Lucas... Trebuie să mă duc până la han, dar îl las pe brigadier să aibă grijă de tine... Pe diseară...

Se aştepta la acea privire neîncrezătoare, foarte îngrijorată.

— Te asigur că mă duc la han...

Era adevărat, dar nu pentru mult timp. Pentru că la Orgeval nu existau taxiuri, îi ceru mecanicului Louvet să-l ducă la Paris cu camioneta.

— În Piaţa Ternes.... O iei pe strada Fauboug-Saint-Honore...

Când năvăli în restaurant, înăuntru nu mai era nimeni, iar chelnerul probabil că dormea undeva în spate, căci îşi făcu apariţia căscând şi cu părul răvăşit.

— Ştii unde locuieşte domnul căruia i-ai înmânat cu puţin timp în urmă un bilet din partea femeii care mă însoţea?

Prostovanul crezu că avea de-a face cu un tip gelos sau cu un tată furios. Negă totul, se zăpăci. Maigret îi arătă legitimaţia.

— Nu-i ştiu numele, vă spun sincer... Lucrează în cartier, dar nu cred că locuieşte aici, pentru că la noi serveşte doar masa de prânz...

Maigret nu voia cu nici un chip să aştepte până a doua zi.

— Ştii cu ce se ocupă?

— Staţi puţin... Într-o zi l-am auzit vorbind cu patronul... Mă duc să văd dacă-i aici...

Hotărât lucru, toţi din casă îşi făceau siesta. Patronul îşi făcu apariţia fără guler fals la gât şi îşi trecu mâna prin părul în dezordine.

— Numărul 13?... În domeniul pielăriei... Mi-a vorbit despre asta într-o zi, nu-mi mai amintesc în legătură cu ce... Lucrează undeva pe Bulevardul Wagram...

Cu ajutorul unei cărţi de telefon, comisarul descoperi repede Societatea Gellet şi Moutoison, pielărie, import-export, nr. 17 bis, Bulevardul Wagram. Se duse acolo. Maşini de scris ţăcăneau

în birourile umbrite de geamuri verzui pe care se puteau citi invers, din interior, numele patronilor.

— Probabil că e domnul Charles.... Numai puţin...

Se lăsă condus printr-un labrirint de culoare şi de scări care miroseau a usuc, până la o cămăruţă, în partea de sus a clădirii, având pe uşă o tăbliţă pe care scria Economat.

Era, într-adevăr, domnul nr. 13. Se afla acolo, mai cenuşiu ca niciodată, într-un halat lung şi cenuşiu, pe care îl îmbrăca în exerciţiul funcţiunii. Tresări când îl văzu pe Maigret intrând în chilia lui sacrosanctă...

— Domnul...?

— Poliţia Judiciară... Nu vă fie teamă... Vă cer doar o simplă informaţie...

— Nu înţeleg...

— Ba da, domnule Charles... Înţelegeţi foarte bine... Vă rog să-mi arătaţi biletul pe care vi l-a înmânat chelnerul cu puţin timp în urmă.

— Vă jur că...

Nu juraţi, pentru că m-aţi obliga să vă arestez pe loc pentru complicitate la asasinat...

Omul îşi şterse zgomotos nasul, şi nu doar ca să câştige timp, căci avea tot timpul guturai, astfel explicându-se pardesiul gros şi fularul.

—^Mă puneţi într-o situaţie...

— Mult mai puţin stingheritoare decât cea în care v-aţi pune singur refuzând să-mi răspundeţi cu sinceritate...

Maigret vorbea cu o voce groasă, făcea pe durul, cum spunea doamna Maigret, pe care asta o amuza totdeauna, căci îl cunoştea mai bine decât oricine.

— Ştiţi, domnule comisar, n-am crezut că gestul meu...

— Arătaţi-mi mai întâi biletul...

Celălalt nu îl scoase din buzunar, ci fu nevoit să urce pe o scară ca să ia biletul din capătul de sus al unor rafturi, din spatele rezervei de hârtie cu antet unde îl ascunsese. Nu coborî doar documentul, ci

şi un revolver, pe care îl ţinea cu precauţie, ca un om care e înspăimântat de arme.

Vă implor, nu spuneţi nimic, niciodată, sub nici un pretext. Aruncaţi ce ştiţi în Sena. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Maigret zâmbi când văzu ultimele cuvinte, care erau clar în stilul lui Felicie. Nu la fel îi spusese şi lui Louvet, mecanicul din Orgeval?

— Când am băgat de seamă...

— ...Când aţi băgat de seamă că aveaţi arma în buzunarul pardesiului, nu?

— Ştiţi?

— Tocmai aţi urcat în metrou... În înghesuială, stăteaţi lipit de o persoană tânăra îmbrăcată în doliu şi, în momentul în care se îndrepta spre ieşire, aţi simţit că vă strecoară un obiect greu în buzunar...

— Mi-am dat seama abia după aceea.

— V-aţi speriat...

— N-am pus în viaţa mea mâna pe o armă de foc... Nu ştiam dacă era încărcată... Nici acum nu ştiu...

Spre marea spaimă a economului, Maigret scoase încărcătorul, din care lipsea un glonţ.

— Dar pentru că vă aminteaţi de fată în doliu...

— La început am vrut să duc acest... acest obiect la poliţie...

Domnul nr. 13 era tulburat.

— Sunteţi o fiinţă sensibilă, domnule Charles. Femeile vă impresionează, nu? Pun prinsoare că n-aţi avut multe aventuri în viaţă...

Răsună o sonerie. Bătrânul privi cu spaimă un panou fixat în birou.

— Mă cheamă şeful... Pot...

— Duceţi-vă!... Am aflat tot ce doream să ştiu...

— Dar acea persoană... Spuneţi-mi... Chiar a...

Privirea lui Maigret se adumbri o clipă.

— Rămâne de văzut, domnule Charles... Grăbiţi-vă... Şeful îşi pierde răbdarea...

Căci soneria răsunase din nou, cu insistenţă.

— La Gastinne-Renette, armurierul! îi ceru Maigret, puţin mai târziu, unui şofer de taxi.

Aşadar, timp de trei zile, simţindu-se supravegheată, ştiind că grădina şi casă vor fi cercetate cu amănuntul, Felicie păstrase revolverul ascuns la piept! Şi-o imagina stând în camionetă. Drumul nu era chiar aşa de pustiu. Poate că maşina era urmărită. Louvet i-ar fi surprins gestul... La Paris...

La Poarta Maillot, începuse să fie urmărită de un inspector. Ca să aibă timp să se gândească, intrase într-o patiserie, unde se îndopase cu prăjituri. Băuse şi un pahar de porto... Poate că nu-i plăcea băutura aceea, dar făcea parte dintre delicatese, ca şi strugurii şi şampania pe care le dusese la spital. Apoi luase metroul...

Dar la ora aceea era prea puţină lume... Aşteptase... Inspectorul era tot timpul pe urmele ei şi nu o scăpa din ochi...

În sfârşit, se făcuse ora şase... Mulţimea luase cu asalt vagoanele, călătorii stăteau înghesuiţi unii în alţii, şi atunci apăruse acel pardesiu providenţial cu buzunarele căscate...

Păcat că Felicie nu-l putea vedea pe Maigret în timp ce taxiul îl ducea la expertul armurier! Poate că, pentru o secundă, şi-ar fi uitat temerile şi ar fi fost foarte mândră de ea, citind admiraţia pe faţa comisarului!

Capitolul 6
Maigret se întoarce

De câte mii de ori nu urcase, cu pasul lui greu, scara lată şi plină de praf de la Quai des Orfevres, unde podeaua trosnea totdeauna puţin sub tălpi şi

unde, iarna, sufla un curent de moarte? Maigret avea obiceiuri imuabile. Astfel, când ajungea la ultimele trepte, se uita în urma lui pe casa scării, iar în pragul marelui culoar de la Poliţia Judiciară arunca o privire distrată în ceea ce el numea felinar, adică sala de aşteptare, aflată la stânga scărilor: geamuri mari, masă acoperită cu un material verde, fotolii verzi, rame negre conţinând, în cercuri mici, fotografiile poliţiştilor căzuţi la datorie.

Multă lume în felinar, deşi era deja cinci după-amiaza! Maigret era atât de preocupat, încât, pentru un moment, uită că prezenţa acelor oameni era legată de cazul său. Recunoscu două-trei figuri; unul veni repede la el.

— Auziţi, domnule comisar... Mai durează mult?... Nu se poate să intru mai repede?

Era acolo şi „elita" Pieţei Pigalle, convocată la ordinul lui de unul dintre inspectori.

— Mă cunoaşteţi, nu? Ştiţi că sunt corect, că nu m-aş băga într-o chestie ca asta. Mi-am pierdut deja toată după-amiaza...

Maigret îi întoarse spatele lui mare şi se depărtă. Comisarul deschise, parcă la întâmplare, două-trei dintre uşile care se înşirau cât vedeai cu ochii. La Quai des Orfevres domnea o febrilitate pe care o cunoştea foarte bine; se luau interogatorii în toate colţurile, până şi în biroul său, unde Rondonnet, unul nou, se aşezase chiar în fotoliul lui Maigret, trăgând dintr-o pipă ce semăna cu a lui. Mersese cu mimetismul până acolo încât ceruse să i se aducă bere de la braseria Dauphine. Pe scaunul din faţa biroului stătea unul dintre chelnerii de la Pelican. Rondonnet îi făcu cu ochiul şefului său, îşi părăsi un moment „clientul" şi ieşi după comisar pe culoar, unde se petrecuseră nenumărate scene de acest gen.

— Şefule, e ceva necurat la mijloc... Încă nu ştiu exact ce... Ştiţi cum devine chestia... Îi las înadins să fiarbă în suc propriu în felinar... Se simte că

s-au înţeles între ei... Ştiu ceva... Aţi vorbit cu şeful?... Mi se pare că vă caută la telefon de vreo oră... Staţi!... Aţi primit un mesaj...

I-l aduse din birou. Era de la doamna Maigret.

Elise a sosit de la Epinal cu soţul şi copiii.

Cinăm cu toţii acasă. Încearcă să vii şi tu. Au >?

adus mânătărci.

Maigret nu se va duce. Era preocupat. Era nerăbdător să verifice o idee care îi venise puţin mai devreme, pe când aştepta, la domnul Gastinne-Renette, rezultatul expertizei. Se plimba în unul dintre standurile de tir de la subsol, unde un cuplu de tineri - proaspăt căsătoriţi care plecă în Africa în călătorie de nuntă, încerca nişte arme redutabile.

Era iar cu gândul în casa lui Picior-de-Lemn, urca scara dată cu ceară şi, deodată, tot în gând, se oprea pe palier, ezita între cele două uşi şi îşi amintea de cele trei camere.

— La naiba!

Şi, din acel moment, se gândi doar cum să ajungă mai repede acolo, unde era aproape sigur că va face o descoperire. Rezultatul expertizei îl cunoştea dinainte; era convins că bătrânul Lapie fusese ucis cu revolverul recuperat de la domnul Charles. Un Smith & Wesson. Nu era deloc o jucărie. Nu era una dintre acele arme cum îşi cumpără amatorii, ci o armă serioasă, o sculă de profesionist.

Un sfert de ceas mai târziu, bătrânul domn Gastinne-Renette îi confirma ipoteza.

— Asta e arma, domnule comisar. Vă voi trimite diseară un raport detaliat, cu fotografii mărite...

Maigret vrusese totuşi să treacă pe la Quai des Orfevres ca să vadă dacă nu apăruse ceva nou. Bătu în uşa capitonată şi intră în biroul şefului.

— Tu eşti, Maigret! Mă temeam că n-am să reuşesc să te prind la telefon. Tu l-ai trimis pe Dunan în strada Lepic?

Maigret nici nu se mai gândise la asta. Da, el. Pentru orice eventualitate, îi ceruse lui Dunan să

examineze cu minuţiozitate camera ocupată de Jacques Petillon la hotelul Beausejour.

— A telefonat mai adineauri... Se pare că altcineva a trecut pe-acolo înaintea lui... Ar vrea să vă întâlniţi cât mai repede posibil... Te duci acolo?

Dădu din cap că da. Era greoi, morocănos. Nu-i plăcea deloc să-i întrerupă cineva şirul gândurilor, iar gândurile lui se îndreptau spre Jeanneville, nu spre strada Lepic.

Când ieşi de la Poliţia Judiciară, se pomeni că cineva aleargă după el, unul dintre domnii din „cuşca de sticlă".

— Nu se poate să fiu interogat imediat? Am o informaţie...

Maigret dădu din umeri. Un taxi îl lăsă, puţin mai târziu, pe strada Blanche şi, în momentul în care punea piciorul pe trotuar, simţi un fel de ameţeală. Piaţa era scăldată de soare. Terasa unei cafenele mari era plină de lume şi ai fi putut spune că oamenii nu aveau nimic altceva de făcut decât să stea la măsuţe şi să bea bere rece sau aperitive, mângâind cu privirea femeile drăguţe care treceau pe stradă.

Maigret îi invidie o clipă, se gândi la soţia lui, care îşi primea în acel moment sora şi cumnatul în apartamentul lor de pe bulevardul Richard Lenoir, se gândi la mânătărcile care fierbeau înăbuşit pe foc şi răspândeau un miros plăcut de usturoi şi de pădure umedă. Îi plăceau la nebunie mânătărcile...

Tare ar mai fi vrut să se aşeze şi el la acea terasă! Dormise prea puţin în ultimele nopţi, mâncase pe apucate, băuse orice, din mers, şi i se părea că, din cauza afurisitei de meserii pe care şi-o alesese, era obligat să trăiască viaţa tuturor, în loc să-şi trăiască liniştit propria lui viaţă. Din fericire, peste câţiva ani, se va retrage din activitate şi, cu o pălărie mare de păi pe cap, se va ocupa de grădină, o grădină bine greblată ca a bătrânului Lapie, şi va avea şi o pivniţă unde, din când în când, se va duce să se răcorească.

— Repede, o bere!

Abia dacă avu timp să se aşeze. Îl zări pe inspectorul Dunan, care era cu ochii după el.

— Vă aşteptam, şefule... O să vedeţi...

La Jeanneville, Felicie probabil că pregătea masa de seară la aragaz, iar uşa de la bucătărie era deschisă spre grădina scăldată de lumină aurie a soarelui în asfinţit.

Intră pe culoarul hotelului Beausejour, înghesuit între o mezelărie şi un magazin de pantofi. În biroul de la recepţie, la un ghişeu cu geam, un bărbat monstruos de gras stătea într-un fotoliu Voltaire, alături de panoul cu chei, cu picioarele hidropice vârâte într-un hârdău emailat.

— Vă asigur că nu-i vina mea. Puteţi să-l întrebaţi şi pe Ernest. El i-a dus sus...

Ernest, căruia îi era şi mai somn decât lui Maigret, pentru că făcea şi de zi, şi de noapte.

dormind rareori două ore la rând, le explică cu o voce tărăgănată:

— Era pe la începutul după-amiezei... La vremea aia, merg doar camerele cu ora... Înţelegeţi... Camerele de la primul etaj doar pentru asta sunt... De obicei, cunoaştem toate femeile... Strigă când trec... „Urc la 8..." Iar când coboară, vin să-şi ia banii, pentru că iau o sută de pitaci de cameră... Tocmai remarcasem că pe aia n-o cunoşteam... O brunetă nu foarte trecută... A aşteptat pe culoar să i se dea cheia...

— Şi bărbatul care o însoţea? întrebă Maigret.

— N-aş putea să spun... Ştiţi, nu ne prea uităm la ei, pentru că nu vor deloc asta... De cele mai multe ori, sunt cam jenaţi... Unii întorc capul înadins sau se prefac că îşi şterg nasul; iarna, îşi ridică gulerul pardesiului... Ce mai, un tip oarecare!... Nu mi-a făcut nici o impresie... I-am dus la 5, care era liberă...

Tocmai atunci trecea un cuplu.

— La 9, Ernest! strigă o voce.

Bătrânul hidropic se uită la panou şi răspunse printr-un mormăit afirmativ:

— E Jaja... Asta e de-a casei!... Ce spuneam?... A, da! Bărbatul a coborât primul după aproximativ un sfert de oră... Aproape totdeauna e aşa... N-am văzut-o pe femeie trecând şi, cam după zece minute, am intrat în cameră, care era goală, şi am făcut ordine... Mi-am zis că poate a plecat fără s-o zăresc. Pe urmă, am avut clienţi, nu m-am mai gândit la asta, şi abia după o jumătate de oră am văzut-o, cu uimire, trecând prin spatele meu... „Ia te uită! Asta unde o fi fost?" mi-am zis. Apoi mi-a ieşit din minte, până când inspectorul dumneavoastră, care îmi ceruse cheia de la camera muzicantului, a venit să-mi pună întrebări...

— Spui că n-ai mai văzut-o niciodată?

— Nu... Nu pot să spun asta... E sigur că nu obişnuieşte să vină la noi... Totuşi, am impresia că am mai întâlnit-o undeva... Faţa ei nu mi-e total necunoscută...

— De cât timp eşti la hotelul Beausejour?

— De cinci ani...

— Ar putea să fie o fostă clientă?

— Posibil... Ştiţi, trec multe pe-aici! Le vezi cincisprezece zile, o lună, pe urmă schimbă cartierul, se duc în provincie, dacă nu ni le arestaţi dumneavoastră...

Maigret urcă greoi, însoţit de inspector. Sus, la etajul cinci, broasca uşii de la camera lui Petillon nu fusese spartă. Era o broască banală, ce putea fi deschisă cu cel mai simplu şperaclu.

Maigret se uită în jur şi fluieră admirativ. Treabă bună, ce mai! Nu era multă mobilă, dar se putea spune că fusese scotocită bine de tot. Costumul gri al lui Petillon era pe covoraş, cu buzunarele întoarse pe dos, sertarele erau toate trase, lenjeria fusese răscolită; în sfârşit, vizitatoarea tăiase meticulos cu foarfecă salteaua, pernă şi plapumă, iar ghemotoacele de lână şi fulgii acopereau podeaua ca un fel de zăpadă.

— Ce ziceţi de asta, şefule?

— Amprente?

— A fost deja cineva de la Identitatea Judiciară. Mi-am permis să le telefonez şi mi l-au trimis pe Moers, care n-a găsit nimic. Ce să fi căutat ăştia?

Nu asta îl interesa pe Maigret. Ceea ce căutaseră „ăştia", cum zisese Dunan, era mult mai puţin important decât îndârjirea cu care căutaseră. Şi asta, fără să facă nici o greşeală!

Revolverul cu care fusese ucis Jules Lapie era un Smith & Wesson, o armă pe care ai putea s-o găseşti în buzunarul oricărui dur adevărat.

Ce se petrecuse după moartea rentierului? Petillon fusese cuprins de panică. Cutreierase localurile din Montmartre şi barurile mai mult sau mai puţin suspecte în căutarea cuiva pe care nu-l găsise. Deşi simţea poliţia pe urmele lui, se încăpăţânase, căutase mai departe, se dusese până la Rouen, unde întrebase de o anume Adele, care părăsise braseria Tivoli de câteva luni.

Din acel moment, se arătase descurajat şi, la capătul puterilor, renunţase. Îl urmase imediat pe Maigret, hotărât să vorbească...

Dar, chiar atunci, fusese împuşcat foarte elegant, în plină stradă, iar cel care făcuse isprava asta nu era deloc un nepriceput.

Oare nu fusese acelaşi care, fără să piardă nici o clipă, se repezise la Jeanneville?

În Piaţa Pigalle, Petillon era alături de comisar, dar asta nu-l oprise pe asasin.

Casa lui Lapie era supravegheată. Probabil că individul ştia sau, oricum, bănuia, dar nici asta nu-l oprise. Intrase în cameră, aşezase scaunul în faţa şifonierului şi ridicase una dintre scânduri.

Descoperise ce căuta? Surprins de Felicie, o lovise şi dispăruse, lăsând doar nişte urme de pantofi noi, prea puţin compromiţătoare.

Totul se petrecuse pe la trei-patru dimineaţa. Şi iată că, în cursul după-amiezii, venise deja rândul camerei lui Petillon.

O femeie brunetă şi destul de drăguţă, ca Adele de la braserie. Nu făcuse nici o greşeală. Ar fi putut să intre în acel hotel, unde era deja ceva obişnuit să se dea camere cu ora, împreună cu amantul său cu un complice. Dar era posibil şi ca hotelul Beausejour să fie supravegheat! Intrase în joc. Ceruse o cameră chiar cu un bărbat întâlnit atunci. Numai că, după ce acesta plecase, se strecurase pe scară şi urcase la etajul cinci - la ora aceea nu era nimeni la etajele de sus unde scotocise cu minuţiozitate camera.

Ce concluzie se putea trage din aceste incursiuni rapide? Că erau grăbiţi. Că trebuiau să găsească ceva cât mai repede? Prin urmare, că încă nu găsiseră ce căutau!

Iată de ce Maigret era cuprins, şi el, de o grabă febrilă. Ce-i drept, era aşa de fiecare dată când se depărta de Capul Horn, ca şi cum s-ar fi aşteptat să aibă loc o catastrofă în absenţa lui.

Rupse o pagină din carnetul lui cu arc.

Mare razie la noapte în arondismentele IX şi XVIII.

— Să-i dai asta comisarului Piaulet... Va înţelege...

Ajuns în stradă, contemplă încă o dată terasa unde oamenii, cu o dispoziţie primăvăratică, se lăsau în voia vieţii. Haide! Repede, încă o bere! Cu mustăţile scurte ude de spumă, se trânti greoi pe bancheta unui taxi.

— La Poissy mai întâi... O să-ţi spun pe urmă unde mergem...

Lupta din răsputeri cu toropeală. Cu ochii pe jumătate închişi, promise să doarmă douăzeci şi patru de ore în şir imediat după terminarea anchetei. Îşi imagina dormitorul, ferestrele larg deschise, razele soarelui jucându-se pe macat, zgomotele familiare ale casei şi pe doamna Maigret mergând în vârful picioarelor şi făcând „sst" către comisionarii prea zgomotoşi.

Dar asta, cum spune cântecul, nu se întâmpla niciodată. Visa mereu, promitea, jura, apoi, când venea momentul, începea să sune telefonul acela blestemat, pe care doamna Maigret ar fi vrut să-l înăbuşe cu pernă ca pe un animal rău. „Alo!... Da..." Şi Maigret o lua de la capăt!

— Şi acum, şefu'?

— Urci coastă pe stânga... Îţi spun eu unde să opreşti...

Cu toată moleşeala somnului, era iar cuprins de nerăbdare. De la Gastinne-Renette, numai la asta se gândise. Cum de nu-i venise până atunci ideea asta? Doar „frigea", cum spun copiii când joacă „foc şi apă". Fusese imediat frapat de povestea cu cele trei camere. Apoi o luase în altă direcţie. Îl încurcase ideea geloziei bătrânului...

— La dreapta... Da... A treia casă... Auzi, parcă te-aş ţine cu mine toată noaptea... Ai luat masa de seară?... Nu?... Stai puţin... Lucas! Vino-ncoace, bătrâne... Nimic nou?... Felicie e aici?... Ce spui?... Te-a chemat să-ţi ofere o ceaşcă de cafea şi un păhărel?... Ba nu! Te înşeli... Nu fiindcă îi era frică... Pentru că, azi-dimineaţă, am pus la punct o prostănacă de infirmieră care râdea de ea... Recunoştinţa faţă de mine s-a revărsat asupra ta, asta e... Profită de maşină... Du-te la. Anneau-d'Or... Mănâncă şi pofteşte-l la masă şi pe şofer... Ţine legătura cu funcţionara de la poştă... Să se aştepte să fie deranjată de telefon în noaptea asta... Bicicleta e aici?

— Am zărit-o în grădină, lângă zidul pivniţei...

Felicie se uita la ei din prag. După ce maşina demară şi Maigret se apropie de ea, îl întrebă, din nou bănuitoare:

— Aţi fost, totuşi, la Paris?

Ştia la ce se gândea ea. Felicie se întreba dacă se întorsese cumva la micul restaurant unde luaseră prânzul, dacă îl găsise pe domnul în vârstă cu pardesiu gros şi fular, dacă acesta vorbise, deşi îi trimisese acel bilet patetic.

— Vino cu mine, Felicie... Nu e momentul să jucăm teatru...

— Unde?

— Sus... Hai...

Deschise uşa de la camera bătrânului Lapie.

— Gândeşte-te bine înainte să răspunzi... Când Jacques a ocupat această cameră timp de câteva luni, ce mobile şi ce obiecte se găseau aici?

Ea nu se aşteptase la această întrebare, şi căzu pe gânduri, plimbându-şi privirea prin încăpere.

— Mai întâi, era patul din cupru, care acum e în debara... Adică încăperea care urmează după cameră mea, cea în care am stat eu câteva luni... De atunci, acolo a fost îngrămădit cam tot ce încurca prin casă şi, în toamnă, am pus chiar şi merele la păstrare.

— Patul... Asta ar fi unul... Pe urmă?... Toaleta?

— Nu... Era aceeaşi...

— Scaunele?

— Staţi puţin... Erau scaunele cu piele, pe care le-am coborât în sufragerie...

— Şifonierul?

Îl lăsase anume la urmă, şi era atât de anxios, încât strânse pipa între dinţi până când ebonită trosni.

— Era acelaşi...

Maigret se simţi brusc dezamăgit. I se părea că, de la Gastinne-Renette, se grăbise să vină acolo doar ca să dea peste un zid sau, şi mai rău, un gol.

— Când spun că era acelaşi, era acelaşi fără să fie... În casă sunt două şifoniere la fel... Au fost cumpărate acum trei-patru ani, nu mai ştiu... Am fost supărată, pentru că aş fi preferat şifoniere cu oglindă... În toată casa nu e nici măcar o singură oglindă în care să te poţi vedea în întregime...

Uf! Dacă ar fi ştiut ce greutate îi luase de pe inimă! Nu se mai ocupă de Felicie. Trecu prin camera ei ca o vijelie, intră în încăperea transformată în debara, deschise fereastra şi dădu brusc în lături obloanele, care erau închise.

Cum de nu-l frapase asta până atunci? încăperea era plină cu tot felul de lucruri: un linoleum făcut sul, covoraşe vechi, scaune aşezate unul peste altul, ca în braserii după ora închiderii. Puteai vedea rafturi din lemn alb, pe care probabil că erau puse merele iarna, o ladă în care se afla o veche pompă de apă, două mese şi, în sfârşit, în spatele acestui talmeş-balmeş, un şifonier asemănător cu cel din camera bătrânului.

Maigret era atât de grăbit, încât dărâma părţile patului de cupru sprijinite de perete, împinse una dintre mese, se urcă pe ea şi îşi trecu mâna prin stratul gros de praf din spatele ornamentului decupat de deasupra uşilor.

— N-ai vreo sculă?

— Ce sculă?

— O şurubelniţă, o foarfecă, un cleşte, orice... Praful îi cădea pe păr. Felicie coborâse. O auzi cum merge prin grădină, cum intră în pivniţă, apoi o văzu întorcându-se cu o daltă şi un ciocan.

— Ce vreţi să faceţi?

Păi, să ridice scândurile din spate! De altfel, nu era greu deloc. Una dintre ele era slab fixată. Dedesubt era hârtie. Maigret o prinse şi trase afară un pachet mic, învelit într-un ziar vechi.

Atunci se uită la Felicie şi o văzu pălind, ţeapănă, cu faţa ridicată spre el.

— Ce-i în pachetul ăsta?

— Habar n-am!

Avea din nou glasul strident şi expresia dispreţuitoare.

Maigret se dădu jos de pe masă.

— Vom vedea imediat, nu? Eşti sigură că nu ştii?

O credea? Nu o credea? S-ar fi zis că se juca de-a şoarecele şi pisica. Nu se grăbea, se uita cu atenţie la pachet înainte să-l deschidă.

— E un ziar de acum un an şi ceva... He! He!... Ştiai, drăguţa mea Felicie, că în casă exista o asemenea comoară?

Căci scosese la iveală un teanc de bancnote de o mie de franci!

— Atenţie! Să nu pui mâna!

Se urcă din nou pe masă, scoase toate scândurile de deasupra şifonierului şi se asigură că nu mai era nimic ascuns.

— Jos e mai bine... Vino...

Maigret se aşeză, vesel, la masa din bucătărie. Toată viaţa avusese o slăbiciune pentru bucătării, unde totdeauna miroase bine şi poţi vedea lucruri apetisante, legume frumoase, carne sângerândă, pui pregătiţi pentru jumulit. Carafa mică din care Felicie îi oferise un păhărel lui Lucas rămăsese acolo, şi comisarul se servi, înainte de a începe să numere, cu aerul unui casier conştiincios.

— Două sute zece... unsprezece... doisprezece... Uite două bancnote lipite... Treisprezece, paisprezece... Două sute douăzeci şi trei, patru... şapte, opt...

Se uită la ea. Felicie privea ţintă la bancnote; era palidă rău la faţă, pe care se vedeau acum mai bine urmele loviturilor primite noaptea trecută.

— Două sute douăzeci şi nouă de mii de franci, drăguţa mea... Ce zici de asta?... În camera iubitului tău Petillon erau ascunse două sute douăzeci şi nouă de bancnote de o mie de franci... Pentru că în camera lui erau ascunse... Înţelegi? Domnul care are în prezent o nevoie atât de urgentă de această sumă ştia unde să găsească lovelele... Un singur lucru n-a bănuit: că în casă erau două şifoniere la fel... Şi cum să bănuiască faptul că, atunci când Lapie a revenit în camera lui, a împins mania până acolo încât şi-a adus propriul şifonier şi l-a mutat pe celălalt în debara?...

— Şi asta vă este de mare ajutor? întrebă ea din vârful buzelor.

— În orice caz, asta explică de ce ai primit noaptea trecută o lovitură care ar fi putut să te lase lată şi de ce a fost scotocită, câteva ore mai târziu,

camera prietenului tău Jacques, din imobilul de pe strada Lepic...

Maigret se ridică. Simţea nevoia să facă puţină mişcare. Bucuria lui nu era deplină. Un succes atrage după sine un altul. Acum, după ce găsise ceea ce căuta, după ce faptele îi dăduseră dreptate - revedea foarte clar standul de tir de la Gastinne-Renette, unde îi venise brusc ideea! acum, când marcase un punct, apăreau alte întrebări. Se plimba prin grădină, mai îndrepta o tulpină de trandafir, ridica de jos ţăruşul pe care Lapie, zis Picior-de-Lemn, îl lăsase din mână cu câteva clipe înainte de a se duce să moară prosteşte în camera lui.

Prin fereastra deschisă a bucătăriei, o zărea pe Felicie preschimbată parcă în statuie. Pe buzele lui apăru un zâmbet vag. De ce nu? Părea că spune, dând din umeri: „Hai să-ncercăm!"

I se adresă prin fereastră, în timp ce se juca cu ţăruşul murdar de pământ.

— Vezi, drăguţo, sunt din ce în ce mai convins, oricât de ciudat ţi s-ar părea, că Jacques Petillon nu şi-a ucis unchiul şi chiar că nu are nici o vină în această poveste sângeroasă...

Ea îl privea fără să clipească. Pe faţa ei, trasă de oboseală, nu se zărea nici cel mai mic semn de bucurie.

— Ce spui de asta? Ar trebui să-ţi pară bine...

Ea se strădui să zâmbească, dar era un zâmbet amărât, care abia îi întindea buzele subţiri.

— Îmi pare bine. Vă mulţumesc...

Iar el se văzu nevoit să facă un efort ca să nu-şi manifeste buna dispoziţie.

— Văd că îţi pare bine, tare bine... Şi sunt convins că acum mă vei ajuta să dovedesc nevinovăţia băiatului pe care îl iubeşti... Pentru că-l iubeşti, nu-i aşa?

Ea întoarse capul, probabil ca să nu-i vadă gura, care i-ar fi arătat lui Maigret că îi venea să plângă.

— Sigur că da, îl iubeşti... Nu e nici o ruşine... Sunt convins că se va vindeca, că veţi cădea unul

în braţele celuilalt şi, ca să-ţi mulţumească pentru tot ce-ai făcut pentru el...

— N-am făcut nimic pentru el...

— Să zicem!... N-are importanţă... Sunt convins, cum ziceam, că vă veţi căsători şi că veţi avea mulţi copii...

Felicie izbucni atunci, aşa cum se aşteptase. Nu asta vrusese?

— Sunteţi o brută!... O brută!... Sunteţi omul cel mai crud, cel mai... cel mai...

— Pentru că-ţi spun că Jacques e nevinovat?

Această frază simplă o lovi în plină furie, iar ea îşi dădu seama că greşise, dar era prea târziu şi nu mai ştia ce să spună; era nefericită, cumplit de dezorientată.

— Ştiţi foarte bine că nu credeţi asta... Încercaţi să mă trageţi de limbă... Din momentul în care aţi pus piciorul aici...

— Când l-ai văzut pe Petillon ultima dată?

Felicie avu totuşi prezenţa de spirit să răspundă:

— În dimineaţa asta...

— Înainte...

Nu răspunse, iar Maigret se întoarse ostentativ spre grădină, spre boltă, spre masa vopsită în verde pe care, în unele dimineţi, se aflau o carafă cu alcool şi două pahărele. Ea îi urmări privirea. Ştia la ce se gândea comisarul.

— N-am să vă spun nimic...

— Ştiu. E cel puţin a douăzecea oară când repeţi acelaşi lucru, şi până la urmă începe să semene cu o litanie... Noroc că am găsit banii...

— De ce?

— Vezi că începe să te intereseze? Când Petillon a plecat de la Capul Horn, acum un an, era certat cu unchiul lui. Am dreptate?

— Nu se înţelegeau, dar...

— Aşadar, nu s-a mai întors de atunci...

Ea încerca să ghicească unde voia să o ducă.

Se simţea că face un efort de gândire.

— Şi nu l-ai mai revăzut! zise, în sfârşit, Maigret. Sau, mai exact, n-ai mai vorbit cu el. Altfel, i-ai fi spus probabil că mobila fusese schimbată...

Ea simţi pericolul: era acolo, ascuns sub acele întrebări viclene. Doamne, ce greu era să te aperi împotriva acelui om placid care trăgea din pipă, învăluind-o cu o privire paternă! îl ura! Da, îl ura. Nici o fiinţă nu o făcuse să sufere mai mult decât acest comisar, care nu o lasă o clipă să-şi tragă sufletul şi spune lucrurile cele mai neaşteptate cu o voce calmă, trăgând din pipă.

— Nu erai amanta lui, Felicie...

Trebuia să spună da? Trebuia să spună nu? Unde o vor duce toate astea?

— Dacă ai fi fost amanta lui, l-ai fi revăzut, căci cearta cu unchiul nu avea nici o legătură cu iubirea voastră... Ai fi avut ocazia să-i spui că bătrânul mutase şifonierele... Petillon ar fi aflat astfel că banii nu mai erau în cameră, ci în debara... Urmăreşte-mă cu atenţie... Ştiind asta, nu ar fi intrat în camera aceea, unde. Dumnezeu ştie de ce, a fost obligat să-şi ucidă unchiul...

— Nu-i adevărat...

— Prin urmare, nu erai amanta lui...

— Nu...

— N-ai avut niciodată relaţii cu el?

— Nu...

— Nu ştia că îl iubeşti?

— Nu...

Maigret zâmbi mulţumit.

— Ei bine, drăguţo, cred că e prima dată, de la începutul anchetei, când nu mă minţi... Povestea asta de dragoste am înţeles-o de la început... Eşti o fată căreia viaţa nu i-a adus cine ştie ce fericire... Aşa că, în lipsa unei realităţi substanţiale, ţi-ai construit o realitate din vise... Nu erai mică Felicie, servitoarea bătrânului domn Lapie, ci toate personajele prestigioase din romanele pe care le citeai... În visele tale, Picior-de-Lemn nu mai era

un simplu stăpân tipicar, ci, ca în cele mai bune romane populare, deveneai copilul lui dintr-o greşeală făcută la tinereţe... Nu roşi... Aveai nevoie de poveşti frumoase, măcar ca să le istoriseşti prietenei tale Leontine şi să le transcrii în agendă... Când un bărbat a venit în casă, ai devenit în gând amanta lui, aţi trăit o mare dragoste, iar bietul băiat, aş putea să jur, habar n-a avut... Aşa cum aş putea să jur că administratorul Forrentin nu ţi-a acordat niciodată vreo atenţie, dar că barba lui de ţap te-a ajutat să-l transformi în satir...

Preţ de o secundă, buzele ei schiţară un zâmbet fugar. Dar redeveni imediat arţăgoasă.

— Unde vreţi să ajungeţi?

El îi mărturisi:

— Încă nu ştiu, dar voi afla curând, datorită banilor pe care i-am descoperit... Acum am să te întreb altceva... Cei care caută aceşti bani şi care, probabil, au nevoie urgentă de ei, dacă riscă aşa cum au făcut de ieri încoace, nu se vor opri... Ideea pe care am avut-o, ideea simplă cu mobilă schimbată, s-ar putea să le vină şi lor... Aş vrea să nu fii singură aici Ia noapte... Chiar dacă mă urăşti, îţi cer permisiunea de a petrece noaptea aici în casă... Poţi să te încui în camera ta... Ce-ai de mâncare în seara asta?

— Caltaboş, şi voiam să pregătesc piure de cartofi...

— Grozav... Invită-mă... Mă duc la Orgeval să dau câteva instrucţiuni şi mă întorc... Ne-am înţeles?

— Cum vreţi!

— Zâmbeşte!

— Nu...

Maigret puse banii în buzunar, se duse să ia bicicleta de lângă zidul pivniţei, profită ca să bea un pahar de vin alb şi, în momentul în care urcă pe bicicletă, ea îi strigă:

— Tot vă urăsc!

El întoarse capul, zâmbind.

— Iar eu, Felicie, te ador!

Capitolul 7
Noaptea homarului

Şase jumătate seara. Cam aceasta era ora la care Maigret urcase pe bicicletă, în faţa casei, întorsese capul şi îi strigase lui Felicie, aflată în prag:

— Iar eu te ador...

Soneria telefonului răsună în comisariatul de poliţie de la Beziers, a cărui fereastră era larg deschisă. Biroul era pustiu. Arsene Vadibert, secretarul comisarului, care, în cămaşă, asista la o partidă de bile la umbra platanilor, întoarse capul spre fereastra cu gratii, auzind soneria care suna insistent.

— Vin!... Vin!... strigă el, cu regret.

Dar, din cauza accentului, se auzea: Ving... Ving...

— Alo!... Parisul?... Cum? Ce?... Aici, Beziers... Da, Beziers, aşa se pronunţă... Poliţia Judiciară?... Am primit nota... Am zis nottttta... Acolo, la Paris, nu înţelegeţi franţuzeşte?...

Nota voastră referitoare la o anume Adele... Poate că vă rezolvăm problema...

Se aplecă puţin ca să poată zări cămaşa albă a Ciupitului, care se pregătea să dea o lovitură frumoasă...

— S-a petrecut săptămâna trecută, joi, la tractir... Cum? Ce tractir?... Tractirul, ei!... Aici se numea Paradou... O anume Adele, una mică şi brunetă... Cum?... Sâni ca două pere?... Habar n-am, dom'le... Nu i-am văzut sânii... Şi a şi plecat... Dacă m-aţi asculta, aţi şti... Eu mai am şi altă treabă... Vă spun că o femeie pe nume Adele a

vrut să plece şi a cerut să i se facă socoteala... Supraveghetoarea l-a sunat pe patron... Se pare că nu avea dreptul să plece aşa, că trebuia să stea până la sfârşitul lunii, pe scurt, omul a refuzat să~i dea banii pe care îi cerea, iar astălaltă a spart sticle, a sfâşiat perne, a fost scandal în draci! Până la urmă, n-a primit nici o pară, a împrumutat bani de la o colegă şi tot a plecat... S-a dus la Paris... Cum? Habar n-am... Aţi cerut o Adele şi v-am dat una... Bună seara, colega...

Şase şi treizeci şi cinci de minute. Hanul Anneau-d'Or, la Orgeval. O uşă deschisă în mijlocul faţadei de un alb murdar. O bancă de fiecare parte a uşii. Un laur într-o jumătate de butoi la capătul fiecărei bănci. Băncile şi butoaiele erau vopsite în verde închis. Hotarul între umbră şi soare se afla exact la mijlocul trotuarului. În faţă, opri o camionetă. Din ea coborî măcelarul, care purta o bluză în carouri albastre.

În sală era răcoare, iar patronul juca o partidă de cărţi cu Forrentin, Lepape şi şoferul de taxi care îl adusese pe Maigret. Lucas se uita la ei, trăgând din pipă cu o placididate copiată după cea a comisarului. Patroana spăla paharele.

— Salut la toată lumea! strigă măcelarul. O halbă, madam Jeanne... Auzi, dacă vrei un homar frumos... Am primit doi în oraş şi nu mănânc decât eu, pentru că nevastă-mea zice că îi dă urticarie...

Se duse la camionetă după homarul viu şi îl aduse, ţinându-l de un picior. În faţă se deschise o fereastră, cineva făcu un semn cu mâna şi strigă:

— Domnule Lucas, la telefon...

— Spuneţi-mi, înainte de a pleca, vă place homarul, domnule Lucas?

Dacă-i plăcea homarul?!

— Germaine! Fă repede o zeamă ca să fierbem homarul...

— Alo!... Da, Lucas... Şeful nu-i departe de-aici... Cum? De la Beziers... Adele?... Joi?...

Maigret coborî de pe bicicletă exact în momentul în care camioneta măcelarului se depărta. Urmări partida de cărţi în timp ce Lucas vorbea la telefon. Homarul se zbătea stângaci pe pardoseală, la picioarele tejghelei.

— Auziţi, madam Jeanne, e al dumneavoastră homarul ăsta? Ţineţi mult la el?

— Tocmai voiam să-l fierb pentru brigadier şi pentru şofer.

— Or să mănânce altceva... Îl iau eu, dacă nu aveţi nimic împotrivă...

Lucas traversa strada.

— Au găsit o AdMe, şefule... La Beziers... A plecat brusc joi ca să vină la Paris...

Din când în când, jucătorii aruncau câte o privire spre ei, ascultând frânturi de fraze.

Şapte fără zece. Inspectorul Rondonnet şi comisarul Piaulet stăteau de vorbă într-un birou de la Poliţia Judiciară, ale cărui ferestre dădeau spre Sena pe care un remorcher trecea şuierând de mama focului.

— Alo!... Orgeval?... Domnişoară, fiţi vă rog amabilă şi faceţi-mi legătura la cabină cu comisarul Maigret...

Mâna se agită din nou la fereastră. Lucas se repezi spre oficiul poştal. Maigret tocmai voia să urce pe bicicletă, cu homarul în mina.

— Pentru dumneavoastră, şefule...

— Alo!... Piaulet!... Ceva nou?...

— Rondonnet crede că a găsit ceva... După spusele tipului care stă la intrare la Sancho, e exact faţă în faţă cu Pelican, patronul acestui local s-ar fi dus noaptea trecută, pe când te aflai la el, să telefoneze de la barul din colţ.. Alo!... Da... Puţin mai târziu, a oprit acolo un taxi... Din el n-a coborât nimeni... Patronul a vorbit pe şoptite cu cineva din maşină... Înţelegi?... Aici e ceva suspect... Pe de altă parte, sâmbăta seara, o ceartă a izbucnit în debitul de tutun de pe strada Fontaine...

E greu de ştiut exact... Era vorba de un tip care nu voia să plătească...

— Au! mormăi Maigret.

— Ce?

— Nimic... Homarul... Ascult...

— Asta e aproape tot... Îi ţinem mai departe sub presiune... Unii par să ştie mai multe...

— Când mă întorc... Alo!... Vezi în arhive... Un caz, nu ştiu, o spargere sau ceva de genul ăsta, poate o escrocherie, acum vreo treisprezece luni... Trebuie aflat cine, în acel moment.

În sectorul Pieţei Pigalle, o avea amantă pe numita Adele... Puteţi suna oricând, Lucas va răspunde toată noaptea... Ce-i?

—- O clipă... Rondonnet a ascultat la celălalt receptor şi zice ceva... Vrea să-ţi vorbească...

— Alo! Şefule, nu ştiu dacă are vreo legătură... Mi-a venit acum în minte, pentru că perioada coincide... Anul trecut, în aprilie... Eu m-am ocupat... Pe strada Blanche, vă amintiţi?... Pedro, patronul de la Chamois...

Pentru că homarul nu voia să stea liniştit, Maigret îl aşează delicat jos şi mormăi:

— Stai potolit...

— Cum?

— Vorbeam cu homarul... Pedro... Aminteşte-mi...

— Un local mic, de genul lui Pelican, dar mai deocheat, pe strada Blanche... Un tip înalt şi slab, palid, cu părul negru şi cu o şuviţă albă, una singură, la mijloc...

— Cred că ştiu...

— Era trei dimineaţa... Trebuia să închidă... În faţă s-a oprit o maşină, din ea au coborât cinci tipi, fără să oprească motorul. Au intrat, îmbrâncindu-l pe şeful chelnerilor, care trăgea deja obloanele.

— Mi-aduc aminte vag...

L-au împins pe Pedro într-o încăpere mică din spatele barului... Câteva clipe mai târziu, au început împuşcăturile. Oglinzile s-au făcut ţăndări,

sticlele zburau dintr-o parte în alta, apoi s-a făcut brusc întuneric. Mă aflam în cartier... A fost un adevărat miracol că am ajuns la timp ca să punem mâna pe patru dintre tipi, inclusiv pe Mână-Lungă, care se refugiase pe acoperiş... Pedro era mort, băgaseră în el patru-cinci gloanţe... Doar unul dintre asasini a putut să fugă, şi ne-au trebuit câteva zile ca să aflăm că era muzicantul Albert Babeau... Cel căruia i se mai zicea şi Piticu', pentru că era mic de statură şi purta tocuri groase ca să pară mai înalt... O clipă... Comisarul Piaulet îmi spune ceva... Nu... Vrea să vă vorbească... Îi dau receptorul...

— Alo, Maigret! îmi amintesc şi eu... Am dosarul în birou. Vrei să...

— Nu-i nevoie... Muzicantul a fost prins la Havre, mi-am amintit... După câte zile?

— Aproape o săptămână... În urma unei scrisori anonime, am...

— La cât a fost condamnat?

— Pentru asta, ar trebui căutat la Arhive... Cel mai mult a primit Mână-Lungă, pentru că din încărcătorul lui lipseau trei gloanţe... Douăzeci de ani, dacă-mi aduc bine aminte... Ceilalţi au luat între unu şi cinci ani... Se credea că Pedro avea la el totdeauna sume mari de bani, dar nu s-a găsit nimic... Credeţi că am prins firul?... Nu daţi o fugă până aici?...

Maigret ezită; dădu cu piciorul de homar.

— Acum nu pot... Auzi... Uite ce ar trebui făcut... Lucas va sta toată noaptea lângă telefon...

Când ieşi din cabină, îi zise funcţionarei:

— V-am spus că nu veţi dormi prea mult în noaptea asta... Acum cred că nu veţi dormi deloc...

Îi spuse câteva cuvinte lui Lucas, care se uita la homar cu o privire posacă.

— Bine, şefule... Am înţeles, şefule... Mai ţin taxiul?

— E mai sigur...

Şi Maigret, în lumina unui apus de soare somptuos, străbătu iar drumul făcut de atâtea ori în ultimele zile. Contemplă cu satisfacţie casele-jucării de la Jeanneville, care, curând, vor înceta să mai facă parte din orizontul său familiar şi vor rămâne doar o amintire.

Din pământ se ridica un miros plăcut, iarba lucea, greierii începuseră să cânte, şi nu exista nimic mai nevinovat şi mai odihnitor decât legumele din straturile pătrate, bine îngrijite, ale grădinilor sau paşnicii rentieri cu pălărie de păi pe cap, mânuind stropitoarea.

— Eu sunt! anunţă el, intrând în holul de la Capul Horn, unde se simţea deja mirosul de caltaboş prăjit.

Şi, ţinând homarul la spate, zise:

— Auzi, Felicie... O întrebare importantă...

Ea se pregăti imediat de apărare.

— Ştii să faci măcar o maioneză?

Ea zâmbi sfidător.

— Ei bine, te apuci imediat de treabă, şi-l pui şi pe domnul ăsta la fiert!

Era mulţumit. Îşi frecă mâinile. Găsind uşa de la sufragerie deschisă, intră şi se încruntă când văzu masa pregătită: o faţă de masă cu pătrăţele roşii, un pahar de cristal, argintărie, un coş frumos de pâine, dar un singur tacâm.

Nu zise nimic. Aşteptă. Era sigur că homarul, care începea să se înroşească în contact cu apă clocotită, îl va face ţinta tachinărilor soţiei sale până la adânci bătrâneţi. Doamna Maigret nu era geloasă, cel puţin aşa spunea ea.

— Dumnezeule! De ce să fiu geloasă? exclamă ea de obicei, râzând, dar nu cu râsul ei.

Totuşi, când era vorba de activitatea profesională a lui Maigret, avea să repete, în familie sau între prieteni:

— Nu e chiar atât de cumplit pe cât se crede... Astfel, uneori se întâmpla să facă o anchetă

mâncând un homar în compania unei anume Felicie şi apoi să petreacă noaptea lingă ea...

Biata Felicie! Totuşi, Dumnezeu ştie dacă nu cumva Se gândea la „vorba aia"! Se învârtea prin bucătărie, iar în capul ei tare de normandă, sub fruntea bombată de capră, se perindau gânduri pline de temeri sau disperate. Asfinţitul soarelui o întrista, o neliniştea. Se uita pe fereastră la Maigret care umbla de colo-colo prin grădină. Poate că se întreba, ca Mântuitorul, dacă nu cumva cupa amărăciunii se va depărta odată de la ea.

Maigret tăiase câteva flori şi le aranjase într-o vază.

— Auzi, Felicie, unde mânca bietul Lapie?

— În bucătărie. De ce? Nu voia să murdărească sufrageria doar pentru el.

— Zău!

Strânse tacâmul, faţa de masă şi le aşează pe masa de lângă aragaz, în timp ce ea, febrilă, simţea că i se va strica maioneză.

— Dacă totul merge bine, dacă eşti cuminte, poate că mâine dimineaţă o să-ţi dau o veste bună...

Ce veste?

— N-auzi că-ţi spun mâine dimineaţă?

Chiar dacă ar fi vrut să nu fie rău cu ea, tot n-ar fi putut. Îşi dădea seama că suferă, că era dezorientată, că nu o mai ţineau nervii, dar nu se putea abţine să nu o tachineze, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se răzbune pentru ceva.

Oare nu făcea asta pentru că se simţea puţin jenat că se afla acolo, în loc să conducă operaţiunile de amploare care începeau să se deruleze în jurul Pieţei Pigalle? „Locul unui general nu-i în mijlocul încăierării..." Bine! Dar chiar era indispensabil să stea atât de departe încât să trebuiască să organizeze un întreg sistem de ştafete, să o mobilizeze pe funcţionara de la poştă şi să-l plimbe pe bietul Lucas de la Orgeval la

Jeanneville şi de la Jeanneville la Orgeval ca pe un simplu poştaş de ţară?

Omul care căuta banii ar fi putut să se gândească la mobilele mutate, ar fi putut avea ideea să vină iar... Şi cine ştie dacă se va mai mulţumi să o ameţească pe Felicie cu un pumn?

Chestia ăsta stătea în picioare, cu siguranţă, dar la urma urmei motivele erau insuficiente. Adevărul era că Maigret simţea o anumită satisfacţie rămânând acolo, în atmosferă calmă, aproape ireală, a unui simulacru de sat, mânuind pârghiile unei lumi cât se poate de reale şi de brutale.

— De ce v-aţi adus tacâmul?

— Pentru că vreau să mănânc cu tine... Ţi-am spus asta când m-am invitat la masă... Este prima şi probabil ultima dată când vom cina împreună... Doar dacă...

Maigret zâmbi. Ea insistă:

— Doar dacă?...

— Nimic.... Mâine dimineaţă, drăguţă, vom vorbi despre povestea asta şi, dacă avem timp, vom face socoteala tuturor minciunilor tale... Serveşte-te... Haide...

Şi, deodată, în timp ce mâncau sub lampă, comisarul îşi zise fără să vrea: „Şi totuşi, Picior-de-Lemn a fost ucis!"

Bietul Picior-de-Lemn! Ce destin ciudat! Îi era atât de groază de aventură, încât îşi refuzase aventura cea mai banală, căsătoria; ceea ce nu-l împiedicase să-şi piardă piciorul la Capul Horn, la celălalt capăt al lumii, la bordul unui vas cu trei catarge.

Dorinţa de linişte îl făcuse să ajungă la Jeanneville, unde părea că pasiunile omeneşti nu aveau acces, unde casele erau nişte jucării, iar copacii păreau a fi din lemn vopsit, precum cei din grădiniţele de copii.

Totuşi, şi acolo îl căutase aventura, venind spre el, ameninţătoare, dintr-un loc unde nu pusese niciodată piciorul, căruia abia dacă îi bănuia

ororile, din acea Piaţă Pigalle cu lumea ei aparte, un fel de junglă pariziană, unde tigrii au părul pomădat şi revolvere Smith & Wesson în buzunar.

Într-o dimineaţă ca oricare alta, într-o dimineaţă senină, lucra în grădină, cu pălăria de păi pe cap, răsădea paşnic tomate, pe care poate că le şi vedea în gând, grele, roşii, zemoase, cu pieliţa fină lucind în bătaia soarelui, iar câteva minute mai târziu zăcea mort în camera lui, unde mirosul cerii de parchet se amesteca cu cel al aerului înmiresmat de la ţară.

La fel ca altădată, Felicie mânca pe un colţ de masă, întrerupându-se mereu ca să se uite la cratiţele de pe aragaz sau ca să toarne apă clocotită în cafetieră. Fereastră era deschisă spre noaptea albastră, care devenea ca o catifea spuzită de stele, greierii cântau în iarbă, broaştele îşi ocupau şi ele locul în acel concert nocturn, în vale trecea un tren, la Anneau-d'Or se încinsese o partidă de cărţi şi fidelul Lucas mânca în loc de homar cotlete.

— Ce faci?

Spăl vasele...

— Nu şi în seara asta, drăguţă... Eşti extenuată... Îmi vei face plăcerea să te duci la culcare... Ba da! Şi o să-ţi încui uşa la cameră...

— Nu mi-e somn...

— Serios? Ei bine, o să-ţi dau ceva să dormi... Adu-mi o jumătate de pahar de apă... Două pastile... Aşa... Acum bea... Nu-ţi fie teamă... Nu vreau să te otrăvesc...

Ea bău, ca să-i arate că nu-i e frică. Apoi simţi nevoia, din cauza aerului patern al lui Maigret, să repete încă o dată:

— Şi totuşi, vă urăsc... Într-o zi veţi regreta tot răul pe care l-aţi făcut... De altfel, mâine voi pleca...

— Unde?

— Oriunde... Nu vreau să vă mai văd... Nu vreau să mai stau în casa asta, unde puteţi să faceţi de acum tot ce vă place...

— Foarte bine. Mâine...

— Unde mergeţi?

— Urc cu tine... Vreau să mă conving că eşti în siguranţă în camera ta... Bun... Obloanele sunt închise... Noapte bună, Felicie...

Când coborî în bucătărie, zări scheletul homarului pe o farfurie de faianţă, unde îl va vedea toată noaptea.

Ceasul deşteptător de pe policioara neagră a şemineului arăta nouă şi jumătate când comisarul îşi scoase pantofii, urcă fără să facă zgomot şi trase cu urechea ca să se convingă că Felicie, doborâta de somnifer, doarme liniştită.

La zece fără un sfert, Maigret stătea în fotoliul împletit al lui Picior-de-Lemn. Îşi fuma pipa cu ochii pe jumătate închişi. Afară se auzi motorul unei maşini, o portieră trântita, apoi Lucas, în bezna de pe coridor, se lovi de cuierul din bambus, înjurând.

— Am primit un telefon, şefule...

— Sst! Mai încet... Doarme...

Lucas se uită cu o fărâmă de resentiment la homar.

— Muzicantul avea o nevastă cunoscută sub numele de Adele. I-au găsit dosarul. Numele ei adevărat este Jeanne Grosbois. S-a născut pe lângă Moulins...

— Şi?

— Când a avut loc lovitura de la Chamois, ea lucra la braseria Tivoli, la Rouen... De unde a plecat a doua zi după moartea lui Pedro...

— Probabil că l-a însoţit pe Muzicant la Havre... Pe urmă?

— A stat câteva luni la Toulon, la Floralies, apoi la Beziers... Nu ascundea faptul că bărbatul ei era la închisoare...

— Şi s-a întors la Paris?

— Duminică... Una dintre fostele ei colege a zărit-o în Piaţa Clichy... I-a spus că va pleca curând în Brazilia...

— Asta-i tot?

— Nu... Muzicantul a fost eliberat vinerea trecută...

Asta era, cum zicea Maigret, o acţiune tipic poliţienească. La aceeaşi oră, maşinile poliţiei ocupau poziţii discrete pe străzile puştii din jurul Pieţei Pigalle. La Quai des Orfevres continua interogatoriul celor convocaţi, care îşi pierdeau răbdarea şi începeau să-şi dea seama că nu mirosea a bine.

— Telefonează să-ţi trimită imediat o fotografie a Muzicantului... Trebuie să fie una la Arhive... Sau nu... Mai bine telefonează şi trimite taxiul...

— Altceva, şefule?

— După ce şoferul se va întoarce cu fotografia, te repezi la Poissy... Lângă pod e o crâşmă... Ai s-o găseşti închisă... Îl trezeşti pe patron... E o veche „cunoştinţă"... Îi pui fotografia în faţă şi îl întrebi dacă e tipul care, duminică seara, a avut un conflict cu Felicie...

Maşina plecă imediat. Acum se aşternuse iar tăcerea nopţii liniştite. Maigret încălzea în mână paharul de alcool pe care şi-l turnase şi pe care îl bea, privind din când în când spre tavan.

Felicie se întoarse în somn şi somiera scârţâi. Ce visa? Imaginaţia îi umbla şi noaptea la fel de slobodă ca ziua?

Ora unsprezece. Un funcţionar în halat cenuşiu, în mansarda Palatului de Justiţie, scotea dintr-un dosar două fotografii cu linii foarte precise, una din faţă, cealaltă din profil. Apoi le dădea şoferului, care trebuia să i le ducă lui Lucas.

În apropierea Pieţei Pigalle, oamenii ieşeau de la cinematografele din Montmartre, elicea luminoasă de la Moulin-Rouge se rotea deasupra mulţimii prin care autobuzele îşi croiau drum cu greu, portarii, îmbrăcaţi în albastru, în roşu, în verde, în cazaci, şi comisionarii negri îşi ocupau locul la uşa localurilor de noapte, în timp ce comisarul Piaulet,

din mijlocul rondului, supraveghea desfăşurarea discretă a operaţiunilor.

Janvier ocupase un loc la bar, în sala slab luminată de la Pelican, unde muzicanţii scoteau husele de pe instrumente, şi băgă de seamă că un chelner vine de afară cu o faţă speriată şi îl trage pe patron la toaletă.

Pe lângă oamenii de treabă care au petrecut o seară frumoasă şi beau o bere pe terasele braseriilor înainte de a merge la culcare, există şi celălalt Montmartre, cel care abia atunci începe să trăiască, străbătut de zgomote diverse, de şuşoteli. Nervozitatea plutea în aer. Patronul se întoarse de la toaletă, îi zâmbi lui Janvier şi vorbi pe şoptite cu una dintre femeile aşezate într-un colţ.

— Cred că n-am să stau prea mult în seara asta... Sunt obosită! zise ea.

De când fusese semnalată prezenţa maşinilor poliţiei, multe alte femei ca ea simţiseră nevoia să nu zăbovească prea mult în zona periculoasă... Dar, pe bulevardul Rochechouart, pe strada Douai, pe strada Notre-Dame-de-Lorette, la toate ieşirile din cartier, domnii şi doamnele din zonă vedeau ivindu-se, brusc, din umbră personaje până atunci nevăzute.

— Actele...

Restul depindea de dispoziţia lor.

— Treceţi...

Sau, de cele mai multe ori:

— Urcaţi...

... În dube, ale căror lumini de poziţie luceau slab lângă trotuare!

Oare Muzicantul şi Adele mai erau încă în capcană? Vor trece printre ochiurile plasei întinse de poliţie? În orice caz, ştiau. Chiar dacă se ascunseseră într-un pod, se găsise un suflet milos care să-i avertizeze.

Douăsprezece fără un sfert. Lucas, care îşi omora timpul jucând domino cu proprietarul de la

Anneau-d'Or - în sală fusese lăsat aprins doar un bec se ridică atunci când auzi taxiul.

— Lipsesc o jumătate de oră, zise el. Cobor la Poissy, apoi mă duc să-i spun două vorbe comisarului...

Crâşma era învăluită în întuneric. Bătăile lui Lucas răsunară în liniştea nopţii. O femeie, cu părul prins pe bigudiuri, scoase capul pe o fereastră.

— Fernand... Pe tine te caută...

Lucas văzu lumină, auzi paşi, bombăneli şi, în sfârşit, uşa se întredeschise.

— Ce?... Ce ziceţi?... Bănuiam că o să am necazuri din cauza asta... Eu îmi plătesc cinstit toate dările!... Dau o grămadă de bani... Nu vreau să fiu amestecat...

Lângă tejghea, în sala întunecoasă, cu bretelele lăsate pe coapse, cu părul ciufulit, patronul se uită atent la cele două fotografii.

— Am înţeles... Şi ce vreţi să ştiţi?

— E tipul pe care l-a pus la punct Felicie?

— Şi altceva?

— Nimic... E destul... Îl cunoşteai dinainte?

Nu l-am văzut niciodată înainte de seara aia... Ce-a făcut?

Miezul nopţii. Lucas cobora din maşină, iar Maigret tresări în fotoliu, ca un om adormit care se trezeşte. Abia dacă părea interesat de ce-i spunea brigadierul.

— Bănuiam...

Cu indivizii ăştia, toţi nişte duri, fie că sunt sau aşa se cred ei, mergea la sigur. Îi cunoştea la perfecţie. Ar fi putut să spună dinainte ce vor face. Nu că fenomenul numit Felicie, care îi dăduse atât de mult de furcă.

— Ce fac acum, şefule?

— Te întorci la Orgeval... Şi joci domino, aşteptând să fii sunat la telefon...

— De unde ştiţi că jucam domino?

— Pentru că ai rămas singur cu patronul şi nu ştii să joci cărţi...

— Credeţi că se va întâmpla ceva aici?

Maigret dădu din umeri. Nu ştia. N-avea importanţă.

— Bună seara...

Unu dimineaţa. Felicie se apucase să vorbească în vis. Maigret, la uşă, încercă să audă ce spunea, dar nu reuşi. Apăsă maşinal pe clanţă şi uşa se întredeschise.

Zâmbi. Drăguţ din partea ei! Avea totuşi încredere, pentru că nu încuiase uşa. Îi ascultă un moment răsuflarea, silabele confuze pe care le murmură ca un copil, văzu pată albă a patului, negrul părului pe pernă, apoi închise încetişor uşa şi coborî în vârful picioarelor.

În Piaţa Pigalle răsunase un şuierat strident. Acesta era semnalul. Toate ieşirile fuseseră blocate. Agenţii în uniformă înaintau în linie şi prindeau din mers bărbaţii şi femeile care se iveau de peste tot şi încercau să treacă de baraj. Un agent de poliţie fusese muşcat până la sânge de o roşcată grăsană în rochie de seară. Dubele se umpleau.

Patronul de la Pelican, ieşit în prag, trăgea nervos din ţigară şi încerca să protesteze:

— Vă asigur, domnilor, că la mine nu veţi găsi nimic... Câţiva americani veniţi să chefuiască...

Cineva îl trase de haină pe tânărul inspector Dunan, cel care îl primise pe Maigret după-amiază la hotelul Beausejour. Ia uite! Băiatul de serviciu de la hotel. Probabil că venise din curiozitate...

— Repede... Ea e...

Arăta spre uşa cu geam a unui bar, unde nu mai era decât patronul la tejghea. În fundul localului, tocmai se închidea o uşă, dar inspectorul avusese timp să întrezărească silueta unei femei.

— Cea care a venit cu tipul...

Adele... Inspectorul chemă doi agenţi... Se repeziră spre uşă, trecură prin toaletă pustie şi

intrară pe o scară care mirosea a umezeală, vin prost şi urină...

— Deschide...

În faţă era o pivniţă... Uşa era încuiată. Unul dintre agenţi o deschise cu o lovitură de umăr.

— Sus mâinile...

O lanternă lumină butoaie, stelaje pentru sticle, lăzi de băutură. Nu auzeau nimic. Sau, dacă stăteau nemişcaţi, aşa cum ordonase inspectorul, percepeau parcă o respiraţie gâfâită, ar fi putut să jure că se auzeau bătăile unei inimi agitate.

— Ridică-te, AdMe...

Ea ţâşni, furioasă, din spatele unei stive de lăzi, se agită fără speranţă, ca şi cum ar fi vrut să scape totuşi de cei trei poliţişti, care cu greu reuşiră să-i pună cătuşele.

— Bărbatul tău unde e?

— Nu ştiu...

— Ce căutai pe stradă?

— Nu ştiu...

Rânjea.

— E mai uşor să sari la o femeie fără apărare decât la Muzicant, nu?

Îi luară geanta. O deschiseră în bar şi găsiră doar o legitimaţie de profesionistă, puţin mărunţiş şi nişte scrisori scrise cu creionul, pe care Muzicantul le trimisese probabil din închisoare amantei lui, căci îi erau adresate la Beziers.

O primă dubă plină era trimisă spre arestul poliţiei, unde avea să fie înghesuială în noaptea aceea. Mulţi gentlemani în smochinguri, multe rochii de seară, ba fuseseră arestaţi chiar şi chelneri şi portari.

— I-am găsit puicuţa, domnule comisar...

Comisarul Piaulet întrebă fără prea mare speranţă:

— Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti? Unde e?

— N-o să-l găsiţi...

— Luaţi-o... Nu în dubă... Trimiteţi-o la Rondonnet...

În hoteluri, poliţiştii băteau la toate uşile, verificau actele, iar unii domni în cămaşă erau tare supăraţi că sunt găsiţi acolo şi că nu erau singuri.

— Vă cer numai să faceţi în aşa fel încât soţia mea...

Bineînţeles! Bineînţeles!

— Alo! Lucas?... Spune-i, te rog, lui Maigret că am pus mâna pe Adele... Da... Evident, nu vrea să vorbească... Nu, nici o veste despre Muzicant... Da, va fi interogată... Continuăm să supraveghem cartierul...

Acum, după ce grosul fusese triat, liniştea aproape că domnea din nou în preajma Pieţei Pigalle, liniştea de după furtună; străzile erau mai tăcute ca de obicei şi noctambulii care veneau dinspre centrul oraşului se mirau că găsesc cabaretele atât de mohorâte şi că cei care îndemnau clienţii să intre în localurile de noapte o făceau fără tragere de inimă.

Ora patru. Lucas intra pentru a treia oară la Capul Horn. Maigret îşi scosese gulerul fals şi cravata.

— N-ai cumva nişte tutun? Acum o jumătate de oră am fumat ultima pipă.

— Adele a fost arestată...

— Şi el?

Îi era teamă să nu se înşele, şi totuşi... Muzicantul nu avea o leţcaie, era o certitudine aproape absolută... În ajunul eliberării lui din închisoare, Adele plecase din Beziers fără bani... El venise la Poissy.... Era duminică... Poate că venise până la Jeanneviile... O urmărise pe

Felicie la bal... Dacă reuşea să o seducă pe slujnicuţă îmbrăcată ca un papagal, n-ar fi fost mai simplu?... Ar fi putut astfel să intre în casă când dorea... Ea îl pălmuise!

Şi a doua zi, luni, bătrânul Lapie fusese ucis în camera lui. Muzicantul trebuise să fugă fără să ia cu el banii.

— La ce oră au pus mâna pe Adele?

— Acum o jumătate de oră... Ne-au telefonat imediat...

— Du-te... Ia şi taxiul...

— Credeţi că va...

— Grăbeşte-te... Du-te când îţi spun... Maigret închise uşa cu grijă şi se întoarse în bucătărie unde, după ce întrezări iar homarul roşu, stinse lumina şi se aşeză la locul lui, lângă fereastră.

Capitolul 8
Cafeaua cu lapte

Felicie avea ochii larg deschişi. Nu ştia cât e ceasul. Seara trecută, uitase să întoarcă ceasul deşteptător, cum făcea de obicei. Camera era cufundată în penumbră, iar zorii zilei desenau dungi argintii între fantele obloanelor.

Felicie asculta. Nu ştia nimic. Era încă amorţită, ostenită parcă de un somn prea adânc, şi nu reuşi imediat să deosebească visul de realitate. Se certase, îşi amintea că se certase cu vehemenţă, ba chiar se bătuse cu acel om placid pe care îl ura foarte mult şi care voia să-i aducă nenorocirea. O, cât de mult îl ura!

Cine deschisese uşa? Pentru că cineva deschisese uşa camerei în timpul nopţii. Aşteptase, cu teamă. Era întuneric. O lumină gălbuie venea dinspre palier, apoi uşa se închisese la loc şi se auzise un zgomot de motor... Prin somn, auzise tot timpul zgomotul unui motor de maşină...

Nu se mişca, nu îndrăznea să se mişte; i se părea că o pândea o primejdie, avea stomacul încărcat... Homarul... Îşi amintea. Mâncase prea mult homar... Luase nişte pastile... El o forţase să ia nişte pastile de dormit...

Trase cu urechea. Ce-i? Era cineva în bucătărie. Recunoştea zgomotul familiar al râşnitei de cafea. Visa. Nu se putea să macine cineva cafea...

Se uită fix la tavan, cu toate simţurile treze. Cineva turna apă clocotită. Mirosul urca pe casa scării şi ajungea până la ea. Zgomot de farfurii. Apoi alt zgomot pe care îl cunoştea foarte bine: cutia cu zahăr, uşa de la dulap...

Cineva urcă scara. Îşi amintea că seara trecută nu încuiase uşa. De ce nu răsucise cheia în broască? Din orgoliu? Da! Ca să nu-i arate acelui om că îi era frică. Îşi pusese în gând să o încuie mai târziu, după ce el va coborî, dar adormise imediat.

Bătăi în uşă. Se ridică într-un cot. Se uită la uşă, temătoare, cu nervii încordaţi. Din nou bătăi în uşă.

— Ce-i?

— Micul dejun...

Îşi căută încruntată capotul, nu-l găsi şi se acoperi repede cu macatul în momentul în care uşa se întredeschidea. Văzu mai întâi o tavă acoperită cu un şervet, o ceaşcă cu picăţele albastre...

— Ai dormit bine?

Maigret intrase în cameră, mai placid ca niciodată. Nu părea să-şi dea seama că se afla în camera unei fete şi că aceasta mai era încă în pat.

— Ce vreţi?

El aşeză tava pe gheridon. Era proaspăt şi bine dispus. Unde îşi făcuse toaleta? Probabil jos. În bucătărie sau pe ghizdul fântânii. Avea părul încă umed.

— E cafea cu lapte, cum bei tu dimineaţa. Nu? Din păcate, nu ţi-am adus pâine proaspătă de la Melanie Chochoi, pentru că n-am putut pleca de lângă casă... Mănâncă, drăguţă... Vrei să mă întorc, până îţi pui capotul?

Ea îi dădu ascultare fără să vrea şi luă o gură de cafea cu lapte fierbinte, dar rămase nemişcată, la jumătatea gestului.

— Cine e jos?

Era sigură că auzise mişcare.

— Cine e jos?... Răspundeţi...

— Asasinul...

— Ce tot spuneţi?

Felicie sări din aşternut.

Ce mai puneţi la cale?... V-aţi pus în gând să mă faceţi să-mi pierd minţile... Şi n-am pe nimeni care să mă apere, care să...

Maigret se aşeză pe marginea patului, o privi cum se agita în gol şi oftă:

— Dacă-ţi spun că jos e asasinul!... Bănuiam că se va întoarce... În situaţia în care era, nu putea decât să rişte totul... Şi, probabil, a crezut că am plecat ca să conduc operaţiunile de la Paris... Nu i-a trecut prin minte că mă voi încăpăţâna să supraveghez casa...

— A venit?

Se dezmetici. Şi, nemaiştiind ce să facă, îl apucă de mâini pe Maigret şi strigă:

— Dar cine.... Cine e?... Cum e posibil ca...

Era atât de dornică să ştie, încât se năpusti pe scară, singură, ca să vadă, subţire şi nervoasă în capotul ei de un albastru agresiv, dar se opri curând, cuprinsă de teamă.

— Cine e?

— Tot mă mai urăşti?

— Da... Nu ştiu...

— De ce m-ai minţit?

— Aşa!

— Ascultă, Felicie...

— Nu vreau să vă mai ascult... Voi deschide fereastra, voi striga după ajutor...

De ce nu mi-ai spus că luni dimineaţa, când te întorceai acasă, l-ai zărit pe Jacques Petillon care tocmai ieşea din grădină?... Pentru că l-ai văzut... Trebuia să treacă prin spatele gardului viu... Pentru el scosese bătrânul Lapie carafa şi două pahare din dulap... Crezuse că nepotul său venise să se împace cu el, să-şi ceară iertare sau jnai ştiu eu ce...

Încremenită, ea îl ascultă fără un gest, fără să protesteze.

— Şi ai crezut că Jacques îşi asasinase unchiul. Ai găsit revolverul în cameră şi l-ai păstrat la piept timp de trei zile, înainte de a-l strecura în buzunarul unui călător din metrou... Te-ai crezut o eroină... Voiai să-l salvezi cu orice preţ pe bărbatul pe care îl iubeai - şi care nu ştia nimic, bietul de el! Din cauza ta şi a minciunilor tale a fost cât pe ce să fie arestat pentru o crimă pe care n-a comis-o...

— De unde ştiţi?

— Pentru că asasinul e jos...

— Cine e?

— Nu-l cunoşti...

— Încercaţi iar să mă trageţi de limbă... Dar n-am să mai răspund, auziţi, n-am să spun nimic... Mai întâi, ieşiţi de-aici şi lăsaţi-mă să mă îmbrac... Nu... Nu plecaţi... De ce să fi venit Jacques tocmai luni dimineaţă?

— Pentru că aşa-i ceruse Muzică.

— Ce muzică?

— Un amic... Ştii, la Paris ai ocazia să cunoşti oameni de tot felul, şi buni, şi răi... Mai ales când eşti saxofonist într-un local de noapte... Ai face bine să-ţi bei cafeaua cu lapte cât încă mai e caldă.

Maigret deschise obloanele şi se uită pe fereastră.

— Ia uite! Prietena ta Leontine se duce la pâine... Se uită-ncoace... Ce-ai să-i mai povesteşti!

— N-am să-i povestesc absolut nimic...

— Pui prinsoare?

— Nu pun prinsoare cu dumneavoastră...

— Tot atât de tare mă urăşti?

— Jacques e nevinovat?

— Dacă răspund da, nu mă mai urăşti. Dacă răspund nu, mă urăşti... Afurisito! Ei bine, Jacques are şi el vina lui! într-o seară, în urmă cu mai bine de un an, pe când trăia în casa asta, sub acoperişul unchiului său, a acordat ospitalitate, o noapte sau mai multe, unui individ pe care îl cunoscuse în Montmartre... Era Albert Badeau, zis Muzicantul, zis şi Piticul...

— De ce Piticul?

— N-ai înţelege... Căutat de poliţie după lovitura de la Chamois, Muzicantul şi-a amintit de amicul lui, Patillon, care acum trăia la un unchi bătrân la ţară... Bună ascunzătoare pentru un tip căutat de poliţie!

— Îmi amintesc..., zise ea deodată.

— De ce anume?

— De singura dată când Jacques... de singura dată când a fost grosolan cu mine... Intrasem în camera lui fără să bat la uşă... Am avut timp să aud un zgomot ca şi cum ar fi fost ascuns ceva...

— Era cineva care era ascuns sau care se ascundea, cineva care n-ar fi trebuit să se afle acolo... Iar acest cineva, înainte s-o şteargă, a considerat că era prudent să-şi ascundă banii chiar în acea cameră, ridicând o scândură de la şifonier... A fost arestat... A făcut un an de închisoare... Ce ai de te uiţi aşa la mine?

— Nimic... Spuneţi mai departe...

Roşi şi îşi feri privirea, căci, fără să vrea, se uita la comisar cu admiraţie.

— Bineînţeles, când a fost eliberat, fără nici un sfanţ, a avut nevoie de banii ascunşi. Mai întâi, s-a gândit că e bine dacă îţi face curte, ceea ce ar fi constituit un mijloc comod de a intra în casă...

— Eu! Vă închipuiţi că eu aş...

L-ai pălmuit... Atunci, s-a dus la Petillon, i-a îndrugat nu ştiu ce, că lăsase în casă ceva important şi că avea nevoie de ajutorul lui ca să vină aici şi să-şi ia lucrul înapoi... În timp ce Jacques stătea de vorbă cu bătrânul Lapie în grădină...

— Înţeleg.

— Cam târziu.

— Mulţumesc!

— N-ai pentru ce... Cred că Picior-de-Lemn a auzit zgomot... Probabil că avea auzul ascuţit...

— Prea ascuţit!

— A urcat în camera lui, şi Muzicantul, surprins în momentul în care urca pe un scaun, s-a zăpăcit şi l-a împuşcat... Speriat de detunătură, Petillon a fugit, în timp ce asasinul se grăbea şi el să dispară... L-ai zărit pe Jacques, pe Jacques al tău, dar nu l-ai văzut pe Muzicant, care fugea pe alt drum... Asta e tot... Jacques n-a spus nimic, evident... Când s-a simţit bănuit, a intrat în panică, ca un puştan ce este...

— Nu-i adevărat!

— Nu vrei să fie un puştan? Treaba ta! Atunci, e un prostănac. În loc să vină şi să-mi spună totul, şi-a pus în minte să-l găsească pe Muzicant şi să-i ceară socoteală. L-a căutat prin toate locurile suspecte unde ştia că putea fi întâlnit de obicei şi, în disperare de cauză, s-a dus chiar la Rouen, ca să vorbească cu amanta lui...

— Cum a cunoscut-o pe femeia asta? întrebă prompt Felicie, cuprinsă de gelozie.

— Asta, drăguţo, n-am de unde să ştiu... Ştii, la Paris... Pe scurt, nu l-au mai ţinut nervii... Seara, când ajunsese la capătul puterilor şi era pe punctul de a spune totul, celălalt, avertizat, a tras în el ca să-l înveţe să-şi ţină gura...

— Nu vorbiţi aşa....

— În aceeaşi noapte. Muzicantul s-a întors aici, în speranţa că va pune, în sfârşit, mâna pe bani... Nu-ţi închipui cât de greu e să scapi de poliţie când n-ai o pară în buzunar! Nu a găsit nimic deasupra şifonierului... În schimb, ţi-a lăsat o mică amintire... Dacă banii nu erau aici, poate că fuseseră descoperiţi de Petillon, aşa încât Adele a primit sarcina să-i controleze camera din imobilul de pe strada Lepic... Nici acolo n-au găsit nimic... Noaptea trecută, Montmartre a fost pur şi simplu asediat... Omul a fost hăituit ca un mistreţ... Adele a fost arestată... Muzicantul a trecut de barajele poliţiei. Dumnezeu ştie cum, şi, mai încăpăţânat ca niciodată, aşa cum pot să fie astfel de oameni, a

luat un taxi până la Poissy. Era atât de lefter, încât l-a plătit pe şofer cu o lovitură în ceafă...

Felicie se înfioră. Se uită la faţa lui Maigret ca şi cum ar fi văzut acolo derulându-se un film plin de peripeţii care te ţin cu sufletul la gură.

— Şi a venit?

— A venit. Frumos, discret... A trecut prin grădină fără să calce nici măcar o crenguţă, apoi a trecut prin faţa ferestrei deschise de la bucătărie şi...

Felicie îl şi vedea pe Maigret ca pe un erou. Era fascinată.

— V-aţi bătut?

— Nu... Când se aştepta mai puţin, a simţit contactul neplăcut al unui revolver cu tâmpla lui...

— Şi ce-a făcut?

— N-a făcut nimic. A zis: „Drace! M-am dus pe copcă!"

Era dezamăgită. Nu, nu era cu putinţă ca lucrurile să se fi petrecut atât de simplu. Deveni iar suspicioasă, iar trăsăturile i se ascuţiră.

— Nu sunteţi rănit?

— Dacă-ţi spun...

Pentru că nu voia să o sperie! Dar ea era sigură că se luptase, că era un erou, că...

Deodată, zări tava de pe gheridon.

— Şi aţi măcinat cafea! V-a trecut prin minte să... să-mi faceţi cafea cu lapte, să-mi aduceţi micul dejun în cameră...

Îi venea să plângă... Şi chiar plângea de înduioşare, de admiraţie...

— Aţi făcut asta!... De ce? Spuneţi-mi de ce.

— La naiba! Pentru că nu pot să te sufăr! Atât de tare nu pot să te sufăr, încât abia aştept să vină Lucas cu taxiul, ca să plec de-aici cu asasinul, care, am uitat să-ţi spun, e legat fedeleş! A trebuit să iau şi sfoară bietului Lapie...

— Şi eu?

Maigret se strădui din răsputeri să nu zâmbească la auzul acestui „Şi eu?" pe care Felicie îl rostise,

fără să-şi dea seama, din tot sufletul.

Şi eu? Eu voi rămâne singură? Nu voi mai avea pe nimeni care să mă ia în serios? Nimeni care să-mi pună întrebări, să mă tachineze, nimeni care să...

Şi eu?...

— Înţelege-te cu Jacques... Negustorul acela din foburgul Saint-Honore mai are încă de vânzare struguri, portocale şi şampanie... Am uitat programul de vizite de la spital, dar poţi să-l afli...

Un taxi, prezenţă atât de familiară la Paris, era oarecum surprinzător pe drumul ce şerpuia peste câmp.

— Ai face bine să te îmbraci...

Şi, în timp ce pornea pe scară în jos, fără să se mai uite la ea, o auzi murmurând:

— De ce sunteţi atât de rău cu mine?

O clipă mai târziu, Maigret se învârtea în jurul Muzicantului, legat în fotoliul bătrânului Lapie. Auzea paşi deasupra capului, clipocit de apă, zgomot de haine luate din şifonier, un pantof care cădea şi care era adunat de pe jos, vocea unei fiinţe care, cuprinsă de surescitare, nu se putea abţine să nu vorbească singură. Hotărât lucru, asta era Felicie!

Chateau Terre-Neuve, Fontenay-le-Comte, vara anului 1941

Cuprins

Capitolul 1 Înmormântarea lui Picior-de-Lemn

Capitolul 2 Metroul de la ora şase

Capitolul 3 Agenda

Capitolul 4 Figura cu taxiul

Capitolul 5 Clientul nr.13

Capitolul 6 Maigret se întoarce

Capitolul 7 Noaptea homarului

Capitolul 8 Cafeaua cu lapte

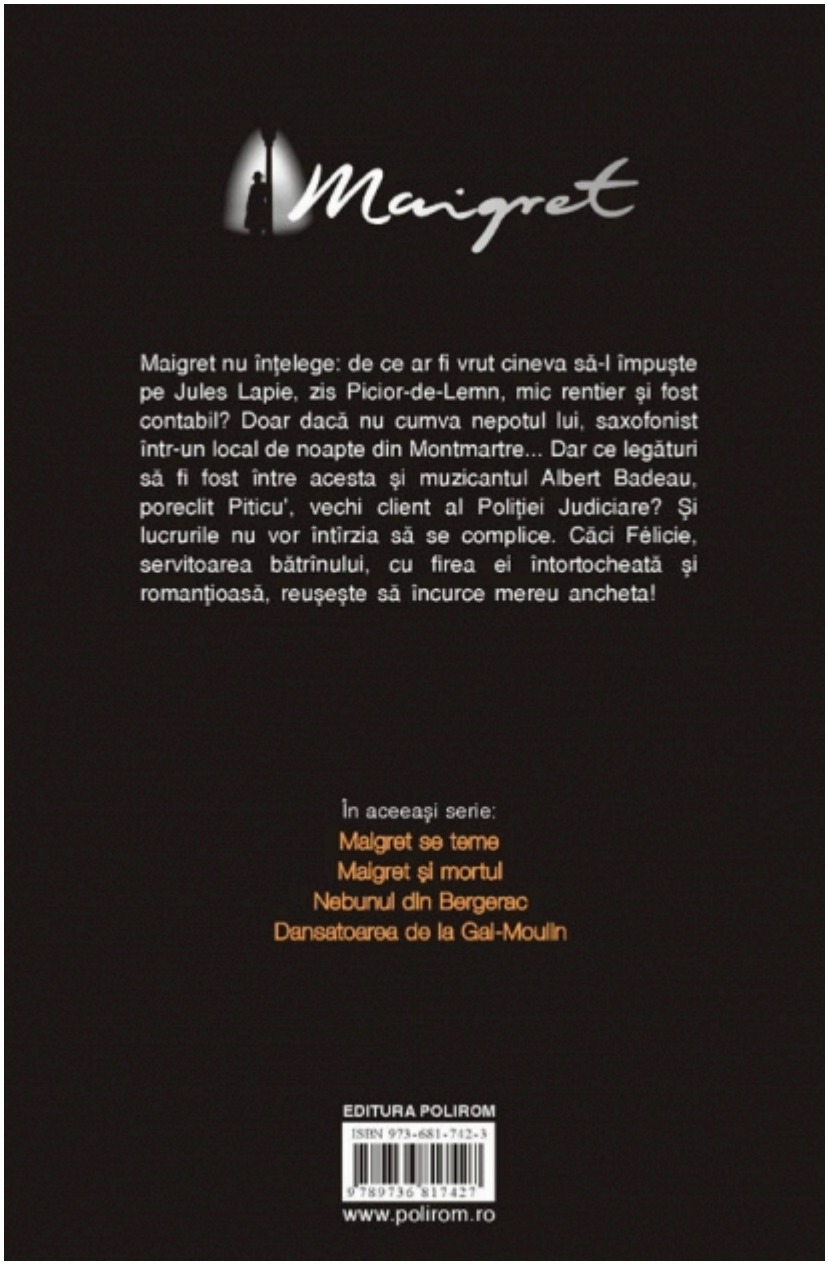
Maigret
Maigret nu înțelege: de ce ar fi vrut cineva să-l împuște pe Jules Lapie, zis Picior-de-Lemn, mic rentier și fost contabil? Doar dacă nu cumva nepotul lui, saxofonist într-un local de noapte din Montmartre... Dar ce legături să fi fost între acesta și muzicantul Albert Badeau, poreclit Piticu', vechi client al Poliției Judiciare? Și lucrurile nu vor întîrzia să se complice. Căci Félicie, servitoarea bătrînului, cu firea ei întortocheată și romanțioasă, reușește să încurce mereu ancheta!
În aceeași serie:
Maigret se teme
Maigret și mortul
Nebunul din Bergerac
Dansatoarea de la Gai-Moulin
EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-742-3
9 789736 817427
www.polirom.ro

Table of Contents

Capitolul 1 Înmormântarea lui Picior-de-Lemn
Capitolul 2 Metroul de la ora șase
Capitolul 3 Agenda
Capitolul 4 Figura cu taxiul
Capitolul 5 Clientul nr.13
Capitolul 6 Maigret se întoarce
Capitolul 7 Noaptea homarului
Capitolul 8 Cafeaua cu lapte

Table of Contents

Capitolul 1 Înmormântarea lui Picior-de-Lemn 3
Capitolul 2 Metroul de la ora şase 18
Capitolul 3 Agenda 32
Capitolul 4 Figura cu taxiul 47
Capitolul 5 Clientul nr.13 62
Capitolul 6 Maigret se întoarce 78
Capitolul 7 Noaptea homarului 94
Capitolul 8 Cafeaua cu lapte 110